84 עמודים

ח' אייר תש"ם, 14.5.1980 מיספר 2228 שנה 44 המחיר: 5.00 שקלים (כולל מ.ע.מ.)

העולם הזה

מודעי: דמותו של נץ

ג'ורדאש ג'ינס
הצלחה דוהרת
בארצות הברית

JORDACHE®

היבואן והמפיץ:
סופר ג'ינס 57
יהודה המכבי
תל אביב 456351
טלפון: רח' הרצל 181
054-76274
חנויות: רח' ביאליק 66
רמת גן: טלפון
מינת ד"ר כהן 2
טלפון 734730
ובחנויות המובחרות

העולם הזה
בלי משוא פנים

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03־2322621/3/4. תא־דואר 136 • מען מברקים: „עולמפרס" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורך־תבנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: ענת ישראלי • צלמי מערכת: ציון צפריר וגילה רזין • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: „העולם הזה" בע"מ • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה „גר" בע"מ • גלופות: צינקוגרפיה „כספי" בע"מ.

קריאה יקרה,

כשבוע שעבר מלאו 25 שנים להו־פעת גיליון העולם הזה (719), שחולל היסטוריה בתולדות העיתונות הישראלית, וגם הביא לתמורה רבה בחיים הפולי־טיים בארץ.

כאשר יצא אותו גיליון מתחת למכבש הדפוס, לא עלה על דעתנו כי הוא מכיל חומר־נפץ שכזה. ולראייה: השער של הגיליון היה מוקדש לנושא אחר לגמרי: שיתוק־הילדים.

שער זה היה פרי־יוזמתה של בטי דו־ביגר, אשה דינאמית שבאה מקנדה, יחד עם בעלה סם דוביגר, ושהחליטה לקחת לידיה את הטיפול בילדים המשותקים. על רקע זה התפתח מאבק בינה ובין כמה עסקנים, שטיפלו עד אז בקורבנות הפוליו.

בטי גוללה לפנינו את סיפור המאבק העגום הזה, והוא מצא את ביטויו בכו־תרת השער: „מחול השדים סביב השי־תוק".

(תוך כדי כך יזמה בטי הג'ינג'ית מיבצע ישראלי, לפי מתכונת המיבצע האמריקאי שנקרא MARCH OF DIMES. אותו מיבצע החל כאשר הנשיא פראנקלין דלאנו רוזוולט פנה לאזרחי ארצו בקריאה שלפי אחד יתרום 10 סנטים („דיים") למילחמה בשיתוק־הילדים. „תנו למטבעות 10 הסנ־טים לצעוד!" הוא קרא. בטי ביקשה ממני למצוא שם עברי מתאים למיבצע שלה, והצעתי לה את השם „מיצעד הפרוטות". כך נולד מושג ישראלי.)

בסופו של דבר, אולי גם בהשפעת ה־כתבה שלנו, התאחדו שני האירגונים היריבים שטיפלו בקורבנות המחלה — אילנשי"ל מכאן ופוליו מכאן, ונולד ה־אירגון המאוחד אילנשי"ל־פוליו.

זה היה צריך להספיק לגיליון אחד. אך פרשה זו נדחקה לפינה, ביגלל פרשה אחרת שנפתחה באותו גיליון.

„גנגסטריזם בבית־העירייה"

היחסים בין אבא חושי, ראש עיריית חיפה, ובין העולם הזה היו תמיד ידי־דותיים ביותר.

בשעה שגופים אחרים במיפלגת־העבודה דאז, מפא"י, החרימו את „השבועון ה־מסויים" והטילו עליו חרם שקט, שקד אבא חושי לשפוך את יחסיו עם המערכת הזאת. היה לו חוש מפותח מאוד ליחסי־ציבור, והוא השתדל לנצל את כוחו של שבועון זה לטובתו.

העולם הזה נענה לכך ברצון, מכיוון שראה בשילטונו של חושי שילטון נאור. ואכן, חיפה הצטיירה אז כעיר־לדוגמה. ראש־העירייה הכל־יכול שלה אירגן בכל שנה את יום הפרח ומיבצע של הדרת פני זקן. העיר היתה נקייה ומסודרת.

חושי הזמין אותנו, באחד השבועות, אליו, והקדיש לנו יום שלם. הוא לקח את צוות־הסיקור שלנו (אז קראנו לזה „חו־ליית־כיסוי") מן השעות הקטנות של הבו־קר, הצטלם כשהוא מפקח על עבודת מנקי־הרחובות, שיחזר לעיני המצלמה שלנו את עבודתו. במציאות של היומים ההם, היתה זאת אידיליה בלתי־רגילה.

ואז פרץ המרד.

החלו בו כמה פקידים של עיריית חיפה, ביניהם שלום מחרז ושלום טיאנו, שהחליטו להתקומם נגד ראש־העירייה מטעם העולם הזה טיפל בפרשה אדם, שמעטים הכירו עד אז את שמו: ברוך נאדל. הוא התחיל לעבוד אצלנו כמה שבועות לפני כן, כאשר תפקידו היה בלתי־רגיל לחלוטין בעיתונות הישראלית דאז: חוקר ראשי. נמסר לו מדור בשם „אור חדש על..." והוא שוחרר מכל תפ־קיד אחר במערכת — דבר שהיה אז בגדר מותרות. במיסגרת תפקידו זה טיפל בפר־שה של הברחות בחיפה — ואז בא במגע עם המורדים של העירייה.

התוצאה היתה כותרת, שלא היתה עוד כדוגמתה בעיתונות הישראלית עד אז: „חיפה: גנגסטריזם בבית העירייה".

שילטון הטרור

כדי להבין את משמעות הדברים, יש לזכור את המצב ששרר אז במדינה הצעירה.

מפא"י, בהנהגת דויד בן־גוריון, שלטה בה שילטון בלא־מצרים. כל ביקורת על השילטון נראתה בעיני רבים כחילול־הקו־דש. בידי מפא"י היו מכשירי־כוח אדי־רים — ריכוז כביר שכלל כמעט את כל משק המדינה, כל זרועות השילטון (וביכ־ללם שרותי־הביטחון, שעצם קיומם נשמר אז בסוד), הצבא (בהנהגת עסקן־מפא"י משה דיין, שכיהן כרמטכ"ל) והמישטרה (בשליטת בנו של בן־גוריון, עמוס).

חיפה של אבא חושי היתה המיבצר המיפלגתי המרכזי. „חיפה האדומה" היתה מאורגנת וממושמעת. בכל מערכת־בחי־רות סיפק אבא חושי למיפלגתו כמות מא־סיווית של קולות. תמורת זאת לא התי־ערב מרכז המיפלגה בענייני חיפה. היתה זאת הדוכסות הבילעדית של חושי.

אבא חושי שלט בחיפה כמו שריף בעיירה של המערב הפרוע. הוא חלש באר־פן מוחלט על מועצת־הפועלים (בהנהגת משרתו, יוסף אלמוגי), המישטרה המקו־מית וכל האירגונים החברתיים והכלכליים.

לפגוע בשילטונו של אבא חושי — היה זה כהתגרות בשליטי הקרמלין במוסקווה. כאשר פתחנו במיבצע, ידענו זאת רק במעורפל. חיש־מהר למדנו את עובדות־החיים של חיפה על בשרנו ממש.

על כמה מן ההתרחשויות דיווחתי כע־בור שבוע — לפני 25 שנים בדיוק — תחת הכותרת „בלי מורא, בלי משוא־פנים", במדור הנדון (שהתחיל להופיע לראשונה חודש לפני כן).

הנה קטעים מן המאמר:

...לא יבשה עוד הדיו על עמודי העי־תון, כשהופעלה המכונה הגדולה. פקחים עירוניים במדים איימו על מוכרי־העיתו־נים. פקידים עירוניים בכירים התרוצצו בין החנויות. אחד מעסקני הרוכלים הכ־ריז חרם רשמי, אסר על מכירת העיתון, יען כי רוכליו „קשורים לחיים ולמוות עם ראש־העיר."

...אני עצמי הובהלתי לחיפה כבר ב־שעות הבוקר... בעוד שכימעט כל חברי המערכת המרכזיים הגיעו בזה אחר זה לחיפה, הפך המישרד התל־אביבי למטה קרבי.

איש אינו יכול לדעת כיצד היה מס־תיים הקרב הגדול על חופש־העיתונות, לולא עברה המערכת מייד, ובמקום העלי־לה ממש, להתקפה נגדית. גלים־גלים הת־פשט הפחד בעיר חיפה. חברי־המערכת, שביקשו להשתמש בטלפון, נתקלו בסירוב בעליהם, שסברו, משום־מה, כי לאבא חו־שי יש מנגנון פרטי של האזנה. ידידים טובים הזהירום פן יישארו בשעות־החשיכה בחיפה: „פלוגות־הפועל מש־תוללות!"

בקיוסקים עצמם נעלמו גיליונות העולם הזה מטווח הראייה. אחדים סירבו למ־כור את העיתון ביכלל. אחרים מכרוהו במחתרת, מתחת לדוכן, כמו בימי־הזוהר של השוק השחור.

לוא נמשך מצב זה עוד כמה שעות, והפחד לא היה נתקל במחסום — יתכן וזו הפעם הראשונה היה האגרוף מצליח לשבור את חופש־העיתונות, וכל התימ־רון לא היה נראה טיפשי כל־כך, כפי שנראה עתה.

החלטנו לקיים מייד, ודווקא בחיפה הנצורה, מסיבת־עיתונאים, לצלצל בפעמון האזעקה. כבר במהלך המסיבה היה ברור כי הגלגל הפסיכולוגי התהפך. העיתונאים, שראו במו עיניהם את השתוללות הטרור, נזעקו להגנת החרות החיונית לכולנו. ה־תותחים הגדולים של העיתונות, שרבים מהם אינם מחבבים כל־כך את העולם הזה, התייצבו לימינו. למחרת בבוקר היה ברור כי הגל הראשון של הטרור הובס.

אותו רגע התארגנה במערכת התל־אביבית, ממש מעצמה, עתודה מתנדבת. הראשון היה הקורא אלי תבור מרחוב זאנגוויל 17, תל־אביב, שהופיע ביום החמישי בבוקר, התנדב לנסוע מייד לחי־פה, למכור ברחובותיה גיליונות של הער־לם הזה. תוך שעות מעטות נרשמו עש־רות רבות של מתנדבים. הפעם לא היה צורך בשרותם.

עד כאן קטעים מהתיאור של אז. אותו נער בשם אלי תבור, ראשון המתנדבים, הפך לאחר מכן דמות מרכזית במערכת. המאמר היה מלווה בציור של צייר צעיר, שגם שמו התפרסם כעבור זמן ברחבי הארץ: שמואל בק, אז חייל בשרות סדיר.

על הכוונת: המישטרה

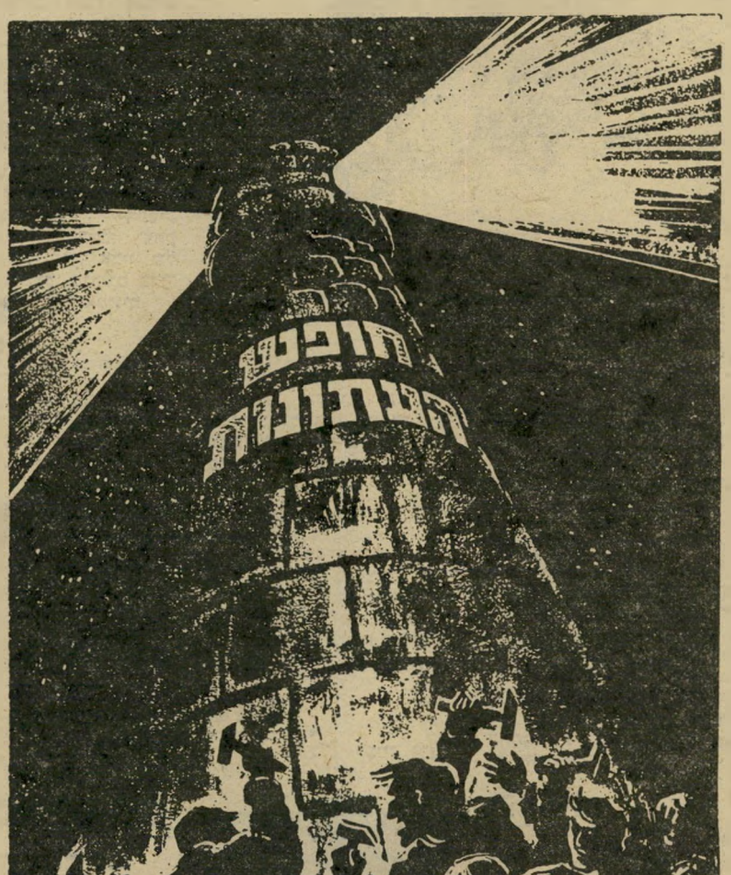
זה היה רק הגל הראשון. אחריו באו סיבובים נוספים.

שבוע אחרי שבוע הלם העולם הזה במיבצר, שהדבקנו לו את השם „חושיס־תאן". כמו מבצל, ירדה ממנו קליפה אח־רי קליפה, ונחשפה תמונה מחרידה למדי של טרור פנימי, שילטון של פחד ושו־חד, קניית סופרים באמצעות הענקת די־רות, החזקת כנופית־אגרוף, קיום קרנות סודיות של ראש־העירייה שמומנו באמ־צעות דמי־חסות, ועוד ועוד.

ברוך נאדל, איש לח"י לשעבר, התהלך בעיר כשהוא נושא אקדח גדול, בליוויית שומרי־ראש.

יחד עם הפירסומים באו התגובות. ב־אחת השבתות הוטמנה פצצה לפני דלת המערכת. היא לא התפוצצה ביגלל קילי־קול בנפץ — ומעבדות המישטרה גילו

(המשך בעמוד 4)

„מיגדלור בחופי הכרך" (ציור של שמואל בק)
חייל בשרות חובה

ולחשוף את המתרחש מאחרי החזית הנאה והנאורה של שילטונו. לא היתה להם שום אשלייה לגבי התוצאות. כל ששת המור־דים נהגו באותם הימים לישון ביחד, בדירה סגורה ומסוגרת, כאשר אקדח טעון מונח לידם.

השבוע במאה ה־20

מה אירע במאה ה־20, בשבוע שבין ה־14 במאי וה־20 בו? במדור זה סוקר „העולם הזה" כמה מן המאורעות שאירעו ב־80 השנים הקודמות, בשבוע שבו מופיע הגיליון.

1900

20.5 — בפאריס נפתחה האולימפיאדה השנייה. השתתפו בה 1066 ספורטאים מ־20 מדינות, שנאבקו ב־14 מקצועות תחרותיים.

1901

18.5 — תיאודור הרצל, מייסד התנועה הציונית וחוזה מדינת־היהודים, מתקבל לראיון אצל עבד אל־חמיד, סולטן תורכיה. הרצל הציע כסף (1.6 מיליון לירות שטרלינג), הסולטן הסכים להתיישבות יהודית, אך לא בארץ הקודש. הרצל סירב.

1911

18.5 — המלחין־מנצח גוסטב מאהלר נפטר בהיותו בן 51. מאהלר, יהודי־אוסטרי, היה מנהל האופרה בווינה.

1913

14.5 — התרומה הפרטית הגדולה ביותר בהיסטוריה: איל־ההון האמריקאי ג'ון ד. רוקפלר, תרם 100 מיליון דולר, כדי לייסד קרן על שמו, שתפעל לקידום מצבה של האנושות.

19.5 — ושוב: מילחמה בבלקן. בולגריה נגד רומניה וכל השאר.

1916

16.5 — סר מרק סייקס, מומחה בריטי לענייני המיזרח־התיכון, וג'ורג' פיקו, קונסול צרפת בביירות, חתמו על הסכם, שנרשם בהיסטוריה על שם: הסכם סייקס־פיקו. היה זה הסכם חשאי בין בריטניה וצרפת, שנחתם בעת המילחמה ושנועד לחלק את המיזרח־התיכון לאזורי השפעה, כאשר הממלכה העותומנית תובס ותתפורר. ארץ־ישראל ועיראק — בהשפעה בריטית; סוריה — בהשפעה סורית.

1918

15.5 — בארצות־הברית הונהג דואר־אוויר. השירות הונהג על־ידי מישרד הדואר האמריקאי, ששאל מטוסים צבאיים והעביר באמצעותם מיכתבים וחבילות בין וושינגטון, פילדלפיה וניו־יורק.

1919

15.5 — בתאונת־מטוס שעשה דרכו מלונדון לפאריס, מעל לתעלת לה־מנש, ניספה אהרון אהרונסון — מגלה אמהחיטה, מנהל המכון החקלאי הניסויי בעתלית ומנהיגה של מחתרת נילי (נצח ישראל לא ישקר), שפעלה נגד התורכים בשירות בריטניה.

1922

18.5 — בלונדון הוקמה רשות־השידור הבריטית, הידועה יותר בשם בי־בי־סי.

1926

19.5 — בדרומה של ירושלים, על גיבעה המשקיפה על בית־לחם, הוקם קיבוץ רמת רחל.

מסיפרי־השנה: שבעת עמודי חוכמה, מאת ת. א. לורנס, הידוע כלורנס איש־ערב. תיאור המרד הערבי בשנים 1916־1918, בשירות בריטניה.

1927

17.5 — תומס מסריק (1850־1957) נבחר שוב לנשיא צ'כוסלובקיה. כיהן בתפקיד זה מ־1918 עד 1935.

1930

15.5 — אלן צ'רץ', אחות במיקצועה, הספכה דיילת הראשונה בעולם, כש־יצאה לטיסתה הראשונה מסן־פרנציסקו, במטוס של חברת בוינג אר טרנספורט.

1934

15.5 — שר־התעמולה הנאצי, יוזף גבלס, מאיים: אם יימשך החרם הכלכלי על גרמניה הנאצית, ייערך פוגרום ביהודים.

17.5 — הרויזיוניסט אבא אחימאיר, מנהיג ברית הבריונים, זוכה מכל אשמה בבישפט רצח המנהיג המפ"איי חיים ארלוזורוב, שנורה למוות על שפת־ימה של תל־אביב, באשר טייל בחברת רעייתו. כיוון שלא שוחרר, פתח בשביתת־רעב, שאותה הפסיק לפי בקשתו של הרב יצחק אברהם הכהן קוק, אביו של הרב יהודה קוק, מנהיגם הרוחני של אנשי גוש־אמונים.

1936

17.5 — המדינאי הציוני, שהיה גם סופר ועיתונאי עברי, נחום סוקולוב, נפטר בהיותו בן 77. בשנות חייו האח־

אהרון אהרונסון
15.5.1919

רונות כיהן כנשיא ההסתדרות הציונית העולמית.

מסיבי־השנה: זמנים מדרניים של צ'רלי צ'פלין, וביכובו. יחד עימו משחקת בסרט פולט גודרד.

1939

17.5 — ממשלת בריטניה פירסמה עוד ספר לבן, שעליו אמר וינסטון צ'רצ'יל בפרלמנט: „הפסקת העלייה — הפרת אימון. אנגליה אינה רשאית לנעול את השערים." אכזבה מרה ביישוב היהודי בארץ, שהגיב בשביתה כללית ובהפגנות. הוועד הלאומי בגילוי־דעת: „מילחמה לנו במדיניות הבגידה! לא נסכים למעמד של גיטו יהודי במדינה פלסטינית."

1940

15.5 — הולנד נכנעה לפולש הנאצי, פירצה בחזית צרפת.

17.5 — הנאצים כובשים את בריסל, בלגיה.

02.5 — הצבא הגרמני

הרב הכהן קוק
17.5.1934

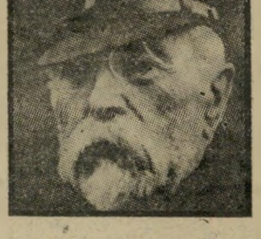
מגיע אל העיירה הצרפתית אבוויל, על חוף התעלה. האפשרות שהנאצים יפלשו לבריטניה הופכת מוחשית.

1941

02.5 — מפקד האצ"ל, דויד רזיאל, נהרג בהפצצה אווירית בעיראק, לשם יצא בשליחות הצבא הבריטי, בראש חטיבה לביצוע משימות חבלה ומודיעין. בן 30 היה במותו.

1948

14.5 — גוש עציון נכנע, 240 הרוגים וכ־260 שבויים.

תומס מסריק
17.5.1927

ארבעת ישובי הגוש — כפר עציון, משואות יצחק, עין צורים ורבדים — נהרסו עד היסוד.

1955

14.5 — הוקמה ברית צבאית של הגוש המיזרחי, בניצוחה של ברית־המועצות. הברית, המהווה מישקל שכנגד לנאט"ו, נודעה בשם ברית וארשה.

1968

19.5 — מתנגדי חברון עזבו את מלון פארק, שבו התגוררו באורח זמני, ועברו לבניין המימשל הצבאי.

1971

15.5 — הפגנות רחוב בקאהיר, בעיקבות הטיהור של ערך אנוואר אל־סאדאת בקרב מתנגדיו בצמרת השילטון. לדברי נשיא מצריים, קשרו החשרים המודחים קשר להפלתו. הם הושמו במעצר.

1972

15.5 — מושל אלבמה, בעל הדעות הגיזעניות, ג'ורג' וואלס, נורה ונפצע קשה בשעה שהופיע באסיפה, לקראת הבחירות לנשיאות בארצות־הברית. ואלס לקה, כתוצאה מן הפציעה, בשיתוק בפלג התחתון של גופו ורותק מאז לכיסא־גלגלים.

1973

15.5 — ביום השנה ה־25 להקמת מדינת ישראל, הפסיקו כווייט, עיראק, לוב ואלג'יריה את שאיבת הנפט לשעה אחת — כמחאה על „גזילת פלסטין".

16.5 — ספינת השלום של אייבי נתן החלה במישדרים ניסיוניים.

1975

17.5 — עם תום סגישותיהם של נשיאי מצריים וסוריה, אנוואר אל־סאדאת וחאפז אל־אסאד, נמסר, כי הושג תיאום מדיני וצבאי בין שתי המדינות הערביות, שיזמו וניהלו את מילחמת יום־הכיפורים.

1978

15.5 — אייבי נתן פותח בשביתת־רעב בלתי־מוגבלת בזמן, במחאה על צעדי הממשלה, המחבלים לדעתו בשלום.

קורא יקר

(המשך מעמוד 3)

שהיה זה קילקול מיקרי, שלא ניתן היה לתכננו מראש. (מימצא זה הוסתר על־ידי המישטרה במשך זמן רב).

כעבור כמה ימים הוגשה סנצה ליד קיר בית־הדפוס, שבו נדפס השבועון. הפעם התפוצצה. פועל אחד נפצע.

בעיתונות התלקחה מילחמת־איתנים בעד ונגד העולם הזה. הענייין הגיע לכנסת, שבה נערך ויכוח סוער, כאשר יוחנן בדר, איש חרות, הגן על העולם הזה.

לאותו ויכוח היתה תופעת־לוואי, במזנון הכנסת.

אחת השאלות הגדולות היתה מדוע לא הצליחה המישטרה למנוע את מעשי־הטרור נגדנו, או לגלות את המבצעים. המסכ"ל, יחזקאל סהר, בובה של מפא"י, שהופעל על־ידי סגנו, עמוס בן־גוריון, אף אמר במקום הפיצוץ, באוזני העיתונאים, כי לדעתו הסמין העולם הזה עצמו את הפצצות, לצורכי פירסומת. הוא כבר ידע אז את מימצאי המעבדה שלו לגבי הפיצוץ הקודם, ועל כן היה ברור לו שהוא משקר.

במיזנון הכנסת ניגש אלי עמוס בן־גוריון, שהיה אז ידידי, ושאל ספק ברצינות, ספק בהלצה: „מי יהיה האובייקט הבא שלכם?"

השבתי לו: „אולי צמרת המישטרה."

ואכן, באותם ימים החלטנו כי החקירה הגדולה הבאה שלנו תבדוק את המתרחש במישטרה, אשר ראשיה יצאו מגידרם כדי לחפות על מבצעי מעשי־טרור מטעם מיפלגת־השילטון.

התוצאה היתה המערכת הגדולה נגד צמרת המישטרה, אשר לתוכה השתרבבה שורת המתנדבים (בהנהגת אליקים העצני, כיום הצריף של קריית־ארבע) ושבה השתלב שמואל תמיר (כיום שר־המישפטים).

מסע מגן־דויד

כיום, ממרחק של 25 שנים, ניתן להעריך יותר באובייקטיביות את המערכה נגד חוסיסתאן.

מבחינה עיתונאית, היתה זאת פריצת־דרך. בפעם הראשונה ערך עיתון ישראלי מיבצע הקרוי בעולם המערבי „מסע צלב" (אולי „מסע מגן־דויד?") לביעור מישטר מושחת. המסע לטיהור חיפה, ובעיקבותיו המסע המוצלח לטיהור צמרת־המישטרה, יצרו דוגמות שגם עיתונאים אחרים ניסו, אחרי שנים רבות, לחקות אותן. (אז כבר היתה הסכנה סחוטה.)

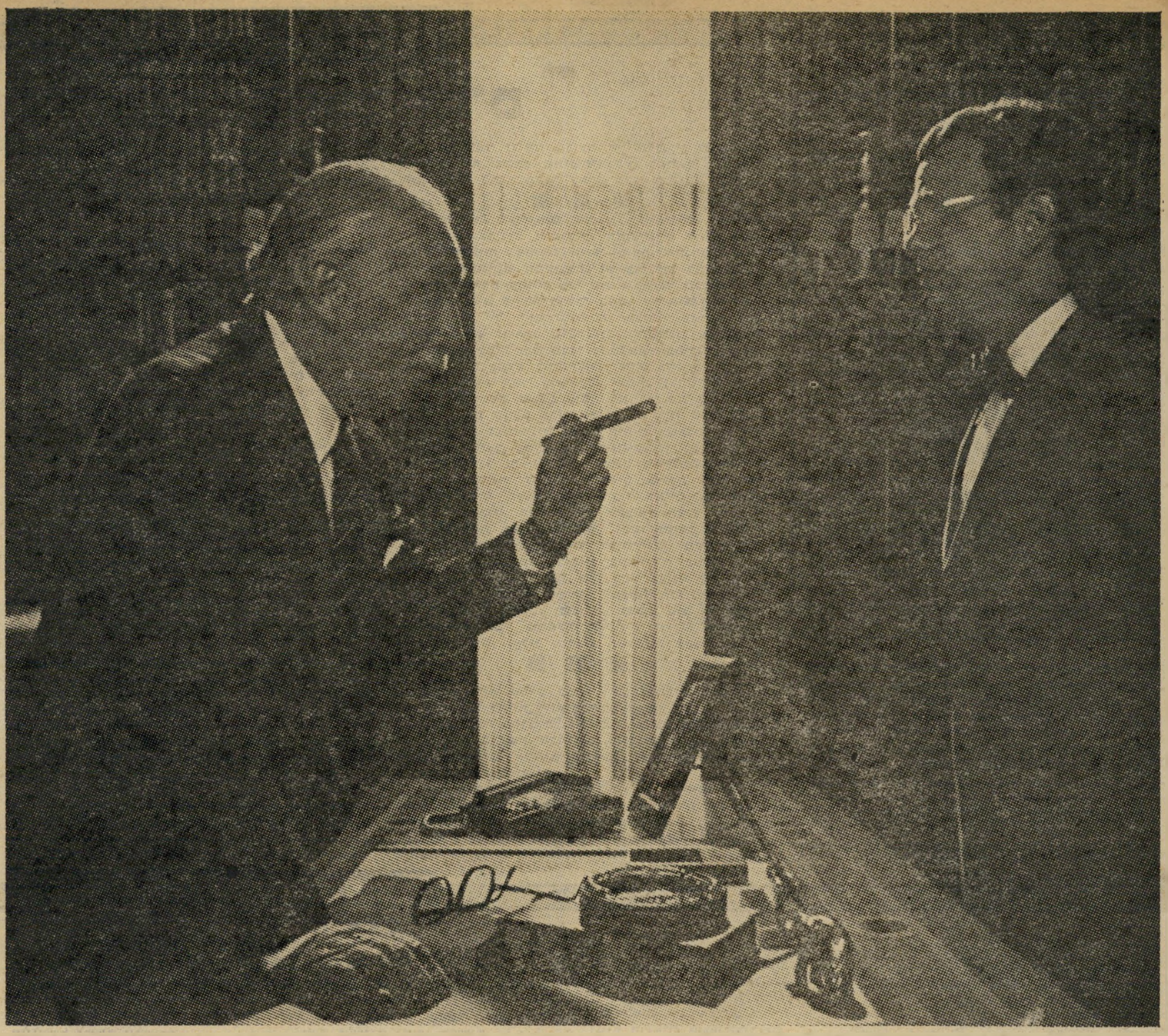
באותו גיליון של העולם הזה נולדה העיתונות הישראלית החוקרת, החושפת, התוקפת. דור שלם של עיתונאים מסוג חדש, מהם רבים שהתחנכו במערכת זו, ינקו את ערכיהם ממיבצעים אלה.

מבחינה פוליטית היתה התוצאה עקיפה יותר. אבא חושי לא התפטר, ואף נבחר מחדש. אך כפי קוצצו. אם חלם עד אז לעבור מן הזירה המקומית לזירה הארצית, להיות לשר, ואולי — מי יודע? — למועמד לראשות הממשלה, הרי באותו מיבצע אבדו סיכוייו.

מובן שמוסדות מפא"י לא הודו מעולם בצידקת מאבקנו. אך הדברים שגילינו חילחלו גם בין סדקי השילטון. כאשר נתברר כי חלק מן העובדות באו לנו ממקורות של צה"ל ושירותי־הביטחון — נאלצו גם מנהיגי מפא"י להכיר בהן, לפחות בינם לבין עצמם.

מטמיני הפצצות לא נתגלו עד היום. מאחר שהפשעים חברה יישנו, אולי עוד עכשיו מישהו מהם לגלות לנו את האמת?

שמי שמיר

ההבדל ביננו, מר גלבוע, הוא שלך יש מכשיר טלויזיה... ולי יש סוני!

יש אנשים המתפארים בטלויזיה הצבעונית שלהם. הטלויזיה הצבעונית היחידה בעלת הפטנט של "קנה אחד" אשר זכתה ב־"Emmy" — פרס היוקרה של התקשורת בארה"ב.

יש רק Trinitron אחד. וזה של SONY. השנה יש לנו גם דגמים חדשים, לכן, כעת יש לך עוד יותר סיבות טובות לקנות SONY Trinitron.

אולי הסיבה הטובה מכולן, היא שאם אתה קונה SONY, יהיה לך במה להתפאר.

KV-2020 ME
PAL SECAM NTCS

SONY®
אחד ויחיד

מר בגין והחבר פרס

תחושה עמוקה של אימפוטנציה מאפיינת את נסיונותיהם של חוגים שונים להביא להקדמת הבחירות. גם המנוסים בנבכיו הסבוכים של הקוסמוס הפוליטי הישראלי, נמצאים משתאים כנגד כושר ההישרדות של ממשלה זו. אין ספק כי הנוסחה המשוטה והאפקטיבית, שאותה יונק הפספוס המצוי עם חלב אמו — כי במציאות הישראלית ניתן להשיג כל יעד שהוא, בהפעלה אגרסיבית של כוח ולחצים — איננה ניתנת ליישום במקרה של ממשלה חריגה זו.

תרגילים בדוקים, ששוגו בעבר על־ידי החברה הישראלית כמשכנעים לעילא ולעילא — שביתות חסרות־תקדים בחיקפן, השתוללות פוליטית בין־מפלגתית ותוך־סיעתית, בגידות קואליציוניות ותככים קטנים של חברים ויריבים — אינם יעילים מול ממשלה חלשה ורעועה. לעומת זאת, הם מחבלים בפעילותו של המשק הלאומי, יוצרים סטנדרטים חדשים של שפלות פוליטית, ופוגעים במורל ובמוסר.

■ ■ ■

הראש היהודי ממציא לנו פטנטים בשטחים רבים ומגוונים, אבל בפוליטיקה הוא רכש לעצמו דפוסי־מחשבה מאובנים, המחלכים כנגד מימשל הליכוד נכנסו כבר למילכוד מוכר; הגורמים האופוזיציוניים מפעילים שרירים חברתיים וכלכליים חזקים, וכאשר אלה אינם מזיזים לממשלה אבר כלשהו, ננקטים אמצעים אלימים יותר, שגם הם אינם מניבים תוצאות, וחוזר חלילה. מאחר וקיים קונצנזוס לאומי, שהממשלה הזו חיה בקושי וזמנה קצר, כדאי אולי לעשות חושבים, ולבחון דרכי־פעולה שאינן מצריכות הפגנת כוח ואינן מזיקות. ניתן למצוא טקטיקה, שבאמצעותה אפשר לחפיל את הממשלה אפיים ארצה, בהרמת זרת או קמיצה. טקטיקה כזאת אפשר לבנות עם מירשם שיתאים לפרופיל האישי של ראש־הממשלה.

בהופעותיו הטלוויזיוניות האחרונות נראה מר בגין כצל של עצמו, לפני שתקפה אותו מחלתו. אבל בל נמעיט מכוחו, או נעריך אותו שלא כערכו; הוא אחד המדינאים המנוסים והפיקחים שקמו למדינה עד היום. עדיין, למרות בריאותו הרופפת ובעיותיו הפוליטיות, יש באזור חלציו מספיק חיוניות וכושר־תימרון כדי להדביר את מתנגדיו, שכמה מהם נראים כחגבים.

מר בגין הוא לוחם בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. לאישיות כזו עלולים שקט וחוסר־פעילות לגרום ליסורים ומכאובים שונים. לחץ מתמיד הוא שמחייה את יצר הקיום הפוליטי שלו. לוחמה פוליטית מתמשכת נותנת לו סיפוק ועניין לדבוק במישרתו. מאבק מתמיד הוא שמאפשר זרימה קבועה של אדרנלין לגופו. הורמון הזה מופרש מיותרת־הכליה למחזור הדם רק תחת מצבי לחץ, ומקנה לאדם מרץ, חיוניות ורעננות.

■ ■ ■

מכל הפוליטיקאים בישראל מייחדים את מר בגין גינוני אבירות ונימוסים, האופייניים לחלק מהעליה הפולנית, ושאותם חידד וטיפח. התנהגות שלא בהתאם לאתיקה המקובלת, יש בה כדי להדליק בפנימיותו להבה סמויה, כפי שהיא בוודאי מכעיסה כל אדם בעל חוט שידרה מוסרי. כאשר מר ארליך, שקיבל את גיבויו של ראש־הממשלה, על־אף שמוטט את כלכלת הארץ לדורות, מדבר כנגד הממשלה, או כאשר מר וייצמן, עמית ורע, מצדד בהקדמת הבחירות דווקא כאשר הבוס נמצא בחוץ־לארץ, אות הוא כי הקואליציה זקוקה למר בגין כדי לנקות ולהשליט סדר בבית; ההרגשה שאדם עושה לא רק מה שטוב לו, אלא גם מה שהעם צריך, נותנת לו ודאי טעם־חיים.

בשבועות האחרונים נראה היה כי מצבה של הממשלה מתייצב. האינפלציה נסוגה באופן זמני, השרים לא הסתכסכו זה עם זה, ובכלל הסתמנה הרפייה מסויימת במתח, לתקופה מספיק ארוכה בכדי שתקרוץ לאיזה משבר קטן, שיכול לאיים על קיום הממשלה. והנה, הקדיח את התבשיל החבר שימעון פרס. במעשה גס בחתרנותו, וחסר־תקדים בחוסר־הגינותו, הזמין/הוזמן החבר לבית־הלבן. משחזר מר בגין מארצות־הברית, ורואיין בטלוויזיה בנושא זה, יכול היה הציבור לחזות שוב באש בעיניו של בגין, כמו בימים הטובים שעברו. המעשה הבלתי־ממלכתי של יושב־ראש מיפלגת העבודה, משכנע שוב את בגין, כי במאבק כנגד ממשלתו נוקטים יריביו אמצעים שאינם כשרים, ועליו מוטלת השליחות לפעול נגדם.

■ ■ ■

האמת היא שפרט לפרס וחוג תומכיו, הסבורים שהוא מסוגל להיות ראש־ממשלה עכשיו ומיד, קיימת התלבטות רבה בקרב כל המפלגות, ואצל פוליטיקאים שונים, אם הקדמת הבחירות היא אקט נכון. זאת מתוך שיקולים אישיים־אנוכיים, או חישובים אוביקטיביסטים־מיפלגתיים.

אילו היתה הסוגיה פשוטה, היו כל הכוחות מתלכדים במאמץ אחד להפלת הממשלה, חד וחלק. העובדה שהמיתקפה על המימשל מפוזרת, מפולגת ומפורדת, מוכיחה שאין בעניין הסכמה, והיא שמאפשרת לממשלה להתגבר על כל המשברים אחד לאחד.

עם התקרב עונת הקיץ, זקוקים מרבית הפוליטיקאים לחופשה שנתית. מגיע להם. היתה להם שנה מעניינת וקשה. רובם גם בגיל מתקדם, וזקוקים למנוחה בחמסינים הקשים. יתכן מאוד, שתקופה של רגיעה פוליטית יחסית, היא החממה למשבר הפוליטי הקריטי שיפיל את הממשלה.

אולי, כאשר יחזרו העסקנים לפעילותם השוטפת, ישמחו לראות כי הממשלה קרסה תחתיה מעצמה. ייתכן שזה יארע בגלל סיבה שהיא כל־כך חסרת חשיבות, עד שאין אנו מסוגלים לצפות אותה מראש.

ד"ר עמירם לנדמן, תל־אביב

לצאת מהשיגרה

באוטובוס היוצא בשעה 6 בבקר.
נסיון של בריחה מהשגרה.
המטרה — אופירה.
עד מהרה הופיעו דרך החלון
גבעות חוליות מגוונות.
חמש שעות ושתי הפסקות.
חם. נמנום.
לא קורה דבר.
קורה.
תייר ענק אשר נפשו משתוקקת
לשבור את השלווה.
אינו אוהב אנשים.
יש לו חבר אחד ויחיד — על ארבע.
הוא מדבר.
אינו מניח.
תולדות חיים נרקמים.
הזרם נשטף מעצמו.
אופירה.
תחנה אחרונה.
נתראה על החוף.
החוף גדול.
לבד ללא אדם בחופים שמימיים.
זוג חיפים בוהים ישראליים
ושתי אנגליות צחורות.
עוד זוג היפים שקט.
שותים קפה.
באים לשקט.
לא יודעים מתי חוזרים.
המשכן: סככות תמרים.
הזמן לא חולף וחולף
שלווה. תני לעצמך ללכת.
בתיה הלבנים של אופירה עטופי סוד.
מכשפה על ספל קפה.
תקווה.
חובש מתוסל ואשתו ישרת חגו.
גיורת גרמניה עם צוללן מרפא בדואים.
אשה בשלה
שלושה כלבי ענק וגבר הצעיר ממנה.
המשולש הנצחי ממלא אף הוא
לשונות העיר.
דווקא זרוקה.
סופרת מתנה אהבים עם נחג בעל
„מכשיר עצום" תחת המונית.
מעט תושבים וחופן ספורים.
הכל לאיטו מזדחל.
אין ממהר ואין מקים קול.
אין עשן.
עיר שמחוץ לתחום.
תחנה הבאה.
מועדון הים התיכון המהולל באילת.
לא נפנסים ללא פס.
רק חברי המועדון.
ברכת כלור.
רעש רמקול.
פופ.
פיטפוטים רכילאיים של שלוש
בורגניות כבדות בשר.
ארבעה שחקני כדור מתיזים בברכה.
ריח ביוב קל.
הולכים לאכול לפי שעון.
ליצנים לפי הזמנה.
אסוציאציות
יושבים ואוכלים אוכלים ויושבים.
אכל אכל ועוד אכל.
פיסת חוף.
חצץ.
מים רעים.
צרפתיה הבאה בשנים.
חזה משתרבב.
האילתים מביטים ודנים בפרשה.
ממולא בסיליקון.
לא ממולא בסיליקון.
סימוכין: טלוויזיה.
צעקות חידד של ספורטאי עלוב
חנזרק מהמפרשית אחת לדקה.
מנפנף לאשתו באקסטזה.
צחוק נשפך לכל צד.
בריחה מהמועדון אל החופים השקטים.
אל אי האלמוגים.
רפי נלסון — ביקור חובה.
מתנחל שמאלני או ימני.
תוחם את חלקו על החוף.
חבורת גברים ודני ליטני
משחקים בכדורת.
דני בוא. דני לך. אינך יודעת
מי הוא דני, דני הוא
דני. הוא דני וכל הכבוד.
רפי נלסון.
דמות הרואית. כובע הבוקרים
כנר לראשו ומגפיים עם
אבזם לזרז סוסיו הדוהרים.
יד ימין שלופה ובקבוק בירה נעוץ בה.
שתו בירה.
בירה זה גבר.
לשמאלו מחסל הזבובים נכון.
כל זבוב הרוג צונח הישר למגף.
יין זבובים זך.
צלילי מנגינה קבועים.
פולקלור בוקרים כמובן.
אך שירים רוסיים היוצאים מהלב
ומקסיקו לא נשכחת.
ארבעה מילואימניקים עליזים.
עמלים קשות.
אחד יפה תואר.
אחד שמן וצחקן.
אחד רזה וצחקן.
הרביעי נמוך כרסתן איש היום יום
היפה־חמכוער
שתיית קפה במרכז התיירות.
מועדונים וציד פרפרים.
אם ישנם.
וישנם.
אנגליה דתיה לבנה ויפה.
לא נוסעת בשבת.
חברת מילואים של אפולו.
גם אני רציתי.
יופי מטורף.
לא הלך.
במלון מרכזי ליד הדוכן
בחור נעים הליכות.
נכון לסייע.
להעלות מזוודות. לחדר.
אך להישאר אם אין התנגדות.
כריסמטי.
התפקיד: לא רשמי.
לשעשע נפשות בודדות.
היצע: משכב זכר בסויטה
והשתתפות פיזית במאכלים.
התמורה: חיוכים, אבירות
והרגשת יפהפיה.
הרפתקאן בזעיר אנפין. 12 שנה
בספרד. שנים בצרפת. גרוש
לצרפתיה. נשוי לדרוזית
השוכנת בכפר.
אמצעי מיחיה מגוונים. טיסות שכר.
טיסות שכר. עלי לעבור למלון אחר.
כעת מלון דיסקו לא רשמי.
חדר מופנה למועדון.
את ממש בצלילים.
בתוך הכר. על השמיכה. תחת המיטה.
שגעון.
מלון הנקרא „מרכז העולם".
החזרה: אוטובוס ישן של אגד. התקלקל.
יושבים ומזיעים.
המתנה.
חלק עומדים.
חלק יושבים.
השאר נשענים.
המשענות הגוונות בשר ודם או
עצמים. כל דכפין.
לידי בעל זקנקן. בהיר שיער. שזוף
ומעלה ריח מלוח בטעם זיעה.
על משענת כסאו איש כושי. הנ"ל נשען.
נוצרת תגובת שרשרת. בעל זקנקן
נשען. נוגע בעורי
חליפות ורכות.
אין סטיימולציה וארוטיקה.
הנסיגה.
מעביר יזמה לתחום פעילות שונה.
לידו — למרגלותיו ישובה נערה.
ורסיה ששית של נערת הטבע.
עיניים בוהות כחולות. שפתיים
עבות. לא יפה.
מבטים צולבים. חיוכים. יד ביד.
יד על הראש. עד על הכתף. יד
על החזה. להט.
שני זרים יוצאים בתחנה המרכזית.
מאהבים.
הלכתי לי
בדד
הביתה.
בריחה מהשגרה.

גורית קצר, תל־אביב

אכומה 101

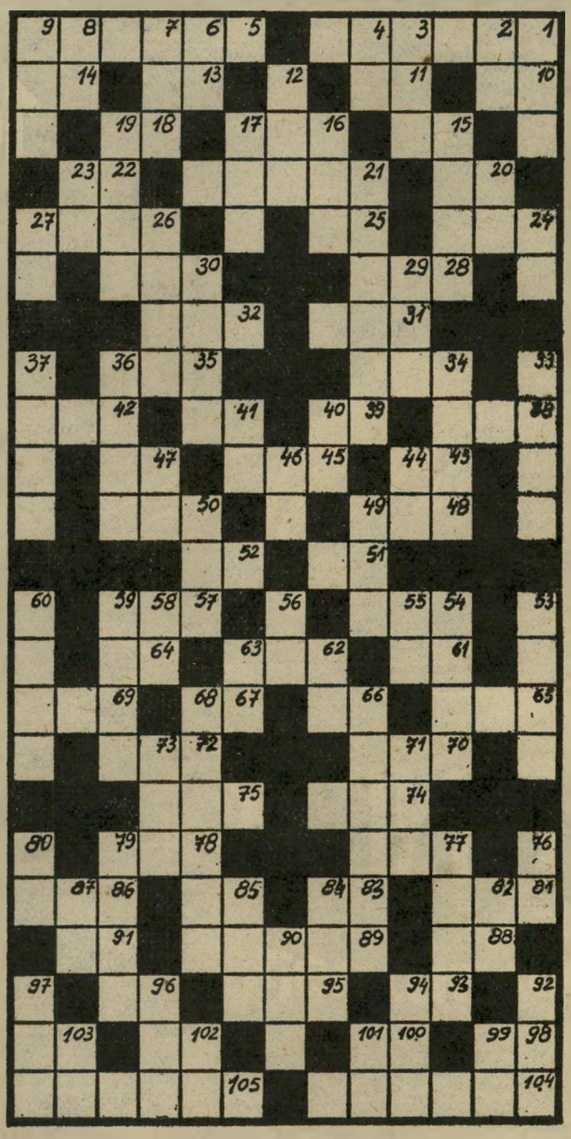
הקפה הנמס החדש של עלית!

טוב לי עם קפה נמס עלית

פרסום נעמ יעקבסון

תשבץ העולם הזה 2228

מאוזן:

1) בעבר — קב' שכונות ליד ת"א — עכשיו עיר; 5) החג הקרב ובא; 10) שפל גוף ורוח; 11) מוסד חינוכי לטף; 13) התקרב! 14) האבר המרכזי של מערכת החושים; 15) סוג טעם; 16) מאמן כדורגל לשעבר של הקב' הלאומית; 18) ציון (ר"ת) שהוא נחת להורים; 20) מעד, נכשל; 21) יצירה של אמן סרטי המתח שנפטר; 22) חס וחלילה (ר"ת); 24) הוא מאורגן בארץ או לא? 25) שים ידך! 26) הר חרמון; 28) צד ימני ר' שמאלי בגוף האדם; 30) שפחה; 31) כופר; 32) ענף; 34) תער החרב; 35) החלק הקטן שטוח של העלה; 38) רעידת אדמה; 39) יניף; 41) חושיו פתוחים; 42) חלק עודף, שאר בל; 43) מעל; 45) בעלה של יעל המקראית; 47) של (ארמית); 48) תרכובת של נתרן וכלור; 50) אחד ממפרשי התנ"ך (ר"ת); 51) רסיסי לילה; 52) ניצב בשערי מחנות הצבא (ר"ת); 54) מטבע רומאי קטן בימי התלמוד; 57) נזיר בודיסטי בטיבט; 61) בסיס; 62) מלחין ישראלי; 64) בת־קול; 65) ודאי; 66) זוהל עם ביתו; 67) שט; 69) חוסר ודאות; 70) שטף, זרם; 72) סליחה, השתוממות; 74) מחלקת עבודות ציבוריות (ר"ת); 75) סלנג; 77) בהמה ממשפחת הבקר; 78) אדמדם בהיר; 81) חבלה, פורענות; 83) אינו קבוע במקום אחד; 85) אבן מחצב; 86) מכשול, תקלה; 88) בן־יעקב; 89) משקל וקצב „יורד" בספרות ובשירה; 91) טוב; 93) מספר חברי הכנסת (הפוך); 95) יוצר חרס; 96) שיח סיני — את עליו חולטים למשקה; 98) ציון למועד אחרון; 100) מזון; 102) אחורי הגוף; 103) כל אחד מהיריבים בדין; 104) עיר באנגליה — בה שתי קבוצות כדורגל מפורסמות; 105) מלכה שהפכה לנסיכה.

מאונך:

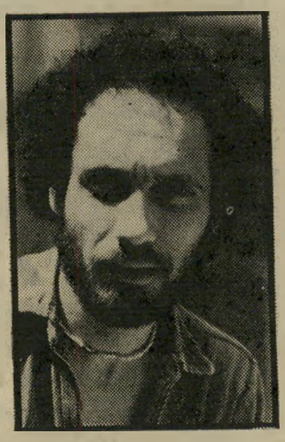
1) אחד משבעה באגדת הילדים ידועה; 2) אחד משלושה א„ב"; 3) קטסה, תלונה; 4) מטבע יפני — מן המצויים בתשבצים עבריים; 6) מספר יורדי הסירה שלא חזרה; 7) קנה הגרון מתחת לבית הבליעה; 8) מכתר איים; 9) מכה, מהלומה; 12) בנחת, בשלווה; 15) מאכל תאוה; 16) בקיץ; 17) שורת־הרים; 19) כלל האצן והבקר; 20) זז; 21) כנר איסלקי גאוני; 23) אות הנצחון האנגלי; 24) כלי קבול; 26) שיח קוצני; 27) הצליל השני בסולם המזרחי; 29) מיטב; 30) חופשה קצרה בצה"ל; 33) אל האהבה; 34) החייב במס; 36) העלה הראשון בנבט; 37) עליו זחל הנחש לאחר שנענש; 40) מרח; 41) צר, שונא; 44) גבעה מלאכותית; 46) שלל; 47) די לחכם (ר"ת); 49) נצר; 50) פילגש; 53) מבחוץ; 54) מלך גת; 55) נהר בצרפת; 56) אחוריים; 58) בטון מסויים — מילת תהייה; 59) הסתדרות נשים ציונית באמריקה; 60) שר חוץ מיועד במצמה גדולה; 62) הקף! 63) שליח; 66) הנחש הארסי ה־מצוי ביותר בארצנו; 68) מתימטיקאי ופילוסוף יווני — ע"ש משפט יסוד בגיאומטריה; 71) „הוי כל... לכו למים"; 73) תשלום להורי הכלה בעמי המזרח; 76) חכמת נסתר (ר"ת); 77) חבל־ארץ בדרום; 79) גדול משוררי איטליה; 80) תנוך (אוזן); 82) מזל; 84) יצירה אופראית של מרק לברי; 85) עיר — בת־זוג לצידון; 87) יצירה; 90) חרון; 92) קליפה רכה של אלון מסריים; 94) גועל־נפש; 96) עורלם ומלואו; 97) גבורה של איבסן (ש"פ); 99) שופט; 191) תעודת גירושים; 102) גוף; 103) צמח דוקרני.

מכתבים

ללא עזרת העיריה

„מחוץ למיגרש" (במדור במדינה, „העולם הזה" 2226).

ברשימה זו נפלה טעות מצערת, העלולה לגרום לי נזק רב. בכתבה הנ"ל שורבב בטעות שמו של אמן־גון ברזל, יוצאה האמנותי של עיריית תל־אביב, כשבמפורש לא

אלדד זיו
מחוץ לקו

היה לו או לעיריית תל־אביב כל קשר שהוא לסרוייקט.

האירוע „מחוץ לקו" — רעיון וביצוע, הוא יוזמתם האישית והבלעדית של האמן אלדד זיו והמאי שולי כהן, ואילו הגרי פיילר, מנכ"ל חברת אי־טי־טי נתן חסותו לאירוע.

הנהלת דיונגוף סנטר היתה היחידה שאליה הופנתה הבקשה לקיים את האירוע בשיטחה, בקשה זו נענתה בחיוב מייד. מעולם לא הופנתה בקשה כל שהיא לעיריית תל־אביב, לעזרה או לתמיכה כלשהי, כספית או אחרת.

אלדד זיו ושולי כהן,
תל־אביב

● ● ●

אל האיכפתיקים

שבקרב הנוער הקיבוצי

בעיקבות כנס נוער של תנועת שלום־עכשיו, שבו דובר על היעדר תיקשורת בין הנוער העירוני והנוער הקיבוצי.

אם גם לכם כואבת הבעייה הזו, ואם ברצונכם להתמודד עמה, אנא, פנו אל אסתי (02-810189), או אל גבי (03-240691), או אל יעל (04-723105).

סיגל אליאב, פתח־תיקווה

● ● ●

תנופת הבניה

למקרא חידיעות על בנייה נרחבת של בסיסי צבא ב־שטחי הגדה המערבית.

(1) בהסכם קמפ־דייוויד התחמה ישראל על כך שהמימשל הצבאי ומחנות צה"ל ייסוגו לאתרים קבועים, שייוחדו לשם כך. האם הבנייה הנוכחית מתבצעת בהתאם לתפיסה זו?

(2) האם אין כאן השקעה של דמים רבים, שבעתיד הקרוב יעלו בתוהו, שכן יהיה צורך לשנות את אתרי הבנייה ולהזיזם? (ראה שדות־תעופה ומחנות צה"ל בסיני).

(3) נאמר כי עלות המחנות תסתכם בכ־4 מיליארד ל"י. האם משאבים אלה נלקחו בחשבון כשנבנה התקציב הנוכחי, או שמא מכונות־הדפוס תעבודנה שעות נוספות כדי להדפיס את הכסף החסר?

דן יהב, תל־אביב

דין אחד לכל

על מכתבו של הקורא ל. ענבר, „אפלייה ממוכנת", הקובל על אפליית ערבים, במיסגרת כללי הביטחון הנהוגים בבניין איי־בי־אם („העולם הזה" 2218).

הכותב הנכבד טוען, שערבי אזרח־ישראל המבקר בבניין מצמר־

(המשך בעמוד 12)

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובבדים. בשמירה על בריאותך ורכושך.
רמת־גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 03-6790114-5 רש' מס' 21 עסק 481/75
ירושלים-664015 , אילת-059-3012

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת
טלפון 227116, 227117
בירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)

תן טרמפ לחייל

לא צריך לדעת מתמטיקה כדי להבין ש:
נימוס + התחשבות + סובלנות + ... = איכות חיים
נשמח לשמוע ממך
אזרחים למען איכות חיים ת. ד. 1097 נבעתיים

בינתיים קח TIME

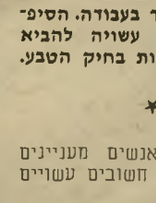
הסיגריה שכולם אוהבים

T.39

המזל יאיר לכם בכל מה שקשור לכסף. ידובר על תוספת למשכורת ושיפור התנאים הכל־כלליים. תהיה לכם הזדמנות להבליט את כשרונותיהם ויכול־תכם בעבודה. אנשים בעלי סמכות יהיו נו־טים להכיר בכשרונו־תיכם. יש סיכוי ל־עליות בדרגה ולשיפור המעמד בעבודה. הסיפ־רה 6 עשויה להביא מזל בשבוע זה. צאו לבלות בחיק הטבע.

* * *

השבוע תמצאו קשר לאנשים מעניינים ביותר. חדשות ומיכתבים חשובים עשויים להגיע. זכרונכם ישתפר וסקרנותכם לגבי חב־רים קרובים תתעורר. הודות לידיעה שהגיעה לאזנכם בדרך מיק־רית. צפו להפתעות בעניינים רומנטיים. עלולות להתהוות הת־קשרויות פיתאומיות ואהבות ממבט ראשון. דרושה לכם שליטה ברגשות, תיתכן אכזבה לאחר כמה שבועות.

* * *

אתם שרויים במתח רב, מריבות עם חברים ובני משפחה מדכאים ומדאי־גים אתכם. לקראת שבת ישתפר מצב הרוח ולאי־ההבנות יבוא פי־תרון. עליכם להיזהר בטיפול במכשירים וב־כלים עדינים, ולשמור בקפדנות על כללי הב־טיחות בקשר לעבו־דתכם. מצבכם הכספי משתפר ולפחות בשטח זה אין מקום לדאגה.

אתם נמשכים אל מקומות רחוקים, אנשים זרים, ומחפשים הרפתקות רוחניות חדשות. אלה העסוקים בלימו־דים עשו מאמץ על מנת לשפר את מעמד־כם, זה יעזור בתקופה מאוחרת יותר. לאמנים במזל בתולה כדאי לכם לקדם עניינים שנועדו לפירסום, לבידור או ל־שיווק בארצות אחרות. הסיכויים להצלחה במ־קומות זרים טובים מאד.

אינטריגות וקינאה יכולים להפריע ל־עבודתכם השוטפת, בשבוע זה. מבוכה וקשיים מיסתוריים ב־ענייני כסף מוציאים אתכם משלוותכם ה־נפשית. יתכן שמרמים ומסדרים אתכם. חי־זהרו מכל דבר מוזייף וגלו עירנות לגבי אנ־שים שהכרתם זה מ־קרוב, בייחוד לשו־תפים לעבודה ולחיים. צריך גם להיזהר מ־לקיחת תרופות בכמות מוגזמת מדי.

* * *

תתבקשו לעשות עבודה סודית, וייתכן שתמצאו את עצמכם מתוסכלים בגלל הצורך לשמור סוד והרצון לדבר על חדבר הידוע לכם. גייסו את כל כוח הרצון ואל תתפתו לדבר. מצב־כם הבריאותי לא משופר ביותר בזמן האחרון. אינכם חשים את עצמכם חזקים, תוך שבוע בערך תר־גישו יותר טוב. אך עליכם להקפיד לנוח בשבוע זה, ולא לבזבז כוחות יותר ממה שנחוץ לכם.

* * *

הכוכבים משפיעים לטובה על האריות בשבוע זה. הדגש יהיה על עניינים מיק־צועיים, זה זמן מת־אים לייצב את מע־מדכם בעבודה ובחיים. אל תערבו תעניוגות בעסקים. יצר הביזבוז שוב מתגבר, וכל חלון־ראווה קורץ לכם. השגיחו על כספכם, בתקופת הקייץ תז־דקקו לו, כדאי שתח־סכו כבר מעכשיו, כיוון שבתקופה הקרובה ביותר אתם עתידים להרוויח כסף רב.

* * *

הדרישות הגבוהות שאתם דורשים משות־פכם לעבודה ומבני זוגכם, מקלקלות את היחסים ביניכם לבינם.

יתכן משבר בחיי האה־בה ואפילו בעסקים, כתוצאה מהתוקפנות שבה אתם נוהגים בעת האחרונה. לא קל לך־הות את מקור המתח, שבגללו אתם מציקים לסביבתכם. בשבועיים הבאים עליכם להתאפק מלהשמיע דברי בי־קורת שיגרמו בסופו של דבר נזק לכם עצמכם, ולא למבוקרים על ידכם.

* * *

הנסיעות והאהבות תהיינה קשורות לעבודה, תהיינה הזדמנויות להכיר „טי־פוסים מושכים" ולי־צור קשרים לטווח ארוך. זה זמן מתאים לקניית דירה חדשה, רהיטים או כלים חד־שים לבית. ובכלל לא רע לשבת בבית ב־קרב בני המישפחה. התנועה שבה אתם אתם מוצאים את עצ־מכם בדרך־כלל מעיי־פות גם אתכם, איספו כוח לימים הבאים ותנוחו הרבה בבית.

* * *

אהבה אחת נגמרת וכבר עומדת להתחיל אהבה שנייה. הרו־מנטיקה חוגגת והזמן מתאים לבידור, אהבות ושעשועים. ענייני אה־בה יתפתחו יפה, תקו־פה שתיזכר הרבה זמן, ובעיקר ישפיע אלמנט ההפתעה על חיי האה־בה. תיתכן נסיעה ל־חוץ לארץ שתקדם עניינים מיקצועיים.

תקופה מאוד מלהיבה, אהבות ממבט רא־שון או שני, אך העיקר — תהיינה אהבות. ענייני הכסף משתפרים והחיים יהיו הרבה יותר מהנים. תגלו אדיבות ונדיבות לסובבים אתכם, ואף בכם ינהגו בצורה יפה. עליכם לשמור על ה־מישקל, אתם עלולים להתלהב יתר על המי־דה מהאוכל הטוב ש־תאכלו ולשכוח שהתז־צאות עלולות לקלקל דברים שהשגתם.

* * *

מזל החודש:
שור
משה דיין:
אוייבים ורגישות
בראש

משה דיין
אוייבים נסתרים

אדם בעל עוצמה רבה, עקשנות ויכו־לת מעשית גבוהה. אישיות בולטת בצי־בור. פועל בנמישות ובמעשיות להשגת מטרותיו האישיות. בעל מרץ רב. מת־להב לקראת משימות חדשות. רעיו־נותיו חריגים ואינם מתקבלים בקלות על־ידי האחרים. המרץ וההתלהבות גור־מים לו להתעלם מהמיצער האמיתי של כוחותיו. שאפתנות עצומה הופכת את כוחו לרב־עוצמה. המיגרעות מוצאות את ביטויין בהתלהבות יתירה ובנטיות „בומבסטיות". בעל התמדה רבה וכוח סבל רב. בדרך־כלל הוא מוצא את עצ־מו בתנאי לחץ ובמצבים קשים שלא קל למצוא מהם מוצא. על אף תכונת ההתלהבות הבולטת אצלו במפת לי־דתו, קיימת גם תכונה של זהירות והת־אפקות. הצירוף הזה מתבטא בחן אישי רב, חוש צדק, הגינות, החלטיות, ורצון להגן על האחרים. הגבלות ומישטר, המגבילים אותו, גורמים לו להתמרד. הוא מסרב להישפט אלא על פי אידי־אלים שהוא קבע לעצמו. אחראי ויסודי מאוד, בעל כושר פעולה המתאים עצמו למצב. מישמעת עצמית ונטייה ליטול את היוזמה בכל דבר שבו הוא מעורב. מת־ענין בתחומים רבים הדורשים פעילות מחשבתית. אהבת החופש שלו אינה מאפשרת לו להתאים את עצמו למיס־גרת שאחרים קובעים למענו. חייב לחוש עצמאות. גלוי־לב ואומר את דעתו גם כאשר דבריו פוגעים. אווירה של מרדנות מלווה אותו מילדות, וגם בתקופת נעו־ריו ובגרותו. מורד על מנת להוכיח את עצמו. מתנהג תמיד בצורה הפחות צפויה מראש על־ידי האחרים בייחוד במה שנו־גע לתפקיד ולקאריירה.

יש בו תשוקה לידע נרחב, מיטיב לשוחח ומשכנע מאוד בדיבורו. רחב־אופקים, מתמצא בכל. בעל אינטלקט חריף וביקורתי למדי. גישה אנליטית ועיקשת לבעיות. לומד כל דבר על נקלה, וממוח עניין אמיתי, ומתמיד בפיתוח האישיות דרך לימוד וידע.

הוא אופטימי ויכול לחנות מחרבה עולמות. בעל ראש פתוח וחוש־הומור ונטייה לסאטירה. גישתו גישה רוחנית ושקטה. בעל השראה וכושר אמנותי בולט בשטח הכתיבה. בעל דימיון מאוד מפותח והאינטואיציה החזקה שלו עזרה לו הרבה בחייו.

מטרותיו מוגדרות היטב ובדרך־כלל הוא מצליח להגשימן. תמיד נמצא במר־כז ולא פעם מזלזל באחרים. זקוק לת־שואות ולהערצה, אבל אינו מוכן לחזר אחר אנשים כיוון שהוא גאה מדי. כשאינו מצליח לשלוט ולזכות בהערצה הוא מתרחק מהאנשים בשאט־נפש. גם כשהוא מתייעץ עם מישהו, הוא נוהג לבסוף לפי שיקול דעתו, ובדרך־כלל מתעלם מהעצות שקיבל. הוא שונא בי־נוניות ושואף קדימה, תמיד לקראת חוויות חדשות ומיוחדות.

ונוס הכוכב הנשי, כוכב האהבה, ומארס הכוכב הגברי, כוכב התשוקות, מצביעים על חושניות מוגברת והתמס־רות לאהבה. את רגשותיו הוא מבטא באופן פיזי. מארס בטלה מתגבר על ונוס, והעדינות הולכת לאיבוד לעתים קרובות. אך שני הכוכבים הללו בצמי־דות גורמים לו להצלחה רבה בחברה, ובייחוד אצל נשים. התופעה הדרמתית, התנופה הרבה, ההעזה, והתבטאות ה־בטוחה והבוורה, היקנו לו מעריצות ומאהבות רבות. חושניות מוגברת, הר־פתקות אהבה קצרות וסוערות, קסם אישי שקשה לעמוד בפניו, כאריזמה גב־ריית וכושר שיכנוע. הוא שואף לשלום, אוהב את ההרמוניה, אך זו רחוקה ממנו. יש בו מתח ריגשי גבוה וערגה לשלווה ולמיצוי היופי בחיים, במשך כל חייו עורג לשלווה, אך אינו יכול להשיגה. אינו יוצר קשרים קרובים בקלות, למ־רות שהוא מוכר בציבור. מעדיף שיהיו לו מעט ידידים שעליהם הוא יכול לס־מוך. אך לא פעם התאכזב מידידים קרובים. היו גם מיקרים שבזכות ידידות גורלית וחשובה יכול היה לפתוח דף חדש בחייו. קשרים עם ידידים יכולים להיתק לפתע, ולהתחיל שוב במפתיע.

הוא מוקף בדרך־כלל אוייבים נסתרים (נפטון בבית ה־12), אנשים שכביכול מקורבים אליו, ופועלים מאחרי גבו, מזיקים לשמו ולכוונותיו הטובות. הוא נוטה להיות עוקצני כלפי האנשים ופע־מים נתנה להביכם. תכונה זו חזיקה לו לעתים במגעו עם אנשים שהיו חשו־בים להתקדמותו.

קיים בו צורך נפשי להתרחק מדי פעם מחיי הציבור ולהתבודד, נטייתו זו עו־זרת לו להתמסר לתחביבים האהובים עליו, ואינם קשורים לפוליטיקה. בחיי־תו במזל שור — מזל אדמה, הוא קשור לכל דבר חקשור באדמה, חקלאות, וגי־אולוגיה. כמה כוכבים הנמצאים במזל סרטן קושרים אותו לעבר, לארכיאו־לוגיה ולהיסטוריה, ולכל דבר שהת־רחש בעבר שקשור לעם ולמולדת. הוא עצור בחבעת רגשותיו, מטבעו הוא סגור, מאופק ובודד. ניחן בכוח סבל רב, ומסוגל לעמוד בתנאים קשים ביותר. יש בו מהתכונות שמוצאים אצל חלו־צים ומגלי עולם; שאפתנות, מעשיות, קשיחות, והנאה מעבודה קשה. סומך על עצמו ואוהב להסתכן. לפעמים פועל בצורה נמהרת ונחפז מדי. כל דבר הוא עושה בכישרון מודגש ועולה על האחרים. מתעניין בתופעות שמעל ומעבר, ובעל זיכרון נפלא.

מקומות רגישים בגוף — הראש פע־מים רבות נפגע בגלל חוסר זהירות, חו־סר סבלנות, והתנהגות אימפולסיבית. גם איזור הבטן רגיש (בית ראשון בתולה).

יש לו נטייה להתייחס למוסכמות בצורה מהפכנית, לפעמים הופך דברים רק על מנת להפוך את המוסכמות. כל דבר בקאריירה בא לו במפתיע, אם לטובה או לרעה. מרקורי בתאומים בקשר טוב לאורנוס גורם לו לשנות את דעותיו לעתים קרובות ולהישמר מדעות קדומות.

החודשים הקרובים בין יולי לאוקטובר הם חודשים גורליים לגביו.

כשאת נוסעת לאירופה כדאי שתבדקי עם מי את נוסעת.

"בוא ניסע" דואגת להכיר לך את אירופה בחברה צעירה ומעניינת.

לא כל שבוע אתם נוסעים לחו"ל. אנחנו נוסעים כל יום. אנחנו אוהבים לנסוע לחו"ל (זה גם המקצוע שלנו). אנחנו לא נוסעים לחו"ל עם כל אחד. אנחנו מקפידים על חלוקה לקבוצות לפי גילים ומשתדלים ליצור קבוצות בעלות איזון מיני נכון וסטנדרט גבוה של נוסעים.

מנסיוננו, טיולי "בוא ניסע" הינם חויה חברתית מרתקת ולעיתים גם חויה אישית מסעירה. (שאל את מי שכבר נסעה).

אירופה. אירופה היא תערובת מקסימה של תקופות, ישן מול חדש, עתיק מול מודרני. ערים רוחשות חיים מול נופים שלווים ועוצרי נשימה. טיול מוצלח הוא טיול שמציג לפניך את אירופה על כל צדדיה. כולם מבקרים באתרים המפורסמים (קולוסיאום, מגדל אייפל, ביג–בן) אבל הטיולים שלנו כוללים גם אתרים מפורסמים פחות, פינות חמד שרק תיירים מעטים ביקרו בהם. פגישים אמיתיות. פנה לסוכן הנסיעות שלך ובקש ממנו את חוברת הנסיעות. בחוברת זו תוכל לגלות את הפגישים האמיתיות של טיולי "בוא ניסע".

לא כל שבוע אתם נוסעים לחו"ל. כי טיול לחו"ל היא הוצאה לא קטנה. לכן חשוב שתבדקו היטב מה אתם מקבלים בתמורה.

המודעה הזו פשוט קטנה מלהכיל את כל ה"דברים הטובים" שמחכים לכם בטיולי "בוא ניסע", שאלו את מי שכבר נסע.

הטיול	מס' ימים	ארצות הביקור	גיל	תאריכי יציאה				
				מאי	יוני	יולי	אוגוסט	ספטמבר
אירופה החלומית	23	איטליה, שויץ, צרפת, הולנד, אנגליה	20—36	19,26	2,9,16, 23,30	7,14, 21,28	4,11, 18,25	1,8,15, 22,29
אירופה הקלאסית	23	איטליה, שויץ, צרפת, הולנד, אנגליה	26—40		18	2,9,16 23,30	6,13,27	24
היפים שבנופים	17	צרפת, שויץ, גרמניה, הולנד, אנגליה	20—36		24,	8,15, 22,29	5,12	2
קצר ולענין	14	פריז, אמסטרדם, לונדון	20—36		26,	3,10,17 24,31	7,14, 21,28	
סיור ונופש ביון	10	יון, הפלופונז, האי אגינה			30,	7,14, 21,28	4,11, 18,25	1,8,24

bonissa בוא ניסע

מכתבים

(המשך מעמוד 8)

דים לו שומר, דבר שאין עושים עם מבקרים יהודים אזרחי־ישראל, ובכך מופר השיוויון בין אזרחי המדינה.

ברצוננו לתקן את קביעתו ה־מוטעית של מר ענבר. מדיניותה של איי־בי־אם בקשר לכניסה ו־לביקור בבניין מישרדיה היא זו: כל אזרח ישראלי, בין אם הוא ערבי, יהודי או בן עם אחר, שבא לבניין במטרה מוגדרת (קרי: פגי־שה), מוזמנים במודיעין שאכן נק־בעה לו פגישה, נותנים לו תג־ענידה של מבקר ומשאירים, לצר־כי ביקורת יציאה, מיסמך אישי או תעודת־זהות שלו. אין מלווים את המבקר לקומת היעד ואין מצמידים לו שומר.

נוהג זה חל, כאמור, על כל אזרחי ישראל ללא הבדל דת או השתייכות אתנית.

ייתכן שהתרשמותו המוטעית של מר ענבר נובעת מהנוהג הקיים לגבי מבקרים המגיעים לבניין שלא למטרת פגישה או מגע עם עובדי החברה (סיור, התרשמות.) במיקרה כזה מצרפים מלווה למסייר.

אני מקווה שעובדות אלה, ה־מעידות כי השיוויון בין אזרחי ישראל נשמר בקפדנות על־ידי חברת איי־בי־אם, יניח את דעתו של מר ענבר.

צבי ינאי, דובר איי־בי־אם, תל־אביב

● ● ●

לא מראשיה
ולא מפעיליה

בעיקבות דברי העורך, ב־באחד מגיליונות העולם הזה פירסם יגאל לביב מידע על ה־טרמינאל בנמל־התעופה בן־גור־יון, שבו התייחס ישירות אלי — ואף מילה לא היתה נכונה. הערתי על כך ללביב, והתרשמתי שקיבל והבין את דברי, אך הוא לא תיקן את הדברים שפורסמו, וחבל. כי בכך הוא פגע בעיתון ובעצמו... למשל, לאחרונה פורסמה כתבה אחרת של לביב על בניין שתיכ־ננתי, ובעיקרה היא נכונה. אך לאותן עובדות שלי אישית לא היו ידועות, כבר לא הייתי יכול להתייחס במלוא האמון.

אגב, בכתבה על הטרמינאל סו־פר שאני מ„ראשיה ופעיליה של תנועת החרות". יתכן שזו אינה בושה ואף לא השמצה, אך זהו מידע לא נכון. אינני חבר ומער־לם לא הייתי חבר בתנועת החרות, ומכאן שגם אינני יכול להיות מראשיה ומפעיליה.

אנשים החושבים שהם מכירים אותי, נוטים לחשוב שאני מקורב לתנועת החרות, אך אותם שמכי־רים אותי מקרוב, והיטב, יודעים, כי ההיפך אולי נכון יותר.

ובעניין אחר, חשוב פי כמה: עניין השלום. אני מסכים לכל מילה שנייה של אל־סאדאת, כפי שבאה לידי ביטוי בראיון שלו עם אבנרי אבנרי.

אינג' מרדכי בן־חורין, סביון

● ● ●

על ימין ועל שמאל

למה אין אצלכם מילה אחת על ה־1 במאי, שואל איגרת לקורא, כי חובתו „לסמוך על המיומנות ו־המהימנות של בעל ת־טור", „וכי יש לדעת הי־כן הגבול בין הבעת דעה ובין מסירת דעה" („העו־לם הזה" 2223).

חקורא מרגלית את מע־רכת „העולם הזה".

ההפגנה הגדולה ביותר בתולדות המדינה — בין 150 ל־200 אלף איש — יוק! אתם שמאל, אתם?!

אהוד מרגלית, תל־אביב

● במקום מלים — ראה תמונה.

מפגיני ה־1 במאי בתל־אביב
„אתם שמאל, אתם?"

את שוב מלאה?
נפיחות? עצירות?
תה ביקוניס לעיכול טבעי: נמס היחידי בישראל - עלים וטבליות.
מיוצר מצמחים.
תה בקוניס Bekunis
חזרה לעיכול טבעי

להשיג בבתי המרקחת בלבד
אישור משרד הבריאות 11146-929-002

המהדורה הראשונה אזלה
הופיעה מהדורה חדשה !!!
יש לך חלום?
ספרו של פרופ' יצחק לוין ראש המעבדה לח־קר השינה והחלום שבאוניברסיטת בר־אילן.
הפסיכולוגיה של החלום
יעזור לך להבין את מהות התופעה המופלאה של החלום. דיון מרתק ויחיד מסוגו בנושא החלום מבחינה מדעית – פסיכולוגית ופילו־סופית – הכולל נספח מיוחד לנתוח עצמי של חלומות.
להשיג: ישירות מההוצאה ע"י משלוח המחאה ע"ס 343 ל"י להוצאת דקל ת.ד. 45094 ת"א, טלפון: 781119 בח־נויות הספרים המו־בחרות (הפצה א. ערמוני בע"מ) ובח־נויות שבקמפוסים.

שילוב-פוש

מה?
שם ט. רשום 5258
פינה קולדה
עוד לא טעמת
נסו את החוויה שתו פינה קולדה!
מבחר משקאות קוקטייל:

פינה קולדה סופרפרו פנטה קולדה
יבואנים ומפיצים בלעדיים בישראל - י.ד טעמים ת.א. הקוגרס 44, ט. 832236

"אם הייתי צריך לקנות מטוס משומש, הייתי קונה אותו מלופטהנזה."

מדברי נוסע לופטהנזה

Lufthansa

הזמנות דרך סוכן הנסיעות שלך או טלפן אלינו: תל-אביב 03-651414, חיפה 04-512862

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גיליון „העולם הזה", שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, הוקדש כחלקו למסע חשיפת מעשי השחיתות של עיריית חיפה וראשיה, על־ידי אנשי מערכת „העולם הזה", שהופיע תחת כותרת הסירה „חושיסטאן" (ראה: איגרת העורך). מדור הספורט תיאר את הכנתיו של המתאגרף הישראלי דויד עוכר, שיצא להיאבק בעולם בזירות ההתאגרפות המיקצועיות. מדור תצלומים מיוחד הוקדש לתמונות בלעדיות, שתיארו את מהפיכת החצר שנכשלה בתימן, ואת כריתת ראשי המורדים. סופרו המשטמ של השבועון באירופה, עמוס קינן, תיאר ברשימתו את ראשית הצלחתו של הצייר יעקוב אגם בפאריס. כשער הגיליון: מלכת החיוך 1955, עדנה כין.

„העולם הזה" 918
תאריך: 19.5.1955

טיטו בשיא כוחו ✶ מי רצח את חיים ארלוזורוב? ✶

התנור שחיממם את דויד בן־גוריון בשדה־בוקר

העם

קידתו של גוליית

כאשר יתעורר יוסף ברוז, המכונה טיטו, בבוקר היום הרביעי הבא יעמוד לפניו היום הגדול ביותר בחייו. אותה שעה ימלאו 63 שנה מין היום שבו יצא לאוויר העולם בן למישפחת נפח מוכת־רעב בכפר קרואטי. באותו יום יבקר אצלו אחד משני האישים החשובים ביותר בעולם: ניקיטה חרושצ'ב, מנהיגה של ברית־המועצות.

הידיעה כי חרושצ'ב החליט לבקר ב־בלגראד ירדה השבוע כרעם על העולם, והשאירה אפילו את הפוליטיקאים המנוסים חסרי־מילים. לפני שבע שנים בלבד העלה טיטו את המסך על מהדורה חדשה של מחזה דויד וגוליית, והכריז מילחמה על הענק הסובייטי האדיר. חרושצ'וב, יורש תפקידו של סטאלין, מאשר עתה, למעשה, שהלוחם היוגוסלבי צדק. אחרי שמוחמד סרב לבוא אל ההר, בא ההר אל מוחמד.

טיטוסלביה וביג־ישראל. אין כמעט אזרח ישראלי שאינו מעריץ בסתר ליבו את אומץ־ליבו של מרשל־הפרטיזנים חובב־המדים, אפילו אם הוא חולק על דיעותיו. הידיעה על הצעד הסובייטי המדהים העלתה בהכרח בלב הישראלי השוואה בין מעמדה של טיטוסלביה וביג־ישראל בעולם.

כמו יוגוסלביה הצהירה גם ישראל, מזמן, על אי־הזדהות בין הגושים העולמיים. אולם לישראל לא היה מעולם אומץ־הלב שציין את היוגוסלבי, ושבלעדיו לא תיתכן נייטראליות אמיתית בעולם המסוכסך של שנת 1955. חלומה של ישראל, להיות ל־„שוויץ של המרחב" נשאר רק בנאומי העסקנים. חלומה של יוגוסלביה להיות גשר בין הגושים, הפך למציאות.

בן־גוריון

הרצח?

לכאורה נדמה היה, כי רצח חיים ארלוזורוב (17.6.1933) אשר פילג לפני עשרים שנה ומעלה את הישוב היהודי לשני מחנות אויבים, הוא פרשה שאבד עליה הכלח. ארלוזורוב, כך מאמינים מרבית המתעניינים בתולדות־הישוב, נרצח על־ידי ערבי (כנראה רוצח מועד, עבדול מאג'יד), ורק לאחר מכן נוצל האסון בידי מפא"י והאנגלים כנגד התנועה הרוויזיוניסטית, שקיומה להגיע לכיבוש השילטון הפנימי בישוב.

רק מעטים טוענים עד היום, כי ארלוזורוב נרצח על־ידי חברי ברית־הביריונים, אנשי אבא אחימאיר*. אחימאיר עצמו טוען, כי ארלוזורוב נרצח על־ידי מפא"י, אשר רצתה להתפטר מאדם דגול שהחל חושב במושגים של ציונות ממלכתית.

השנים השכיחו, כמדומה, הכל: רק אדם אחד לא שכח מאומה: אריה לייבנזון, פקיד בדואר־האוירי בירושלים, המשוכנע, כי הרוויזיוניסטים רודפים אותו עד היום („נועצים בי ברחוב מבטים מוזרים." כפי שהתבטא במיכתב), מונעים ממנו להדפיס חוברת מבולבלת, מלאת האלהה עצמית, בשם הרצח הפחדני, שבה הוא מוכיח — לדבריו — כי הם שרצחו את ארלוזורוב. לייבנזון הדפיס את החוברת שלו, הציליח למכור לא יותר תריסר טפסים, מה שהגביר את חשדו, כי יד נסתרת מעכבת בעדו.

אלוף לסקוב ויד

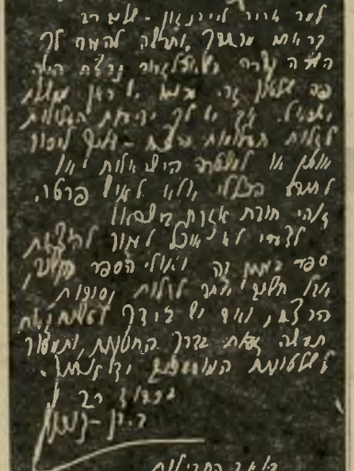
בנוסח זה הגדירה מערכת העולם הזה

לפני 25 שנה את חזרתו של אלוף חיים לסקוב מלימודיו באנגליה, כמועמד לשמש כרמטכ"ל הבא של צה"ל. היד המופיע לידו בתצלום הוא שימעון פרס, שכיהן כמנכ"ל מישרד־הביטחון.

חיים כיהן אמר: „כן!" בן־גוריון הריח בפרשה את ריחה האהוד של שערוריה פוליטית. שלושה ימים לאחר פנייתו של לייבנזון כתב אלקנה גלי, מזכירו ה־פרטי של ראש־הממשלה דאז, ללייבנזון, והבטיח: „הנני ממשיך לחקור מי המעכב בעד פירסום החוברת שלך הרצח הפחדני."

בינתיים פרש דויד בן־גוריון לשדה־בוקר, והמשיך לעמוד בקשר מיכתבים עם לייבנזון. באוגוסט 1954, על דף תלוש מפינקסו המפורסם, כתב בן־גוריון בין השאר: „לצערי לא אוכל לעזור להוצאת הספר... חשוב עוד יותר לגלות נסיבות הרצח... תמסור לשילטונות ידיעותיך."

בימים אלה נתברר כי זרע־השערוריה שזרע בן־גוריון עומד לשאת פריו: לייבנזון מתכונן להעלות מחדש את הפרשה, להוסיף שמן בואש על מדורת השיגאה הפנימית.

מכתבו של בן־גוריון
מדוע לא?

מישפט

גירוי הפצע

הגבר האתלטי בעל העיניים התמימות, שנכנס למסדרון המרווח של בית־המישפט המחוזי בחיפה, היה שונה מן הצעיר המום אדום־העיניים, שישב למחרת אסון מעגן לפי חוקריו בקיריה התל־אביבית. אם האמין אורי גלין אז שחייו הרוסים, ששוב לא יוכל להראות את פניו ברחוב, שייאלץ לצאת מן הארץ ואולי אף להגר, הרי שוכנע ביניתיים שטעה. לאט־לאט חזרו חייו למסלולם, הוא גם השיג הישגים חדשים במיגרש הספורט. הזמן עשה את שלו.

הזמן גם עשה את שלו בדעת־הקהל. למחרת האסון, מוסת בידי עיתונאים יודעי־נפש־ההמון, היה ההמון צמא לדם, וזעמו הופנה אל הטייס שמטוסו קצר את קציר הדמים בעמק־הירדן. פקידים מבוהלים, בחלקם בעלי מצפון לא נקי ביותר, מיהרו לשחות עם הזרם, והודיעו שאורי גלין ייתבע לדין. אולם ביניתיים נרגע ההמון, שהופתע השבוע לשמוע על פתיחת המישפט.

בעולם

מאלף עד תי

עשרים ושתים האותיות של העברית מספיקות בקושי לתת סימנים למיפלגות ישראל בימי בחירות. הפוך הוא המצב בסין: בעוד שהמיפלגה היחידה שם היא המיפלגה הקומוניסטית, מונה שפת־ההברות הסינית כמה אלפי אותיות, שמיספר המדוייק לא נקבע מעולם, והוא משתנה בהתאם לניבים המקומיים. אם תלמיד ישראלי שולט כבר בסוף כיתה א' באל"ף־בי"ת כולו, הרי שהתלמיד הסיני חייב להקדיש ארבע שנים בממוצע כדי להכיר אותיות במיספר מספיק (2000) לקריאה שוטפת של עיתון יומי.

כדי להפיץ את ידיעת הקריאה והכתיבה, מינתה ממשלת סין העממית ועדה מיוחדת שסיימה השבוע, לאחר שלוש שנות מחקר באלפי הסימנים, את עבודתה. המלצתה העיקרית: ייצרת סינית־בסיסית שתורכב מ־768 אותיות בלבד. הצייר הואנג מין, חבר הוועדה, הגיש גם הצעה מפורטת לציור פשוט יותר של אותיות אלה, כדי שכתיבת מיכתב רגיל לא תדרוש יום־עבודה שלם.

אנשים

● על מערכת הבחירות אמר **קריאר דוש**, הקריקטוריסט של מעריב: „שום דבר אינו מערער יותר את האמונה בחופש הדיבור מאשר ההאזנה לנאומי־הבחירות".

● על אותו נושא קבע העיתונאי **אורי קיסרי**: „הצרה בכנסת שלנו היא, כי לעיתים קרובות מדי נערכות הצבעות אימון, ולעיתים רחוקות מדי — הצבעות מצפון".

● במיכתב ששלח שר־הביטחון **דויד בן־גוריון**, משדה־בוקר, הוא כתב: „למר אהרון זלנפרוינד, שלום וברכה. אני שמח להודיע לך שתנור החימום שלך לא הכזיב. הוא מחמם וגם כמעט ואינו מעלה פיח. אם כי הוא זולל נפט. ורב תודות לך, ותצליח בכל מעשיך לטובת הארץ. בכבוד רב, ד. בן־גוריון".

---

* אביהם של סגן מנהל מחלקת־החדשות בטלוויזיה, יעקוב אחימאיר, ואיש מעריב יוסף אחימאיר.

החוט המשולש של אלסקה

אפנת אביב וקיץ 80 ברשת חנויות אלסקה במבצע* ללא תקדים:

.1

שלושה תשלומים

חודשיים שווים לכל קניה מעל 5,000 ל"י.

.2

דמי הנסיעה מוחזרים

עד שאלסקה תגיע אלייך, את יכולה להגיע לאלסקה מכל מקום בישראל, ולקנות. על כל קניה מעל 5,000 ל"י - דמי כרטיס האוטובוס (בכיוון אחד) יוחזרו לך תמורת הכרטיס.

.3

הפתעה - מלתחות קיץ מושלמות חינם

מדי חודש תוגרל בחנויות אלסקה, ביום שייקבע בהגרלה (בנוכחות רואי־חשבון) - מלתחת קיץ בשווי של 10,000 ל"י (מחיר מכירה). המלתחה תימסר במקום לזוכה המאושרת.

תל אביב:	בית האופנה לב דיזנגוף (דיזנגוף סנטר)
רמת־גן:	רח' המעגל פינת ביאליק 53
חולון:	שד' קוגל 27 (מול קולנוע רינה)
במפעל:	רח' יעבץ 30, תל־אביב
ובקרוב,	בכל הארץ . . . . .

alaska

את נראית נהדר

כפר בית מוצרי

עץ הזית

אתה והלירה

לירה ישראלית אחת תשכ"ח

מאת יגאל לביב

הבונדס וראשי ה„טימסטרס"

גילוי מעניין על יחסי־הגומלין בין ראשי אירגון־עובדי־החובלה („טימסטרס") של ג'ימי הופה בארצות־הברית ומיפעל הבונדס הישראלי כלול בספר על ה־אירגון, מאת **סטיבן בריל**, שיצא לאור באמריקה.

וכך כותב הספר בקשר לבונדס: „תמיכה בישראל היתה מעודפת על־ידי מחלקת יחסי־הציבור של האירגון מאז אותו לילה, בשנת 1956, שבו שיכנע הרולד גיבונס את ג'ימי הופה לתרום 265 אלף דולר להקמת בית־ילדים ב־ישראל. מאז היו הטימסטרס האירגון שקנה בונדס בסכומים הגדולים ביותר. עד שנת 1977 הם רכשו בונדס ב־26 מיליון דולר, מתוך כרבע מכל הבונדס שרכשו האירגונים המיקצועיים. מרבית 26 מיליון הדולר נתרמו באירוחה חגיגית לכבוד **פרנק פיטסימונס**, שהחליף את הופה אחרי שזה נאסר.

„אולם האירוחה החגיגית לכבוד פיטסימונס החווירה לעומת החגיגה שעשה מיפעל הבונדס לכבוד **ג'ו פרייזר** מקליבלנד. כל מי שהיה משהו בקליבלנד היה שם. שגריר ישראל, **שמחה דיניץ**, צירף את אורח־הכבוד למועדון ראשי הממשלה, על שתרם סכום גדול באופן אישי או באמצעות אירגונו.

„למעשה קנו הטימסטרס בשנת 1975 כה הרבה בונדס עד שלא היה זה מפליא שגם הסניף של **טוני פרובנזאנו** קנה בונדס. הסביר דובר הבונדס, **מאיר סטיינגלאס**: אלה אנשים הרוצים לרכוש כבוד, וזו אחת הדרכים לרכוש אותו. ובאירגון זה הבחורים שבצמרת יכולים לכפות על כל מי שלמטה לרכוש בונדס. הם פשוט אומרים לאנשיהם ש־הם יכולים למצוא את עצמם מתחת לגלגלי משאית, אם לא ירכשו בונדס."

נראה, ממשיך הספר, כי ראשי הבונדס לא חקרו מי רוכש מהם בונדס. באחד המיקרים נתנו תואר־כבוד למנהיג טימסטרס בשם **יוסף פקורה**, שהיה מראשי כנופיית פרובנזאנו.

הופה נרצח אחרי שישב שנים רבות בכלא. פרובנזאנו ישב על שהורה לרצוח מועמד מתחרה לו. פיטסימונס, גיבונס ופרייזר הודחו בגלל שותפות עם פושעים.

שגריר ישעבר דיניץ
מארח לפושעים

השואת המאזנים של סניפי „דיסקונט" ו„בל"ל בחו"ל

נתונים על מאזני הסניפים של „דיסקונט" ו„בל"ל" בחו"ל לשנת 1978 מאפשרים להשוות בין שני הבנקים. מאזן „בנק לאומי" בשווייץ היה 328 מיליון פרנקים שווייציים, ומאזן „דיסקונט" בשווייץ היה 1.7 מיליארד פרנק. מאזן „בנק לאומי" בניו־יורק היה 1.4 מיליארד דולר, וכמוהו גם מאזן „דיסקונט". מאזן „בל"ל" בבריטניה היה 158 מיליון ל"ש (לדיסקונט אין שם בנק) ובצרפת 727 מיליון פר"צ (ל„דיסקונט" אין שם בנק). מאזן בנק „דיסקונט" בלוכסמבורג היה 15 מיליון דולר, ובאורוגוואי 51 מיליון דולר.

מילחמה כלכלית בשטחים הכבושים

בתגובה על ההתפשטות הגוברת של ישראלים בירושלים המיזרחית ובגדה ה־מערבית הגבירו הפלסטינים, תושבי ה־שטחים, את מלחמם הנגדי, המבוסס על השקעות כספיות בקרקעות ובמיפעלים, למניעת חדירה ישראלית. פרטים על־כך מסר „ביזנס ויק" בגליון מה־28 באפריל.

לדברי השבועון, החלטת ממשלת־ישראל להפקיע 1200 דונם דרומית ל־נווה־יעקוב ולבנותם, בהשקעה של 500 מיליון דולר, באה, לדברי **טדי קוטק**, ביגלל התגברות המילחמה הכלכלית ה־פלסטינית הנגדית.

בוועידת־בגדאד האחרונה הוקמה קרן של 150 מיליון דולר, כדי לממן פעולות באמצעות **חוסיין** ואש"ף, לחיזוק מצבם הכלכלי של תושבי השטחים. חלק ניכר מכספי קרן זו מוצא באמצעות המועצה המוסלמית העליונה בירושלים, אחד ה־גופים המעטים שאין לו כל קשר דה־פקטו עם ישראל. הרשויות המקומיות הערביות מקבלות, נוסף על כך, 30 מיליון דולר לשנה, ולאחרונה דרש ראש עיריית בית־לחם, **אליאס פרג'**, להגדיל את הסכום ל־150 מיליון דולר.

כאשר ניסתה ישראל להשתלט על „חברת החשמל" של מיזרח ירושלים קיבלה הנהלת החברה כספים ממדינות המיפרץ הפרסי, לכיסוי הגרעונות. ראש עיריית־חברון, **מאהד קווסמה**, הודיע כי קיבל שלושה מיליון דולר, על חשבון השקעה של 20 מיליון דולר במיפעל ל־מלט שיוקם בחברון. חוץ מזה זרמו ב־שנה האחרונה עוד כ־65 מיליון דולר באמצעות אגודות שונות, והכספים, שבאו מירדן, שימשו לחיזוק האחיזה הכלכלית של הפלסטינים בשטחים.

שני מעמדות ב„קאנטרי קלאב"

הנהלת „קאנטרי קלאב", מרכז ה־ספורט היחיד של תל־אביב, העלתה את מחירי המקום ל־3500 לירות בחודש ל־מישפחה בת שני ילדים. המשלם מראש משלם סכום של 26 אלף לירות. זוהי העלאה על כימעט מאה אחוזים, לעומת השנה שעברה. מחיר זה גובים מן החברים המצטרפים למועדון, הטוען כי הוא בודק כל חבר המבקש להצטרף, דורש המלצות של חברים, ומקווה כי המחיר הגבוה ירתיע אלמנטים לא־רצויים מ־הצטרפות למקום.

לאחרונה חתם „קאנטרי קלאב" על הסכם עם „בנק הפועלים" ועוד מוסדות, שלפיו יוכלו כל עובדי המוסד, ללא בדיקה, להצטרף למועדון, תמורת פחות משליש המחיר שמשלם חבר רגיל. „בנק הפועלים" מבקש מכל עובד־הבנק, המצטרף לקלאב, סכום של 500 לירות למישפחה, והבנק מוסיף עוד 500 לירות. הנהלת הקלאב אמרה כי ההסכם נעשה מכיוון שלאחרונה קטן בשליש מיספר החברים בו, בגלל מחיריו הגבוהים. הבנק משלם במרוכז עבור כל חבריו, ולכן כדאי לקחת מחיר נמוך.

„גילרם" ממשיך לפעול בחסות „בל"ל"

חברת „גילרם" למכירת מכוניות בתשלומים ממשיכה לפעול, למרות הסתבכותה בחובות של יותר מ־50 מיליון לירות. במקביל להמשך פעילות החברה על־ידי מכירת מכוניות ללקוחות, שאינם יודעים על מצב החברה, היא החלה בפעולות־חיסול, וביכללן מכירת ציודה המישרדי.

החברה מאפשרת עתה ללקוחות, שקנו באמצעותה מכוניות, לפדות את יתרת־השטרות שנותרו, כדי להעביר את המכונית על שמם. הם משלמים את מלוא הקרן והרבית, למרות שהם משלמים במזומן, והיו צריכים לשלם ללא ריבית. הלקוחות מעדיפים לשלם יותר מהדרוש, כדי להבטיח כי המכונית תעבור על שמם, לפני התמוטטות סופית של החברה. שילטונות מס־ההכנסה תובעים עתה מן החברה ומכל לקוחותיה מס על הריבית שגבתה מהם, ואשר היה עליה לשלם במקור. מדובר בכמה מיליוני לירות.

עיקר חובות „גילרם" הם לקבוצת „בנק לאומי" בחיפה, ובכללה בנקים השייכים לקבוצה, כמו „קופת עליה", „איגוד" וכמה סניפים של „בל"ל". מדובר ב־40 מיליון לירות בערך, שקבוצת „בל"ל" נתנה ל„גילרם".

מיסגרת־אשראי זו ניתנה הודות ל־יחס המיוחד של חבר ההנהלה האזורית של בל"ל בחיפה, **עובדיה חסון**. „גילרם" קיבלה אשראי נרחב מ„קופת עליה", וגם ערבויות מחברת אי־גי־סי, מי שהיה חשב אי־גי־סי עבר לעבודה ב„גילרם" כשותף, ומי שהיה חבר ועדת־ההלוואות של „קופת עליה" בחיפה עבד כיועץ מיוחד ושותף ל„גילרם".

הוכפלו ריווחי הבנק של ספרא

רווחי „רפבליק נשיונאל בנקאוף ניו־יורק", השייך ל**אדמונד ספרא**, הוכפלו בשלושת החודשים הראשונים של 1980. הרווח הנקי היה 15.2 מיליון דולר, לעומת 6.7 בשלושת החודשים המקבילים בשנה שעברה. מחזור הבנק לסוף מארס היה 5.2 מיליארד דולר. סך הפקדונות בו היו 4 מיליארד דולר ו־ההון הנפרע 312 מיליון דולר.

מישפחת ספרא מחאלב הקימה רשת בנקים ברחבי העולם, ביניהם „טרייד דוולופמנט בנק" בז'נבה, ביירות, דרום־אמריקה, גרמניה, הונג־קונג, לונדון, מיאמי, מכסיקו, טוקיו. ל„רפבליק נשיונאל" 20 סניפים במחוז ניו־יורק. על מישפחת ספרא נכתב ספר בעברית, בידי הסופר **אמנון שמוש**, הקרוי „משל עזרא ספרא ובניו".

דפוס יפת מקווה להחלץ ממצבו הקשה

הנהלת דפוס „יפת" חתמה עם חברת „קלרין" הסכם שלפיו תבנה „קלרין" מיבני־תעשיה על מיגרש בן שלושה דונם בשטח הדפוס בגיבעתיים. הדפוס יקבל תמורת המיגרש 40% משטח־הבנייה. חלק מין המיבנה, שיקבל הדפוס, מיועד ליחידת המחשב של „בנק הפועלים", שהדפוס חייב לו סכומי־כסף ניכרים. הנהלת הדפוס אמרה כי הבניה תשאיר שטח של שלושה דונם פנוי לדפוס לצרכים בעתיד.

הדפוס קיבל תשובה שלילית ממישרד־התעשיה להצעתו להשקיע 100 מיליון לירות בבריכיה מודרנית, שחלק מתפוקתה מיועד ליצוא. המישרד אינו מוכן לממן בהשקעה כבדה זו מיפעל שאין בו צורך, מכיוון שיש עודף של כושר־ייצור של כריכיות.

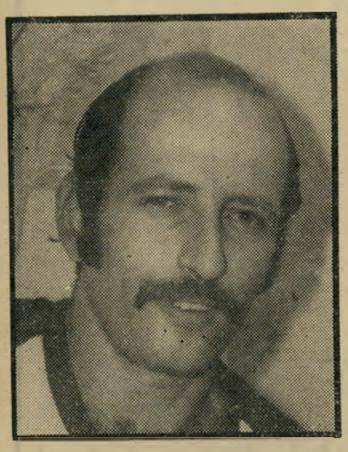
דפוס „יפת" שרכש לפני זמן את דפוס „האמנים המאוחדים", נמצא בקשיי־נזילות.

מכירת חיסול המלאי לבגד־עור

הנאמנים של מיפעל „בגד עור" שכרו לחודש ימים חנות־ענק בדיזנגוף, ויפתחו בה, אחרי חג־הפסח, במכירה מסיבית של המלאי והתוצרת של המיפעל, כדי להקל על מצוקת־המימון של החברה. מגעים התנהלו עם **זאב שניידמן** לשכירת החנות שלו ברחוב דיזנגוף.

האיש בעל אלף הפנים (ב')

המפיקים הישראליים **גבי מוגרבי** ו־**רוני יעקב** שהו לאחרונה בלוס־אנג'לס והחליטו לבדוק מי הוא המפיק ונטו־ריני, אשר בשמו פועל בישראל **אמנון אבן־טוב** („העולם הזה" 2225), ה־

מזמין אבן־טוב
שרות טלפונים

מציע להסיע שחקנים ישראליים להשתתף בסרט בלוס־אנג'לס.

הם צילצלו למיספר הטלפון, המופיע על נייר המיכתבים של אבן־טוב, וענו כי ניתן רק להשאיר עבורו הוראות. הם לא התעצלו ונסעו לכתובת הרשומה על נייר־המיכתבים, הגיעו לבניין מוזנח בפרברי לוס־אנג'לס וגילו במקום מישרד של שרות לקבלת הודעות טלפוניות עבור כל מי שמשלם תמורתה.

ידין מבזבז 200 מיליון בשיפוץ שכונות

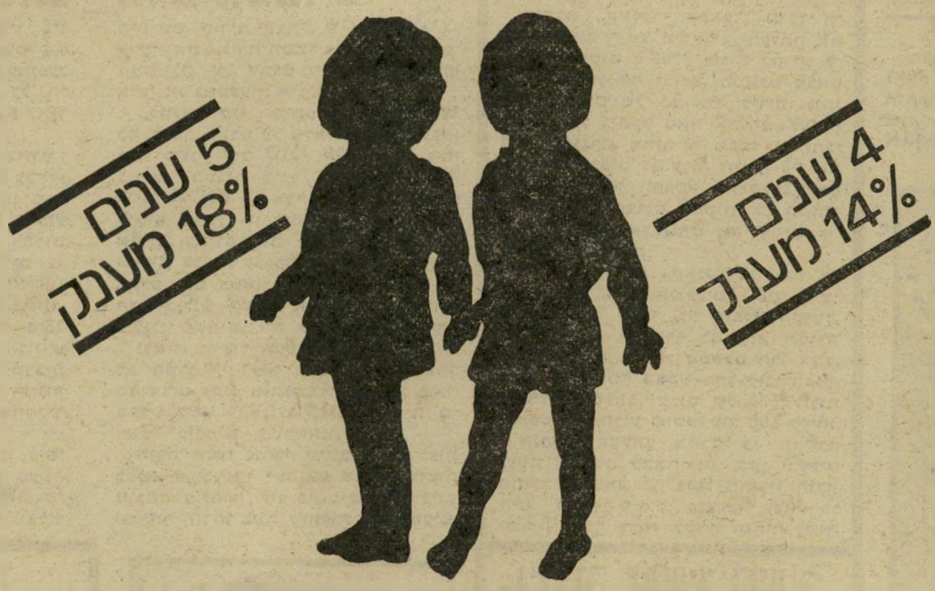
מהנדסי־בניין שביקרו באתרי־שיפוץ־שכונות, שבהן מתבצעת תוכנית־השיפוץ של **ייגאל ידין**, נדהמו מן הבזבוז המדהים. המימשלה משקיעה כיום כ־100 אלף לירות בשיפוץ כל דירה, והתוכנית היא לשפץ 5000 דירות.

לדעת המהנדסים ניתן לחסוך 40 אלף לירות בכל דירה, או 200 מיליון לירות בסך הכל. הם מצביעים על כך שמכני־סים שיש בחדרי־המדרגות, בגובה 1.20 מ', בעוד שבדירות־פאר בצפון תל־אביב גובה השיש הוא מטר בילבד. נוסף על כך ברור כי במיקרים רבים יפורק ה־שיש ויימכר. לבתים עושים ציפוי חיצוני ממוזאיקה, או תבליט עם ציור. ציפוי זה אינו ניתן לתיקון, והוא מתבלה כליל תוך שלוש שנים. ציפוי חיצוני סטנדרטי, מטיח או מגרנוליט, היה מחזיק יותר מעשר שנים, והוא זול יותר. מסביב לכל בית מביאים אדניות עם עציצים מאסבסט, תחת לשתול דשא חזק ועמיד. מכיוון שאין שום תחזוקה שוטפת, העציצים והאדניות יבלו ויינזקו.

ירידה של רבע בשכירת מכוניות

החברות להשכרת־הרכב ממתינות לי־הגים לראות האם תחזורנה השכרות־הרכב לרמה של לפני כמה חודשים. ב־חודשים האחרונים ירדה השכרה ב־רבע, בעיקר מצד ישראלים, הן פרטיים והן חברות. יש גם מגמה ברורה לשכור רכב קטן, ואין ביקוש לרכב אמריקאי גדול. ראשי החברות יחליטו אחרי החגים איזה חלק מצי־המכוניות יוציאו למכי־רה, ביגלל הירידה בביקוש.

גם בלכתנו יחד שתיים שתיים...

אנחנו תוכניות אחת אחת!

שתי תוכניות במסגרת חדשה אחת!

טפחות כפול שתיים

חסכון לתקופה של 4 שנים	חסכון לתקופה של 5 שנים
מענק מיידי של 14%	מענק מיידי של 18%

הצמדה מלאה על הקרן והמענק

ועוד אחוז אחד!

על כל הפקדה של 250,000 ל"י ומעלה תקבל אחוז אחד* נוסף למענק הענק של "טפחות כפול שתיים".

* 15% מענק ל-4 שנים, 19% מענק ל-5 שנים

בנק טפחות ממשיך לתת יותר גם בתוכניות החסכון:
"טפחות עד 120" - מענק עד 27%
"טפחות ברירה דולרית" - מענק עד 23%

בנק טפחות

שטויות של אחרים

פילפל בהרצל

אז זהו. סוף־סוף הגיעו גם הפילפלים למאה לירות הקילו.

זה לא היה קל, תאמינו לי. אני ליווי־תי את מאבקם עוד מפברואר, שכבר אז פיגרו ב־70% אחרי העגבניות. אני אישית מכיר שלושה פילפלים שהתאבדו מהבו־שה הזאת, ועוד המון פילפלים שקיבלו פריחה אדמדמה. חשבו שאם יהיו דומים לעגבניות, זה יעזור להם.

בסוף החליטו הפילפלים שבלי מאבק מאורגן זה לא ילך, ובאמת התחילו לע־שות אכבר תעמולה. אני לפחות השתכ־נעתי, ונראה שגם המחירים הלכו בעיק־בותי והשתכנעו. במרכז התעמולה הפיל־פלית עמד קו פיקחי מאוד: כשאתה קונה פילפל, טענו הפילפלים, אתה לא קונה רק ירק. אתה קונה גם אוויר. פילפל זה הירק היחידי שיש לו כיס־אוויר רציני, וזה נותן ללקוח יתרון חשוב. אם אוכלים את הפילפל בצורה נבונה, חוסכים זמן. בדרך כלל, כשאוכלים כל ירק אחר, צריך לתת ביס, ואחר־כך להפ־סיק כדי לנשום. והנה, הפילפל חוסך את זה. כאשר אנחנו אוכלים פילפל ב־ביסים גדולים, אנחנו גם נושמים באותה מכה את האוויר שבפנים.

זה גורם להמון חיסכון בזמן. דבר חשוב ביותר בזמן האינפלציה.

למנות שר־החוץ

מאז שהתפטר דיין אין לנו שר־חוץ, ונדמה לי שהגיע הזמן שאקים קול־צעקה בעניין הזה, אחרת שום דבר לא יזוז.

מה עם שר־החוץ? איך אפשר שמדינה תתקיים בלי שר־חוץ?

פעם היו דיונים על כל מיני מועמדים — דולצ'ין, סבידור, שמיר, ועוד. לא איכ־פת לי מי, אבל שימנו כבר.

אם כי, אני מוכרח להגיד, שאני ממינוי שמיר קצת חושש. הבן־אדם הזה כל ח־חיים שלו היה במחתרות ובאירגונים חשאיים, והוא עוד מסוגל לחשוב שגם מדיניות־חוץ זה עניין דומה. ואז, אפילו אם ימנו אותו כשר־חוץ, אף אחד לא יידע מזה, וכל מישרד־החוץ שלנו יירד למחתרת.

יד רכה, יד קשה, יד בכים

הממשלה כל הזמן חושבת איך יהיה לה קל יותר לשמור על זה שתישאר ריבונות ישראלית בגדה המערבית וב־רצועת עזה. אם היו שואלים אותי, יותר טוב שהממשלה תשים את היד עמוק בכיס, בשביל לשמור ריבונות לפחות על המכנסיים.

יד רכה

יד קשה

יד בכים

מוות זה דבר לא נעים, די נורא, בעצם. הנשמה פורחת לה, ואחרי כמה זמן לא נשאר הרבה גם מכל היתר. לא מאחל לכם. כימעט כל בן־אדם שמת, בייחוד אם מת בגלל איזו שטות, די חבל עליו, והמון אנשים מתים בגלל שטויות. לא תאמינו כמה שזה פופולרי.

אבל גם בעניין המוות יש איזה הבדל חשוב, שעליו בא לי לחגיד משהו. זהו ההבדל בין אותם שמתים ביגלל שטויות שהם דווקא כן מאמינים בהן, ובין אלו שמתים ביגלל שטויות שהם לא מאמינים בהן מי־יודע־מה.

אני, למשל, יש כמה שטויות שבכיף הייתי מת ביגללן. יש אפילו שטות אחת שאני מוכן למות בשבילה פעמיים שלוש, ולא להוציא ציוץ. ואני גם רוצה להודיע שאם ייצא לי למות בשביל השטות הזאת, אני אתנגד לכך שמישהו אחר יצייץ על קברי.

לעומת זאת, יש שטויות שביגללן אני לא מוכן אפילו להישרט בגילוח — ועל למות אני בכלל לא מדבר. מה לעשות? כזה אני. ולא רק זה, אפילו אין לי חשק לבקש סליחה על זה שאני כזה. נראה לי לגמרי סביר.

ולא רק על עצמי אני מדבר. ככל שאני חושב על זה יותר, נדמה לי שזה אידיוטי לגמרי שמישהו יהיה מוכן להישרט בגי־לוח ביגלל שטויות של מישהו אחר. וול־טייר, למשל, זה האיש שהיה מוכן למות על זכותו של מישהו אחר לומר דברים שוולטייר לא מסכים להם, מישהו חושב שוולטייר — היה מוכן להישרט בגילוח על זכותו של מישהו אחר לסתום לוול־טייר את הפה? לא היה מוכן!

אני גם חושב שזה לא חכם במיוחד שאנשים ימותו מפני שהם מאמינים ב־שטויות טיפשיות במיוחד. שטויות סתם — שיהיה. אבל שטויות טיפשיות במיוחד, שאפילו להישרט ביגללן בגילוח זה חבל — למות בשבילן זה בכלל שטות!

אבל אם בא מישהו ודורש ממני למות ביגלל שטות טיפשית במיוחד, שאני אפי־לו להישרט ביגללה בגילוח לא מוכן — זה כבר לא סתם חבל, או סתם טיפשי, או סתם שטות. זה פשע. אין לי מילה אחרת — פשע!

אז זהו. אני לא מסכים שיבצעו עלי פשע. אני מודיע בזה שאני לא מוכן אפילו להישרט בגילוח ביגלל זכותנו להתנחל בבניין „הדסה" בחברון, או בכל מיבנה אחר בסביבה. אני בטח לא מוכן להי־פצע על זה, לא למות ולא בטיח. הזכות הזאת שלנו זה בעיני אחת מהשטויות הטיפשיות במיוחד. אם מישהו דווקא רוצה למות לו ביגלל השטות הזאת, ש־הוא מאמין לה — בבקשה. אני לא הולך להתאמץ בשביל לעצור אותו. אבל לדרוש ממני שאני אמות בשביל זה? או מאנ־שים אחרים, שגם הם חושבים שזאת שטות טיפשית? למה?

לפי דעתי צריך לעצור מיד את כל גוש־אמונים בתור חשודים ברצח, ואת הממשלה בתור שותף בכיר, בכל פעם שנהרג בשטחים מישהו שלא מאמין ב־שטויות שלהם — יהודי או ערבי. ואני רוצה עוד להוסיף בהזדמנות זאת שמ־כיוון שזה לא יעזור לי במיוחד אחרי מותי, אם יעמידו את גוש־אמונים לדין, אני עושה תרגיל בהגנה עצמית. אני מו־דיע בזה לכל מי שרוצה לשמוע, שאני על האנשים האלו, על הבניינים שלהם ועל הפולקסוואגנים שלהם לא מוכן לש־מור, מה שלא יהיה. אני רק על שטויות שאני מאמין בהן מוכן למות. תהרגו אותי, זה אצלי פרינציפ.

דיין יסדר

אני לא יודע אם שמעתם על זה שדיין מוכן לסדר לממשלה הבאה את השילטון העצמי של הפלסטינים. אני שמעתי ש־דיין מוכן גם לארגן לממשלה שאחרי הבאה את איחוד המיזרח התיכון לאו־טונומיה אחת גדולה, ולממשלה שלאח־ריה יהיה דיין מוכן בהחלט ליצור דגם לשיתוף פעולה ישראלי־כורדי.

דיין מעריך שתפקידו החשוב ביותר יגיע חמש ממשלות מעכשיו. אז יציע לפרק את כל ההסדרים הקיימים ולהת־חיל הכל מהתחלה.

מחבואים

בעיתון „ידיעות אחרונות" קראתי ב־שבוע שעבר שמר יוסי דיין, מזכיר תנועת „כך" (ואני לא אספר לכם מה הוא מזכיר לי) נעצר על־ידי מישטרת־ירושלים בחשד של נסיון רצח נהג־המונית הערבי בדרום ירושלים מיד לאחר אירועי חברון. וככה היה כתוב שם בעיתון:

„אתמול (4.5.80) נודע כי יוסי דיין, שהמישטרה חיפשה אחריו במשך ימים מיספר, היה רוב הזמן בביתו".

נו, זה לא מצחיק? המישטרה מחפשת חשוד ברצח, ואיפה החשוד ברצח מת־חבא? בבית שלו! באמת, מה הם, משו־געים מישטרת ירושלים? הם חושבים שאילו היה יוסי דיין יורה בערבי, הוא היה גם חושב שעשה משהו רע ובורח להתחבא באיזו התנחלות נידחת? ככה הם מכירים אותו?

מזוזה לגמרי

כל העניין הזה של חברון כל־כך עלה לי על העצבים, שפשוט החלטתי שלא להגיד שום דבר מצחיק בנושא. זה לא עניין לצחוק. אז מה עשיתי? חברה אחת שלי, מורה במיקצוע, נתנה לי חיבור שכתב לה תלמיד בשיעור־חיבור על הנושא: „מה אפשר ללמוד ממאורעות חברון", ואני מביא את זה כאן בלי קיצורים והשמטות.

„אני כולי מזוזה מהכתל הנוראי בחברון, שזיזה גם את כל העם. ביחוד אנחנו מזוזים מזה שהרגו שם אדם שהגדיש את כל חייך לשלום בין יהודים וערבים. זה מוכיח שדבר רישון שישו הערבים זה להרוג את כל אלה שאוהבים אותם, ובשביל לא למות כדאי לישנוא ערבים. זה דבר רישון שאפשר ללמוד.

דבר שני שזיזה אותי זה שהערבים ירו שם למתפללים בגב. מזה צריך ללמוד שמתי שמתפללים אסור לכולם להתפלל אותו כיוון. חצי צריכים להתפלל לכיוון אחד, וחצי צריכים להתפלל לכיוון שני, וככה לא ירו לכולם בגב, אלא רק לחצי.

וגם עוד זוזתי מזה שנפצע שם חייל שבכלל לא שייך לאנשים שם, אז מה היה לו לשות שם? המסקנה מזה היא שלמקומות כאלו מסוכנים אסור לשלוח חיילים סתם, ורק אנשים שרוצים להתפלל שם שיהיו שם, וזה הדבר השלישי שצריך ללמוד.

ועוד זוזתי לגמרי מזה שמתרימונים ומהכדורים נשברו שם כל הסכוכיות של החלונות, ומזה צריך ללמוד שבמקום שיש יריות אסור לשים סכוכיות בחלונות, זה דבר אחד, ודבר שני זה שהערבים לא רק חורגים אנשים אלא גם שוברים סכוכיות."

תיא מפנקת:

דרמפון ב-15% הנחה

בחודש מאי תוכלו להתפנק עם דרמפון בהנחה מיוחדת של 15%.
דרמפון, תפנוקים לאשה, לגבר ולילד בשפופרת רגילה, בינונית ומשפחתית ובקבוק רגיל ומשפחתי. דרמפון בכל בית.

	מחיר רגיל	מחיר מבצע
דרמפון רגיל	~~29.-~~ ל״י	24.60 ל״י
דרמפון חסכוני	~~32.-~~ ל״י	27.20 ל״י
דרמפון ענק	~~48.50~~ ל״י	41.20 ל״י
דרמפון בקבוק קטן	~~53.50~~ ל״י	45.50 ל״י
דרמפון בקבוק ענק	~~110.-~~ ל״י	93.50 ל״י

דרמפון - הסבון לכל המשפחה

תיא

איראן: הכסף חשוב מהנאומים

משטרים רכושניים מתקשים, בדרך־כלל, לנקוט מדיניות העומדת בסתירה לצורכי החברה האזרחית שלהם. לעיתים קרובות אפשר למצוא את המניעים האמיתיים לעמדות מדיניות לא בהצהרות מפוצצות בפרלמנטים, ובוודאי לא במסעי־בחירות לנשיאות ארצות־הברית. דווקא המדורים הכלכליים עשויים לספק תשובות משכנעות.

גם הנסיונות הבריטיים הבלתי־פוסקים לרצות את

נשיא באני־סאדר ואשתו
עסקים טובי טעם תאצ'ר

האיראנים אינם נובעים דווקא מאידיאלים נעלים. חרף התמיכה הנלהבת שהם מעניקים לארצות־הברית, יש להם פשוט מה להפסיד מאמברגו על איראן.

השנה עולה ומתרחב היקף המכירות הבריטיות ל־איראן. לעומת הייצוא האמריקאי האפסי פורחים העסקים הבריטיים עם המועצה המהפכנית האיסלמית בטהרן. תחזית המכירות הבריטיות לאיראן מגיעה ל־850 מיליון דולר לשנת 1980. סכום־עתק זה נראה גדול עוד יותר כשהוא מושווה למכירות האמריקאיות. ייצוא ארצות־הברית לאיראן יסתכם בסך־הכל בשלושה מיליון דולר. אמברגו בריטי על איראן ימיט שואה על תעשיית־המכוניות, ובעיקר על חברת טאלבוט, שחלקה בייצוא לאיראן מגיע ל־10 אחוזים.

האיראנים בחרו שלא להגיב כשבריטניה תמכה ב־הצעות האנטי־איראניות של וושינגטון במועצת־הביטחון בינואר האחרון. אך נשיא איראן, אבו־אל־חסן באני־סאדר, מכין את עצמו בקפדנות לאמברגו. הוא הקים מועצה ממלכתית שתטפל בכל רכישותיה של איראן בחוץ־לארץ. הנשיא הפיקח הציג את צעדו כאמצעי אנטי־אינפלציוני, אך ברור שבדעתו להשתמש במכשיר שהקים כדי לעקוף כל חרם כלכלי על ארצו.

תעשיינים בדרום־קוריאה, פיליפינים ואפילו סינגאפור מגלים להיטות רבה להיכנס לשוק האיראני במקום ה־בריטים. גם מדינות מזרח־אירופה, בעיקר מזרח־גרמניה, טוות עתה תוכניות מפורטות לסחר מקיף עם איראן.

באני־סאדר מעוניין אמנם במדיניות חוץ פרו־מערבית, אך האינטרס של ארצו והטיפשות הביצית של זביגנייב ב.ז'.ינסקי עשויים לטפח אצלו גם אלטרנטיבות אחרות. החברה הבריטית לייצור טרקטורים, מאסי פרגוסון, מנהלת עתה תחרות קשה, לעיתים פרועה ולא נקיה מגילויי שחיתות, על שיווק חלפים לאיראן. בעלי החברה ידועים בתמיכתם הפוליטית והכספית במיפלגה השמרנית הבריטית. אפילו את הפעולה הבריטית הנועזת בשגרירות האיראנית בלונדון יש לראות בהקשר הרחב יותר של האינטרסים הבריטיים באיראן. קשה להאמין שאפילו תאצ'ר תעיז לפגוע בחברות הגדולות הבריטיות.

דרום אפריקה:
פאהד קוואסמה
מארץ זולו

נצחונו הגדול של רוברט מוגאבה בזימבאבווה עורר הדים עצומים בקרב השחורים בדרום־אפריקה. השילוב הנבון בין שיטות אלימות לבין גיוס מאסיבי של תמיכה בינ־לאומית הוכיח את עצמו כטקטיקה הנכונה בחלק זה של העולם. מנהיגים שחורים רבים, ששיתפו בעבר פעולה עם מישטר האפרטהייד, חוששים עתה שיוהו אותם עם הבישוף אבל מוזארווה. „יורשיו של וידקון קוויזלינג (משתף הפעולה הנורווגי עם הנאצים בתקופת מילחמת־העולם השנייה) חייבים לתבוע לדין עיתונים המזהים אותו עם מוזארווה," אומרים מנהיגי השחורים בדרום־אפריקה, „מוזארווה גרוע הרבה יותר מקוויזלינג."

שינוי ערכים זה בדרום־אפריקה השפיע גם על מנהיגי הזולו, שנטו עד כה לשיתוף פעולה מסויים עם ממשלתו של פיאטר בוטה. לשבט הזולו מסורת גאה של לוחמים עתירי־תהילה ומלכים נבונים. ראש השרים של קאוואזולו האוטונומית, צ'יף גאטשה בוטאלזי, הוא נכדו של המלך סלומון דינוזולו, מייסד התנועה הלאומית של בני הזולו. בעבר הואשם בוטאלזי לעיתים קרובות בשיתוף פעולה הדוק עם שלטונות דרום־אפריקה. עצם הסכמתו לאוטו־נומיה של קאוואזולו בתוך המיסגרת של המדינה הגזענית עוררה ביקורת מוצדקת. בוטאלזי גם מילא תפקיד מפוקפק ביותר בהתקוממות השחורים בסוואטו ב־1976. פועלים מבני הזולו בגדו בשחורים המתקוממים וסייעו למישטרת האפרטהייד ל„השליט סדר" ברובע המרדני.

בשנים האחרונות חל מיפנה ראדיקלי בהתנהגותו הפוליטית של הצ'יף. לפני כשנתיים הקים את „ברית השחורים" שהורכבה ממיפלגתו אינקאטה, ממיפלגת הלייבור של הצבעונים (בני התערובת) וממיפלגת הרפורמה של

המיעוט ההודי. ברית השחורים מהווה עתה כוח פוליטי עצום בדרום־אפריקה. המיפלגה מצהירה בגלוי שהיא שואבת את השראתה מרוברט מוגבה, שהיה חברן ללימו־דים של בוטאלזי באוניברסיטת פורט האר, לפני שלושים שנה. בוטאלזי הבין שעליו לגייס תמיכה בינלאומית במאבקו בשלטונות. הוא הכריז על מאבק בלתי־אלים באפרטהייד, בנוסח גאנדי. מאבק זה ילווה בחרם על סחורות לבנות, בשביתות ובמאבקים על מטרות מוגבלות המקדמות את השחורים בהדרגה לקראת שלטון רוב בדרום־אפריקה. במקביל יזם הצ'יף הקמת מערכת מסועפת של קשרים בינלאומיים. מעמדו בארצות־הברית ובאירופה מבוסס על תדמיתו החדשה כמנהיג לאומי מתון, בנוסח פהד קוואסמה. מטרתו הקרובה היא השתלטות על נטאל באמצעות השתתפות בבחירות למועצות המקומיות בחבל, בשיתוף עם מיפלגות שחורות אחרות ואף עם סיעות אופוזיציה ליברליות־לבנות. תוכניותיו של בוטאלזי עוררו בעתה של ממש בקרב חברי המיפלגה הלאומנית האפרי־קנרית. הניצים בקרב הקהילה הלבנה אף מטיפים בגלוי לגירושו של הצ'יף. שיטותיו המתוחכמות מסוכנות לדרום־אפריקה, הרבה יותר מאשר פעולות טירור חיצוניות, סבורים ראשי הבוס, המישטרה החשאית הידועה לשימצה של דרום־אפריקה. בוטאלזי עצמו אינו חושש כלל מגירוש. הוא הצהיר שאם לא יחול שינוי ממשי בדרום־אפריקה תוך שנה, ייצא לגלות מרצונו. צעד כזה משמעותו הצטרפותם של חמישה מיליוני בני זולו למאבק המוזיין שמנהלת המחתרת הגולה, הקונגרס הלאומי האפריקאי. בוטאלזי מעדיף להסתיר את החנית מתחת לשרוולים הרחבים של גלימתו המסורתית. הוא עדיין מוכן לשיתוף פעולה עם בוטה, בנוסח שזכה ללגיטימציה על־ידי מוגאבה. „בוטה חייב להבין שהצעירים השחורים נעשים יותר ויותר קיצוניים," אומר בוטאלזי. „האם הוא רוצה להירשם בהיסטוריה כמי שגרם לקונפליקט מזויין שהשמיד לחלוטין את ארצו?"

המאבק בדרום־אפריקה יהיה קשה. הלבנים הם הרבה יותר חזקים, מבחינה מיספרית, צבאית וכלכלית, מאשר אנשי איאן סמית ברודזיה. אבל ברור שהצלחת מוגאבה בזימבאבווה גרמה למיפנה היסטורי שאין לעצרו בהגליות וגירושים.

לונדון המוזרה
של
יוחנן להב

כתב ידיעות אחרונות בלונדון הוא העיתונאי הוותיק יוחנן להב. להב היה תמיד איש הימין הקיצוני. מיבקיו מלונדון הם, בדרך־כלל, תערובת של שבחים לשמרים, גינויים לשמאל הבריטי וצדקנות על שבריטניה נטשה את תמיכתה ב־מדיניות ממשלת־ישראל.

להב הוא גם מעריץ נלהב של „גברת הברזל", ראש ממשלת בריטניה, מרגארט תאצ'ר. תאצ'ר היא תומכת נלהבת בשבירת הדטאנט, והצליחה לבודד את עצמה לחלוטין באירופה. מדיניות־הפנים שלה מהווה כישלון חרוץ, נוסח ארליך והורביץ. פיטורים, צימצומים, קיצוצים בשירותים וחבלה בוטה בחלק ניכר מההישגים הסוציאליים של מישטר הלייבור לא האטו את הסיחרור האינ־פלציוני ולא הביאו לצמיחה כלכלית.

תאצ'ר היא אישה פוריטנית, בורה ובעלת השקפות של „חברה אכזרית", קאלוויניסטית. כמו גולדה מאיר, היא פשוט מסרבת לקרוא ספרים. כל אלה אינם גורעים, כמובן, מהערצתו של להב כלפיה.

השבוע הוכיח להב, הקופץ — ובצדק — נגד כל רמז אנטישמי, חוסר־רגישות מאין כמוהו. הוא פתח ידיעה, מעניינת כשלעצמה, על גילויי התאכזרותם של הורים לילדיהם בבריטניה במישפט: „הבריטים ידועים באהבתם לבעלי־חיים. את ילדיהם הם אוהבים פחות."

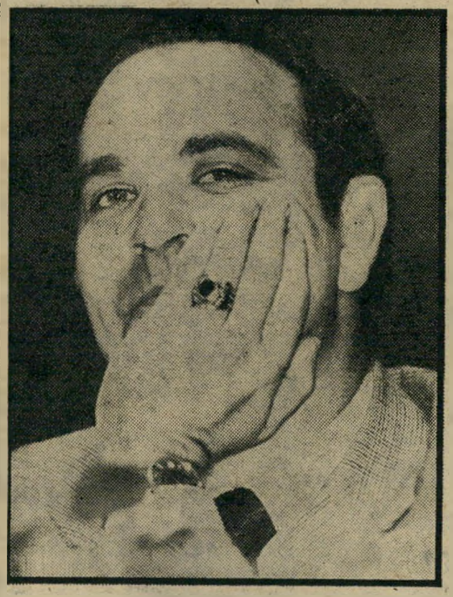
נקל לתאר מה היה להב כותב אילו הופיע מישפט כזה על היהודים, או הישראלים, בגארדיין או בדיילי טלגראף.

*

מישהו חייב להעניק צל"ש לכתב הארץ, שימ־שון ארליך. ארליך גילה ששר־התעשייה גידעון פת, הרכיב רשימה שחורה של חמישים מדינות מופלות־לרעה בתקנות המכס, כדי שיוכל לכלול בתוכה גם את מצריים.

כך סיבך פת את יחסי ישראל עם שורה ארוכה של מדינות ידידותיות, כולל מכסיקו.

כמו בקריקטורות המעולות ביותר, אפשר לכתוב מתחת לתמונתו פשוט: „ללא מילים".

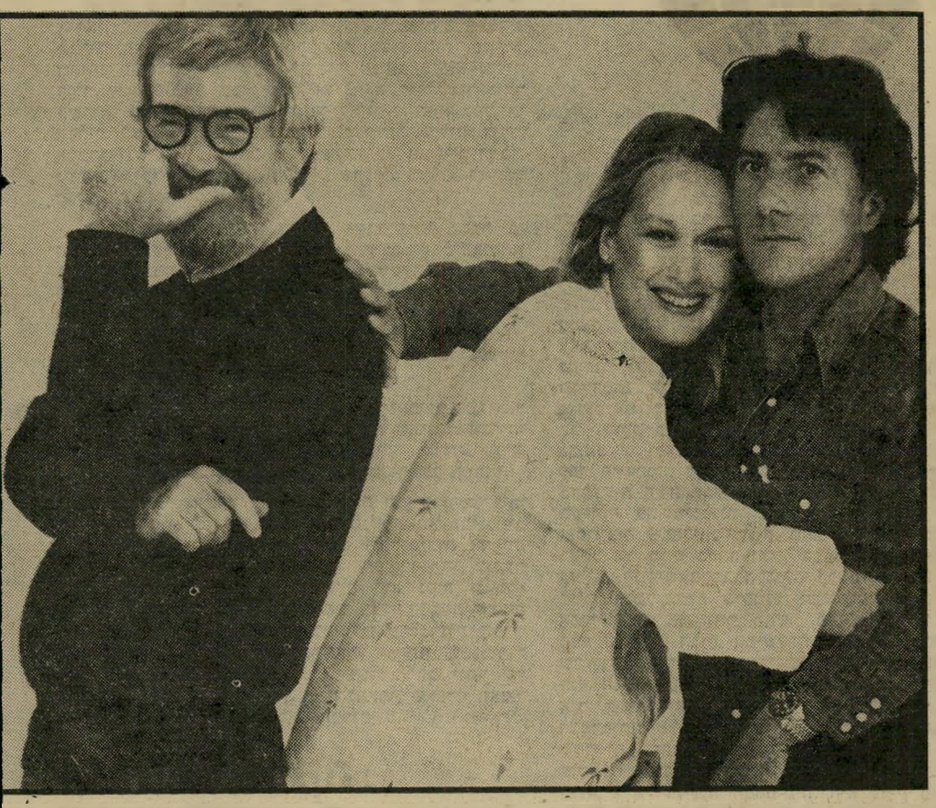
חשר פת
ללא מילים

אנשים בעולם

בו דרק: בלי צמות אבל עם בעל - ולעוזאל הקאריירה

זוהי בו דרק החדשה, או ליתר דיוק, הסבעית. עם בעלה היפה לא פחות ממנה ג'ון דרק, המשמש גם כצלם פרטי וסוכן פרטי. כך נראתה גם בטכס חלוקת פרסי האוסקר, כשנבחרה להעניק את הפרס. כבוד גדול למדי לשחקנית בעלת קאריירה קצרה של סרט אחד: 10 של הבמאי בלייק אדוארדס. אבל מסתבר שגם אם היא עצמה רחוקה עדיין מן האוסקר, הרי לפי מיספר צילומיה שהופיעו בעולם כולו, והאופנה שיצרה בזכות תיסרוקת אלף ואחת הצמות הקלועות בחרוזים, אין לה במה להתבייש.

דאסטין, מריל ורובדס: שלושת הגדולים זכו בגלל ילד קטן

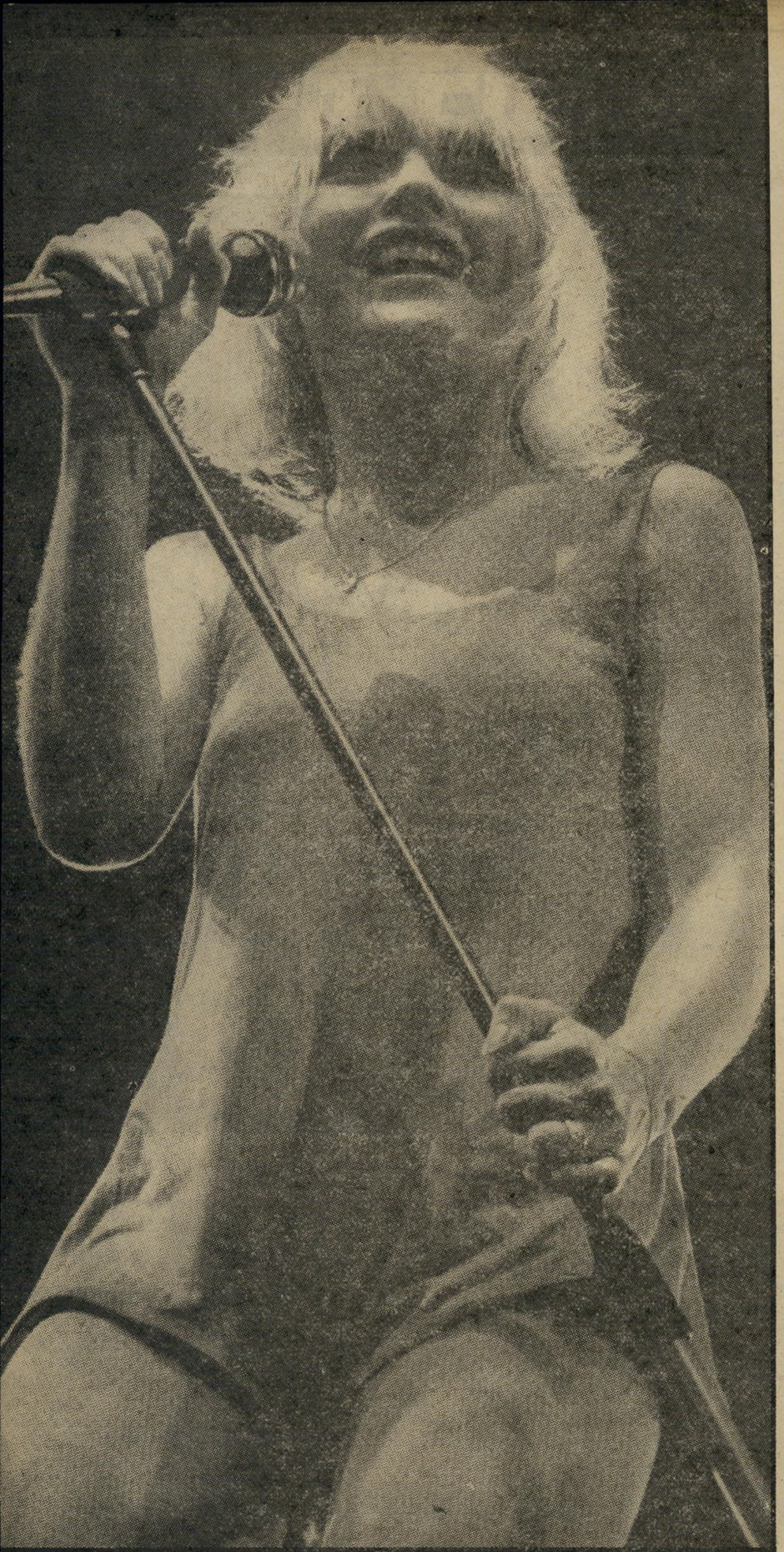
ג'אסטין הנרי, ילד המריבה של קרמר נגד קרמר **לא הצליח לשחק היטב בטכס חלוקת פרסי האוסקר** וכאשר לא הוא נקרא לקבל את הפרס, עטור הפרסים, גילה פרצופו את גודל אכזבתו והילד החמוד כמעט מירר בבכי קבל עם ועדה. אבל השלישייה המאושרת, דאסטין הופמן, מריל סטריפ ורוברט בנטון אינה שוכחת אף לרגע כי הפרסים שייכים גם לילד. מריל, אשתו של הפסל דון גאמר, שהפכה בעצמה לאם לפני שישה חודשים, טוענת כי היום הסרט מדבר אל ליבה עוד יותר משדיבר בשעה שהסריטו אותו, אשר לדאסטין — אשתו עמדה לעזוב אותו ערב האוסקר ממש, אבל הגירושין קשים בגלל שתי בנותיהם קארינה בת ה־14 וג'ניפר בת ה־10. אשר לבנטון, מי שכתב בעבר תסריטים (בוני וקלייד, סופרמן) הוא מתכנן את הסרט הבא. את מי יכלול הליהוק? את דאסטין הופמן ומריל סטריפ, אם אפשר.

פולנסקי וקינסקי: בדרך לישראל

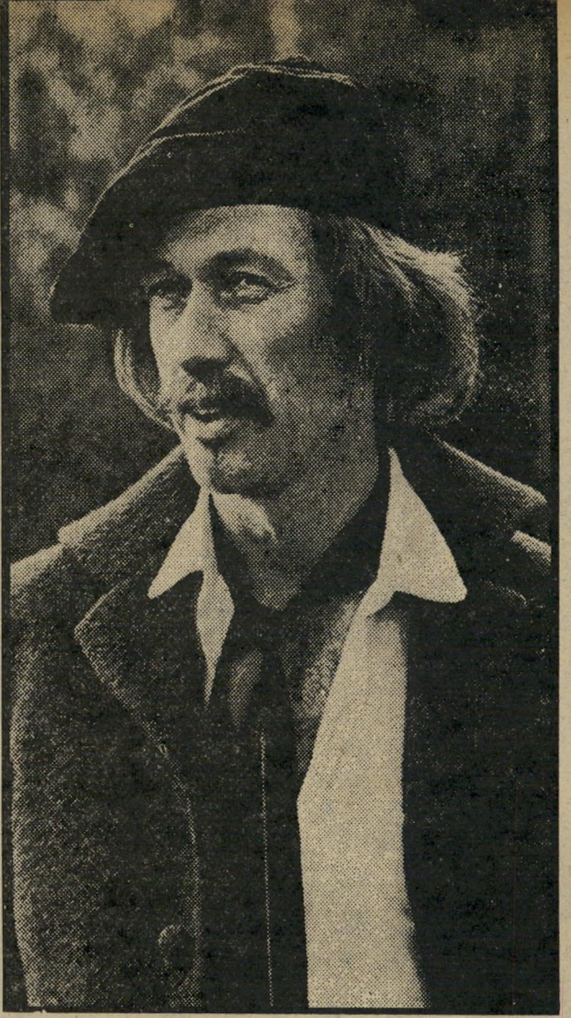
בפסטיבל הסרטים בקאן, לפני שנה, הופיע רומן פולנסקי במסיבת עיתונאים והבטיח: כי בסיום סירטו טס יחזור לארצות־הברית לרצות את עונשו. מאז השתנו התוכניות: פולנסקי והכוכבת הצעירה והיפהפיה שלו, נסטאסיה קינסקי (בתמונה למעלה) זכו בשלושה פרסי סזאר עבור הסרט, וחגגו את המאורע עם אביה של נסטאסיה, השחקן המעולה קלאוס קינסקי (בתמונה התחתונה עם רעייתו הוויאט־נאמית היפה), ב־25 במאי מצפים לנוכחותם של פולנסקי וקינסקי בישראל, בהצגת־הבכורה של טס.

דבורה הארי: מוכרת בשם בלונדי, מכונה מארילין מונרו של עולם הרוק ומצמיחה צאצאים בעולם כולו

מאז התפרסמה הזמרת בעלת הקודקוד הצהוב בשם להקת הקצב שלה, בלונדי, נשכח לגמרי שמה האמיתי: דבורה הארי. להיטה לב מזכוכית הביא בעיקבותיו הצלחה בת מיליונים בעולם כולו, אבל יותר מזה: היא הפכה חלוצת זרם של זמרות שגשיונן לובטת ארשת של תוקפנות גברית והן מנפנפות במיניונן כבחרב פיפיות. כמו הזמרת הצרפתיה בת ה־27 סאפו, המשתדלת להיראות ולהישמע בדיוק כמו בלונדי ואומרת: „אין סיבה שלא אשתמש גם בגופי, אם יש לו השפעה ניכרת על הבמה."

דייויד קאראדין: להיות ולחיות את גוגן

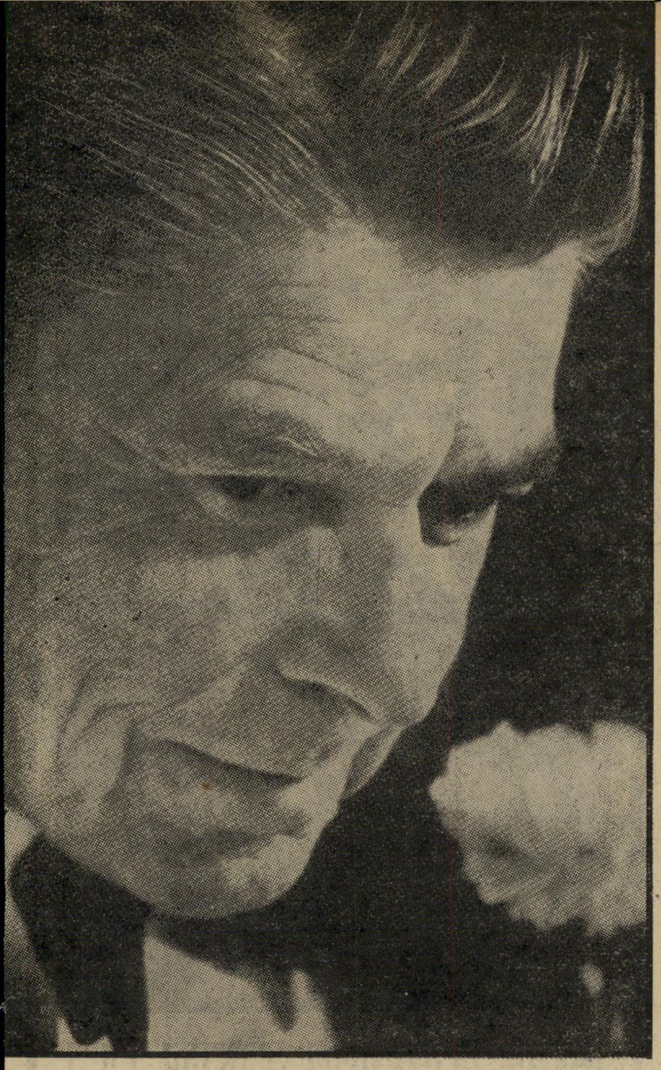
דייויד קאראדין, מי שהיה גיבור של סידרת קונג־פו ושייך לבית צבעוני מאוד של שחקנים ואמנים (אחיו האחד אדריכל, האחר שחקן, והוריו בעלי עבר תיאטרלי ומוסיקלי) זכה בתפקיד חייו: לגלם את דמותו של פול גוגן, הצייר הידוע בסידרת טלוויזיה יוקרתית של סי־בי־אס, ושמה: גוגן הפרא. אבל השימחה לא ארכה: הביקורת לא אהבה את קאראדין־גוגן.

דונה סאמר: הילדה הרעה נולדה מחדש

מלכת הדיסקו, דונה סאמר, החליטה לחזור בתשובה ואינה רוצה עוד להיות ילדה רעה ואפיקורסית: „עליתי לעושר מאשפתות וכשהגעתי לפיסגה, ראיתי שזה לא כל כך גבוה. חזרתי לישו ולאלוהים. הוא לא נשש אותי מעולם, זו הייתי אני שנטשתי אותו." מעניין כמה זמן תימשך התקופה החזרה־בתשובה הדתית שלה.

אנשים בעולם

ננסי (56) ישנה על ברכי „רוני" (68) במטוס, בין אסיפת-בחירות אחת לשנייה

ננסי ורונלד רגן: כנופיית פראנק סינטרה הוציאה אותם מהבוץ ומבטיחה להעביר את ההצגה אל הבית־הלבן

אם ייבחר רונאלד רגן לנשיא הבא של ארצות־הברית, יהיה זה הנשיא הקשיש ביותר בתולדות האומה האמריקאית. שכן, רונאלד רגן, שסיכוייו להיות המועמד של הרפובליקנים, והמייצג את הקו הנוקשה יותר שבמיפלגתו, הוא היום בן 68. את דמותו מלווה הילה מפוקפקת של פוטו־רומן כשאויבין הפוליטיים בוושינגטון לועגים לו: „זהו טיפש המדמה את עצמו לג'ון ויין וחושב שיוכל להציל את האומה האמריקאית בתסריט ספוג במי־וורדים בנוסח שנות ה־50'." ואמנם, עד עצם היום הזה לא יכול רגן לברוח מן התדמית שנדבקה לו מן הקאריירה הסרום־פוליטית הכושלת שלו בקולנוע. כשזכה ב־תפקיד הראשי היה זה בסרט מסוג ב', ולכן רבים זוכרים את החיוך, אך לא את הדמות. מי ששומר לו אמונים, הם מעולם הבידור: כשנקלע לאחר תעמולת הבחירות הקודמת, ב־1976, לחובות כספיים כבדים, היתה זו כנופיית סינאטרה שהוציאה אותו מהבוץ ושילמה את כל חובותיו. וכנופייה זאת יחד עם פט בון, ג'יימס קגני, סיד צ'אריס, איירין דאן וג'ינג'ר רוג'רס, כולם מן הגווארדיה הוותיקה של עולם השעשועים תומכת בו לאורך כל הדרך.

פראנק וברברה סינטרה, ורונאלד רגן וידיד המישפחה, דין מרטין באסיפת-בחירות בוסטון

RACK PLUS 55

סדרת הסטריאו היוקרתית של "סניו".
יום אחד כולן יהיו כמוה.

אחת לכמה שנים מתרחש בשדה האלקטרוניקה אירוע מיוחד המהווה פריצת דרך והישג טכנולוגי המקדים את המחר.
כזו היא המערכת היוקרתית של "סניו" – RACK PLUS 55, המייצגת דור חדש של מערכות סטריאופוניות עם תיחכום ואמינות צליל ללא תקדים.
את השיכלולים שבה צריך לראות כדי להאמין:
פטיפון (PLUS Q 40) מצויד במנוע סרוו אוטומטי, הנעה ישירה, בקרת קווארץ וחרוט מאוזנת היטב עם תדר תהודה נמוך.
אמפליפייר המורכב משתי יחידות: POWER AMP. PLUS P55 עם הספק של 100w x 2 ומרחב תדר 7-100,000 Hz. PRE-AMP. PLUS C55 המאפשר לך להפוך תדריות "בס" ו"טרבל" ב-10 – 100,000Hz.
טיונר (PLUS T55) קולט גלים בינוניים ושידורי FM בפיקוח קווארץ. מצויד במתקן זיכרון לקביעת 12 עמדות שידור מראש, עם תצוגה דיגיטלית של הערוץ הנבחר.
אודיו טיימר (PLUS E55) מכוון את הקליטה לשעה מסויימת לפי בחירתך, מבצע 10 פעולות זיכרון ומציג את הפעולה ע"י שעון דיגיטלי.
טייפ דק (PLUS D60) מצויד במתקן "דולבי" וראש מיזוג לקסטות מתכת. יש בו מנוע סרוו עם מתקן אוטומטי לעצירה בסוף כל קסטה. תצוגת פלורסנט דיגיטלית מדוחת לך על ההקלטה או השידור.
סופר D (PLUS N55) זוהי יחידה בלעדית ל"סניו" עם מרחב דינמי של 100 dB. היא מפרידה ומבודדת צלילים בתדרים שונים ומשתיקה גם את הרחש הקטן ביותר.
אתה יכול לקנות את מערכת PLUS 55 בשלבים, או בבת אחת.
לבחירתך גימור בצבע שחור או כסף, ומתקן מיוחד (RACK) לכל החלקים.
למערכת יקרתית זו התאמנו רמקולים מעולים מתוצרת דנמרק – PEERLESS. הם מפיקים צליל אמין, טהור וחסר עיוותים, וכל אחד מהם עומד בקלות בעומס עד 200 וואט.
גם אם תסתפק כרגע בכל מערכת סטריאופונית אחרת של "סניו", תהנה משיכלולים וצליל מקורי שלא תמצא במערכות אחרות.
אבל יום אחד תהיה גם לך RACK PLUS 55.

אמינות זה SANYO

RACK PLUS 55
200 WATTS

SANYO

היבואנים: ס.ט.ס. אלקטרוניקה בינלאומית בע"מ ת.ד. 2579, ירושלים טל. 245283(02)
מכירות: תל–אביב: רח' החשמונאים 91, טל. 210068–(03)269858 • חיפה: שד' ההסתדרות, מפרץ ת. טל. 725681–(04)740495 • ירושלים: רח' לונץ 10, טל. 224829(02)

היום ... את יכולה להרשות לעצמך
קמיל בלו טבעי

פרסום מקוצר/בן-גס/דיגי-ליין 211

קמיל בלו—אל סבון מן הטבע—מכיל אזולן שמקורו בפרחי הקמומילה, הידועים מזה שנים רבות בתכונותיהם המועילות לעור. הוא מותאם במיוחד לחומציותו הטבעית של העור ושומר עליו בפני יובש וגרויים גם לאחר הרחצה.

■ חדש—לראשונה בארץ קמיל בלו גם בסבון מוצק.

אל סבון קמיל בלו—יש לו טבע לפנק.

Kamil
blue

מוצרים של דר פישר

אנשים

בית"ר ירושלים כבשה את הליברלים
ומוטה גור מאמין באסטרולוגיה

■ סגן ראש־הממשלה **יגאל ידין** עורר גיחוך כללי בכנסת וביציעים בשבוע שעבר. ידין נכנס לאולם המליאה, ניגש לכיסאו, קד קידה עמוקה לעברו של ראש־הממשלה **מנחם בגין** עולה דמעה בעינו. „אני מסתכל לצדדים אם אף אחד לא רואה ואז מוחה את הדמעה."

■ ידין גם סיפר על דרך מיוחדת שיש לו להירגע: „אני עובד בגינה. לא בפרחים ולא בירקות. אלא גוזם את הדשא. אחרי שעה וחצי של גיזום דשא אני רגוע לגמרי."

יהודה בן־מאיר

ח"כ המפד"ל אינו אוהב לנסוע לירושלים בכל פעם שיש ישיבות כנסת ותמיד מחפש טרמפים. כשאינו מוצא טרמפים לכנסת או ממנה, נוסע בן־מאיר באוטובוס, שבו הנסיעה לחברי־הכנסת היא חינם. השבוע צולם בן־מאיר כשהוא נוסע באוטובוס בעמידה, מפני שכל המקומות היו תפוסים. בן־מאיר נראה בתמונה כאילו הוא מתפלל, אך למעשה הוא קורא את „במחנה".

■ בראיון רדיו העיד על עצמו ידין בפני מראיינו **יעקב** („יענקלה") **אגמון** כי הוא טיפוס רגשן: „לא בפולי־טיקה, שם אני לא מתרגש משום דבר, אבל בהצגות כן." ידין, שהוא אחיו של שחקן הקאמרי **יוסי ידין** טען כי מדי פעם, כשהוא צופה בהצגה ואחר־כך התנצל על שאיחר. בגין כלל לא טרח להשיב לו.

■ בפתיחת ועידת המיפלגה הליברלית נכחו אורחים ממיפלגות אחרות. בשורה הראשונה ישב איש חרות, יושב־ראש ועדת־החוץ־והביטחון של הכנסת, הפרופסור **משה** („מישה") **ארנס**, ליד איש לעם ח"כ **זלמן שובל**. כשזכה ראש־הממשלה מנחם בגין במחיאות־כפיים סוערות שאל שובל את ארנס: „הבאתם את כל אוהדי בית"ר ירושלים הנה?"

■ לארנס היתה תשובה ל־שאלה המנקרת בלב כל ה־עיתונאים המסקרים את המיפ־לגות בישראל: „מהיכן צצו לפתע יותר מ־25 אלף חברי מיפלגה ליברלית שהשתתפו בבחירות למיפלגה זו. השיב ארנס: „שלחנו אנשי חרות להצביע למיפלגה הליברלית כדי להפוך אותה לסניף של חרות." רק אחרי שהתברר כי השר **יצחק מודעי** זכה בבכו־רה במיפלגה, התברר שהבדיחה של ארנס לא היתה רחוקה מהמציאות.

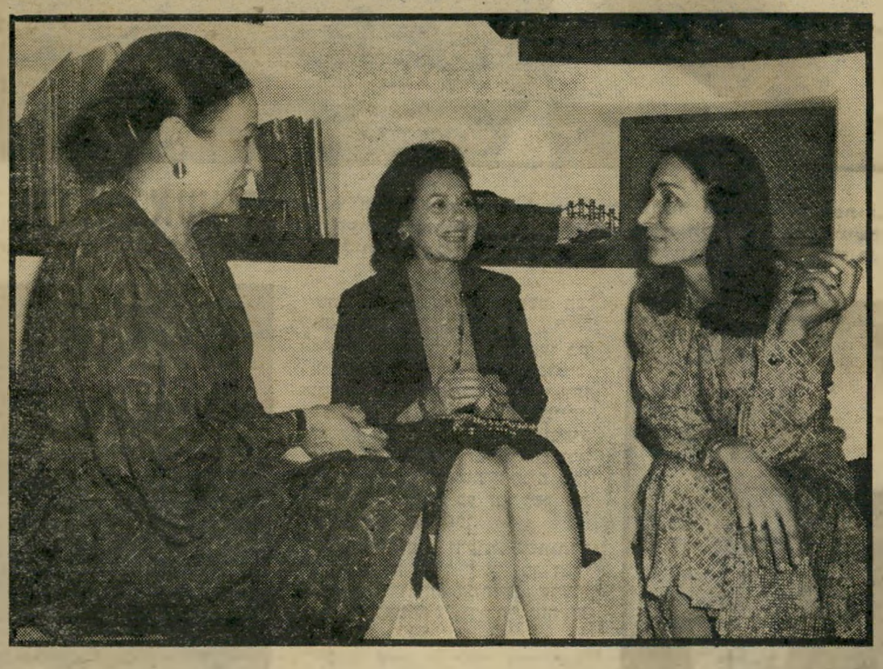
■ בכפר המכביה, שם נער־כו ישיבות ועידת הליברלים, סיפר מי שהיה סגן שר־האוצר ח"כ **יחזקאל פדמין** כי לפני חודשיים אמר ליושב־ראש ה־הנהלה של הוועד הפועל הציו־ני, **אריה דובצין**, שאם רצונו לזכות בבחירות נגד **אריך**, עליו „לרדת אל הסניפים. אחר־כך התברר לי שדובצין אמנם ירד, אבל ירד מהארץ והסתובב לו בחוץ־לארץ במקום לעבוד במיפלגה."

■ אחרי שנבחרו מוסדות המיפלגה והצירים כברו שרו את התיקווה, גילה הפירסומאי **דויד אדמון** כי שכחו להכניס שני אישים למועצת המיפלגה, את ראש עיריית תל־אביב **שלמה** („צ'יצ") **להט** ואת הממונה על הכנסות המדינה **אוריאל לין**. אדמון מיהר להפגנות את תשומת ליבו של יו־שב־ראש הישיבה **דויד שיפ־**

יהושע שגיא

ראש אמ"ן של צה"ל נפגש בשבוע שעבר במלון „אכדיה" בהרצליה עם ראש האמ"ן המצרי לאביב שוראבי (מימין). השניים ניהלו ביניהם שיחה ארוכה, אם כי אחר־כך סיפר שגיא כי הם דיברו על הכל חוץ מאשר על עיסוקם הצבאי — המודיעין.

יעל דיין

נפגשה בשבוע שעבר במסיבה שנערכה בביתו של היהלומן נחמן פרל עם שתי אורחות נכבדות. דיין היושבת משמאל שוחחה בעניין רב עם הגברת חליל, רעיית ראש ממשלת מצריים (במרכז התמונה) ועם בטי, אשתו של השגריר האמריקאי המיוחד לשיחות האוטונומיה סול לינוביץ. השתיים התפעלו מדיין וטענו אחר כך שהיא „אשה חכמה באופן בלתי־רגיל".

מכחישה את כל השמועות. בינתיים עברה רינה לחדר ממול והיא עתה מזכירת סיעת חרות בכנסת.

■ מזכיר הממשלה **אריה נאור**, שחזר לביתו לאחר אישפוז בבית־החולים הדסה ב־עיקבות התקף לב קל שבו לקה ביום־העצמאות סיפר ל־רופאיו מה לדעתו הסיבה ל־התקף שלו: „הייתי בעפולה באזכרה לחללי צה"ל והשארתי שם חצי לב." אחד מרופאיו של נאור נזף בו ואמר: „למה לא אמרת זאת קודם, היינו שולחים מונית להביא מעפולה את החצי השני."

■ ח"כ **מרדכי וירשובסקי** חגג בשבת האחרונה את יום הולדתו ה־50. במסיבת יום־הולדת סיפר וירשובסקי כי הלידה שלו היתה קשה במיוחד: „אני חושב שכבר אז הבינה אמא שלי לאיזה עולם היא מביאה אותי, ולכן זה הלך לה בקושי רב."

■ בשבוע שעבר התארחן בכנסת שתי נשים. האחת היתה אם הבנים **רבקה גובר** וה־שנייה הדוגמנית **פנינה רוזן־בלום**. את גובר לא זיהה איש מחברי־הכנסת, ורק הרב **מנחם הכהן** בילה ליד שולחנה שעה ארוכה. כדי שהיא לא תרגיש במבוכה. לעומת זאת עטו על פנינה רוזנבלום חברי־כנסת רבים שהצטופפו סביב שולחנה. שניים מהם ישבו סביבה שעות ארוכות ושכחו כליל שקיים אולם מליאה. היו אלה חברי־הכנסת של חרות **חיים קאופ־מן** ו**חיים קורפי** שעל פני־הם המחוייכות נראה שהם נה־נים מנוכחות הדוגמנית שופעת האיברים. כשנשאל קאופמן אם הוא יודע היכן רבקה גובר הוא השיב: „מי זאת?" הגיב על כך דובר סיעת המערך **ישראל** („רוליק") **פלג**: „פני הכנסת כפני שתי הנשים הללו: חברי־הכנסת אינם יודעים מי היא רבקה גובר, אך נדבקים לפנינה רוזנבלום כמו זבובים לדבש."

■ מזכירות הכנסת גועשות ורועשות מפרשת ח"כ **אסף יגורי** ומזכירתו **רינה צבר**. גל שמועות שטף את הכנסת בעיקבות התפטרותה של צבר מהעבודה עם יגורי, אולם רינה מן, והשניים הוכנסו למועצה אחרי שכבר הסתיימה הוועידה.

■ למחרת בבוקר גילה אד־מון כי עוד אחד נשכח. דווקא את יושב־ראש הכנסת **יצחק ברמן** שכחו לבחור למועצה. אדמון ניסח דרישה למועצה להוסיף עליה בישיבתה הרא־שונה את ברמן.

■ הרמטכ"ל לשעבר **מרדכי** („מוטה") **גור** התקשר ביום הרביעי בשבוע שעבר למערכת העולם הזה וביקש את כתובתה ומיספר הטלפון של האסטרולוגית של העיתון. גור התקשר לאסטרולוגית ובירך אותה על המפה האסטרולוגית שלו שהיא פירסמה באותו היום בשבועון. לדברי גור הוא מעו־לם לא האמין באסטרולוגיה, אך לאחר שקרא את המפה שלו, הוא הפך למאמין נלהב. השניים קבעו ביניהם פגישה ליום הרביעי הקרוב כדי שה־אסטרולוגית תקרא בכף־היד של גור.

„אל תרחמו עלינו – אך תנו כסף!"

המארגנים, (מימין) שייקה אופיר, אילי גורליצקי וג'וקי ארקין שעבדו ללא לאות כדי לקיים את המופע, מתייעצים ברגע האחרון מי צריך לעלות עכשיו על הבמה. שלושתם ישבו בצד הבמה כל הערב, כול אמן שירד מהבמה זכה מפיהם במחמאה: „היית טוב מאוד".

אבניבי שר הזמר יזהר כהן בפואייה של היכל־התרבות והקהל התלהב.

„אני לא זוכר מתי התרגשתי כל כך לפני הופעה ואני אפילו לא מופיע הערב," אמר שייקה אופיר כשדמעות בעיניו, בפואייה של היכל־התרבות, לפני תחילת מופע האמנים של ארגון־אמני ישראל — אמי.

„אני מתוחה בצורה לא רגילה. חשוב לי שהכל ידפוק כפי שתכננו. אנחנו עובדים על זה כבר שלושה חודשים," אמרה השחקנית גילה אלמגור, בשימלה ירוקה חשופה.

„אני לא יודע מתי היינו במתח כזה. זה באמת מרגש או שרק אני מרגיש כך?" שאל אילי גורליצקי את ידידיו בפואייה.

לא רק אילי, גילה ושייקה התרגשו. כל האמנים, כ־300 במיספר, שנכחו באותו ערב בהיכל־התרבות הרגישו כך.

„זה שגעון, עוד לא ראיתי דבר כזה," מילמל הזמר צביקה פיק.

האמנים שלא תמיד מעריצים זה את זה גילו אחוות־אחים לעת רב אחד. כל המחיצות נפלו, כל הקינאות והשינאות הקטנות נשכחו. פיתאום עמדה לפני כולם מטרה אחת — שהערב הזה יצליח, שהקהל ירגיש שלפניו מופע בלתי־רגיל.

ואכן, הקהל הרב שמילא את האולם עד אחרון הכסאות חש באווירה המחשמלת של הערב. כל הכוכבים הגדולים, הנוהגים להופיע באלפי מקומות לבדם, ללא עזרה, התייצבו על הבמה ביחד, אחזו יד ביד ושרו.

שלוש־מאות חברי האיגוד, שבהם כלולים שחקנים, זמרים, מוסיקאים, רקדנים ובדרנים הגיעו למופע בתקווה שהערב יגרוף כסף רב. הכסף יילך לקרנות סנסיה ל־

עזרה ראשונה באיפור הגישה חנה לסלו למרים פוקס ושמה ליפסטיק על שפתיה. חנה הסתפרה באותו יום והורידה את רעמת תלתליה. „אני מרגישה כמו עירומה," הצהירה. למטה בודקות השחקניות גילת אנקורי (מימין) וחנה את איפורן.

אמנים, לפעולה שוטפת של טיפול בכל האמנים שהרגישו במשך כל השנים כיצד דופקים אותם הסרגנים ומארגני הופעות שונים. די לרוץ אחר הכסף ארבעה חודשים, האיגוד ידאג לכך שישלמו לכולם בזמן. שכל אמן יקבל כמה שמגיע לו ולא לפי שיקול דעת של כל מפיק.

גם האמנים עצמם לא האמינו שיצליחו לארגן ערב כזה, שכל האמנים העסוקים כל כך יופיעו בזמן. אירגון זה לא הצד החזק של אמן. אומרים עליו שהוא מפוזר, שהוא לא תמיד מגיע לאן שירים תימניים, ויונה עטרי ויוסי בנאי רקדו ריקוד תימני על הבמה.

הכל נראה ספונטני על אף שביימו את הערב יוסי בנאי ושייקה אופיר.

חיים בנאי הספרדי קרא באידיש ומיכאל ורשבסקי, שחקן אידישאי קרא קטע בערבית. הקהל הריע ללא הרף, כל הכוכבים ניצנצו לו בבת אחת.

זה לא אומר שלא היו סצנות קטנות מאחרי הקלעים. מסתבר שהזמרת אירית דותן, שגרמה לשייקה אופיר ואשתו, לידיה, הרשהוא צריך, שהוא בלאגניסט. הערב הזה הוכיח את ההיפך.

מחירי הכרטיסים למופע נעו בין ארבע־מאות לאלף לירות לכרטיס. גם נשיא המדינה נתן את חסותו לערב והגיע למקום עם רעייתו. זה לא היה ערב שכל אמן הופיע לבדו על הבמה הכל־כך מוכרת בקטע משלו. עשרות אמנים עלו על הבמה ביחד, כל זמר שר את הלהיט הכי חם שלו.

הזמרת יפה ירקוני, שוויתרה על הופעתה בגלל חוסר זמן, הצליחה את יריבתה הוותיקה שושנה דמארי באמרה: „ידידתי מזה 30 שנה."

כוכב הזמר המיזרחי שימי תברי הציג את פרדי דורה, בדרן מן העבר הרחוק ששר באידיש. „הוא בטח אף פעם לא שמע עלי," התלוצץ דורה על הבמה.

קבוצת זמרים יוצאי תימן שרו

דבורה באקון שהפכה שחקנית קולנוע בסירטו של יהודה ברקן „חייך אכלת אותה" מחבקת חיבוק של דוב את הבדרו חיים בנאי, איש הגששים.

הליצן בידר את הקהל בפואייה של היכל־התרבות כש־צופים סקרניים מתבוננים בו וחייל ששמר במקום נהנה ממנו והפטיר לעברו: „איך אתה עושה את זה?" הקהל התלהב לא פחות מהשחקנים הנרגשים, אולי יותר.

זאב רווח השחקן־במאי התחבק עם גבי עמרני השחקן מאחרי הקלעים. „זה כמו מסיבה אחת גדולה," אמר והלך לצד הבמה כדי לצפות בידידיו המופיעים, כשבידו בקבוק בירה, ועל פניו חיוך.

האמנים אחזו יד ביד ושרו, כל זמר הגיש את הלהיט שלו ומאחרי הקלעים שתו סנגריה

בה עוגמת־נפש לפני כשנתיים. בהכריזה כי היה לה רומן עם שיי־קה, לא ויתרה. היא עדיין לא שכחה שגעונות ישנים. בחזרה ה־אחרונה לפני המופע הגיעה לפתע למקום והתנפלה על שייקה בצע־קות פרועות. „אתה לא אמן, אתה חנטריש," הטיחה לעברו. דידי לוקוב גרר אותה החוצה. „אני זמרת רצינית היום ואני רוצה להופיע לבדי על הבמה," הכריזה.

אך איש לא הופיע לבדו באותו ערב. כל הזמרים הגדולים והרצי־ניים התחלקו באורות הזרקורים עם עמיתיהם.

דודו טופז בהציגו את יפה יר־קוני פלט: „הזמרת שכוכבה דערך," אך מייד תיקן את עצמו ו־הכריז שוב „שכוכבה דרך". דודו הרגיש לא נוח ושלח ליפה זר־פרחים למחרת. „אני מאחלת לו שיהיה עסוק כמוני כאשר יגיע לגיל 54," הגיבה הזמרת הוותיקה.

יותר ממיליון לירות גאספו ב־אותו ערב. עשרות מיברקים זרמו להיכל, וחיים טופול טיפל בכל אחד מהם.

גם אמנים שלא הופיעו באו וישׂ־בו מאחרי הקלעים, נדבקו בהת־רגשות הכללית. שם גם לגמו את הסנגריה שהכין משה איש־כסית לכל החברה, משקה שגרם לכולם להתרוממות הרוח.

הקהל ששילם את מחיר הכר־טיסים זכה לראות את כל האמנים בבת־אחת, והאמנים גילו שאפשר גם להיות חברים לערב אחד בשנה.

„עכשיו מתחילה העבודה ה־אמיתית," אמר חיים טופול.

חיים חפר כתב מקאמה לערב זה בשם „אל תרחמו עלינו — אנחנו לא מסכנים, אך תנו כסף ובעיקר מחיאות כפיים."

הגיע להם גם זה וגם זה אותו ערב.

דודו דותן בבגדי כלה חיקה את אסתר עופרים על הבמה. „שלא יחשבו שאני מתחתן בפעם השלישית, זה רק בצחוק הפעם," הבטיח לידידו השחקן, למטה משמאל יצחק („זיקו") גרציאני שניצח על תיזמורת צה"ל אותו ערב עם הזמרת נירה רבינוביץ. מימין הזמר אבי טולדנו, ששבר את רגלו והגיע בגבס.

אסתר שמיר חזמרת ישבה מאחרי הקלעים עם יוסי בנאי משמאל ושלמה ארצי ודידי לוקוב מימין. אסתר לא הופיעה אותו ערב, אך באה לחיות עם ידידיה. ארצי הביא לבמה את זרם מברקי הברכה, כדי שהאמן העומד עליה באותו רגע, יקרא אותם לקהל.

2020 פרסים בכל חודש

במיבצע השלגונים של שטראוס

4 בומבה

5 פרוטי

6 גלידון

7 טעמקור

8 גביעון

9 קסטה

10 מילקי

11 טילון

12 רוקי

3 אסקימו

2 תוטילון

1 לולי פופ

כל אחד זוכה!

טלויזיה צבעונית סילורה 26"

רדיו טייפים

מעמדי תקליטים

תקליטים

★ מה עליכם לעשות כדי להשתתף בהגרלת הפרסים?

1. דרגו את השלגונים למקומות 1, 2, 3 – לפי טעמכם באמצעות התלוש או גלויה שלכם.
2. צרפו 10 אריזות ריקות של שלגוני שטראוס. **דירוגים ללא אריזות ייפסלו.**
3. ציינו: שם, כתובת, גיל ושילחו אל: מחלבת שטראוס, שק דואר נעול, נהריה.

★ כל המדרגים יקבלו בדואר חזרה 2 גלויות – מדבקות של כוכב־פופ מפורסמים.

★ כל 10 ימים יוגרלו בין השולחים 250 חולצות פינוקיו

10 **רדיו טייפים** – בין המדרגים נכון את המקום הראשון.
500 **תקליטים לוהטים** – בין המדרגים נכון את המקום השני.
500 **מעמדי תקליטים** – בין המדרגים נכון את המקום השלישי.

★ **הפרס הגדול: טלוויזיה צבעונית "סילורה"** תוגרל בסוף המבצע בין כל המשתתפים.

★ ככל שתרבו לשלוח מעטפות כנדרש – יגדלו סיכויי הזכיה שלכם.

בהצלחה.

ההשתתפות של עובדי חברת שטראוס, משרד הפרסום ובני משפחותיהם – אסורה. ההגרלות יתקיימו בנוכחות רואה חשבון.

לכבוד מחלבת שטראוס שק דואר נעול נהריה.

זה הדרוג שלי ציין את מס' השלגון

☐1 ☐2 ☐3

שם _____ גיל _____

כתובת _____

שימו לב: דירוגים ללא 10 אריזות שלגונים ייפסלו.

שטראוס **שלגוני שטראוס טעם של בילוי אמיתי**

טל־ארויו

אנשים

בוטרוס־ע׳אלי חשש לקפוץ לבריכה וגנבי המכונית של פרקליטת־מחוז אכלו את מיצרכיה

■ הבמאי **יואל זילברג** ישב בלובי של מלון הילטון עם כמה שחקנים וערך עימם חזרה. לפתע הבחין ב**שריר**, מי שהיתה מלכת־היופי של ישראל לפני שבע שנים. יואל סיפר לשחקנים כי כאשר נבחרה המלכה הוא היה ה־במאי של התוכנית האמנותית באותו הערב. עם סיום התוכנית ניגש אל השופטים ואמר להם, כי צריך להכריז על המלכה, אך הם היססו ולא היו יכולים להחליט ביניהם. הם ביקשו את עזרתו. יואל העיף מבט בלימור ואמר „זאת!״.

■ לכבוד הגיגות למלאת 100 שנה לרשת בתי־הספר אורט, אירח נשיא־המדינה את ראשי אורט במישכן נשיאי ישראלי בירושלים. נבון העלה זיכרונות מימי עבודתו, כעוזרו של **דויד בן־גוריון**, ראש־הממשלה הראשון של ישראל, וסיפר כי באחד הלילות, בשלוש לפנות־בוקר, העיר אותו שר־החינוך לשעבר, **זלמן** („זיא־מה״) **ארן**, בדאגה, באומרו כי מטרידה אותו העובדה שמרבית העולים החדשים אז היו אנשי־רוח, ולא עסקו בעבודת כפיים.

■ עורכת־הדין התל־אביבית **זמירה** („זמירקה״) **קוונט** מי שמכונה „אלופת ישראל במישפטי גירושין מ־לוכלכים״ נישאת בקרוב לב־חיר־ליבה **ישראל אשר**, נציג קונצרן כור בלוס־אנג׳לס. לזמירקה נערכו מסיבות פרידה רבות. ביום השישי שעבר נער־כה אחת מהן שנקראה על־ידי ידידי המישפטנית „הזמירקה הראשונה״ ולכבודה חיברו שיר בנוסח התקווה: „כל עוד בלב זמירקה / תהילה וכבוד לה / ...עוד לא אבדה תקוו־תנו / מדרג־סטור עד אכסו־דוס / שהיא תחזור שוב ל־ארצנו / גם מרחוק מאיי בר־בדוס.

■ המפיק **ארנון מילצ׳ן** הפך כמעט לכוכב של תוכנית טלוויזיה פופולרית. המראיין הנודע **דיוויד פרוסט** ראיין את ארבעת הרכילאים הנודעים ביותר בארצות־הברית. אלה דנו בחייה הפרטיים של **ברי־גרה סטריסנד**, ובין השאר הזכירו את הרומן החדש שהיא מנהלת עם מפיק ישראלי שהוא גם סוחר־נשק. למרות שלא הזכירו את שמו של מילצ׳ן, היה ברור כי המדובר בו, מכיוון שכמה ימים לאחר מכן נראתה תמונתו בעמוד מרכזי בניו־יורק טיימס. בתמונה נראה מילצ׳ן יוצא ממיסעדה ניו־יורקית בחברתה של סטריסנד.

■ רופא הלב ד״ר **יזהר חרוזי** הציל תייר ישראלי שלקה בליבו בעת ביקור ב־דיסני לנד. הישראלי חש ברע, איבד את ההכרה ומת מבחינה קלינית. הוא הובהל אל בית־החולים סידר סיני, שם החייה אותו חרוזי. כעבור כמה ימים הוטס החולה לישראל.

■ אוהדת נלהבת של קבו־צת הכדורסל מכבי תל־אביב היא השחקנית **שולמית נתיב**, הנשואה לצלם־הטלווי־זיה **פטר סיע**. בכל מישחק של הקבוצה יושבת שלומית הג׳נג׳ית בקהל ומשמיעה קרי־אות־עידוד לוהטות לנבחרת האהובה עליה.

■ להקת הכל עובר חביבי עמדה להופיע בלוס־אנג׳לס ב־מופע מרכזי בערב יום הזיכרון לחללי מילחמות ישראל. כש־גילה **חיים רוזן־טל**, הנספח לענייני תרבות של הקונסוליה הישראלית, כי המופע חל בתא־ריך זה, ביקש מהאמרגן **יוסי ויינשטיין** לדחותו. ויינשטיין, שערך מסע־פירסום נרחב להופעה, מכר כרטיסים ושכר אולם, נקלע לבעייה כספית חמורה. הוא פנה אל מפיק הלהקה, **אברהם** („פשנל״) **דשא** בישראל, וביקש ממנו שיפתור למענו את הבעיה. פשנל לא מצא פתרון.

■ מכוניתה של פרקליטות מחוז־המרכז, **שרה סירוטה**, נגנבה. היא הודיעה על־כך למישטרה ואחרי מאמצים מיו־חדים נמצאה המכונית אחרי יום אחד. הטענה היחידה ש־היתה לפרקליטה כלפי הגנבים היתה כי הללו אכלו את המיצ־רכים שמצאו במכונית. למזלה לא הצליחו לפתוח את תא־המיטען, שמנעולו מקולקל. שם החזיקה הפרקליטה את רוב המיצרכים שקנתה באותו יום.

■ למסיבה שערכה סטר־דנטית ירושלמית בשם **תהילה רוזד** הגיע לפתע שגריר גר־מניה בישראל, **קראוס שין**, בחברת אשתו, בנו **סבסטיאן** וכמה מעובדי השגרירות. ה־חבורה הבריאה עימה בירה ואוכל. הסיבה: בתו של השג־ריר, **כריסטינה**, מתגוררת באותה דירת ירושלמית, וסיפרה לאביה על המסיבה.

■ שני מתכנני־אופנה צעי־רים, **יעל לוי**, **ומשה עמר**, יצרו קולקציה של בגדים ב־סיגנון מצרי. אשת יחסי־הציבור **טובה ישעיה** דאגה להעביר את הבגדים לארצות־הברית, ובעוד כשבוע הם ישתתפו ב־תצוגת־אופנה, ביחד עם מתכ־ננים אמריקאיים, שתיערך ב־מלון **וולדורף אסטוריה** ב־ניו־יורק, בין הדוגמניות שתצג־נה את בגדי המתכננים הישר־אליים נמצאת **כתיה כני־דיקט**, הדוגמנית הישראלית־לשעבר, הרווגת **כריסטינה פאדויץ׳**, שחקנית־הקולנוע ו־גיבורת הסידרה שואה **טובה פרדשו**, ומלכת־היופי האמ־ריקאית לשעבר, **בס מאיר־סון**. כרטיס יחיד לתצוגה עולה אלף דולר.

■ אגב, בתיה בנדיקט רכ־שה לאחרונה את תכשיטיה של שחקנית־הקולנוע האמריקאית שנפטרה, **מרי אוברון**, ב־סכום של 70 אלף דולר.

■ שגריר מצריים בישראל, **סעד מורתדא**, עבר להת־גורר בכפר־שמריהו. ידידיו הז־הירו אותו כי יש לו שכנה קולנית ביותר: חברת־הכנסת **שולמית אלוני**.

■ העיתונאית **סמדר פרי** נתנה **לעמי**, אשתו של שר־הביטחון המצרי **כמאל חסן עלי**, ספרי־ילדים בערבית. זה היה בביקורה הקודם בארץ. הפעם, כאשר הצטרפה אל בעלה לשיחות האוטונומיה, הודתה עמל לסמדר על הספר, ובעיקר על העובדה כי לגיבור קוראים אחמד, ממש כשם שקוראים לנכדה. עלי ספר לסמדר שהוא שלח את הספר לנכדו, המתגורר עם הוריו באמריקה. עוד סיפר עלי כי הילד בן ה־3 מטלפן אליו בכל פעם ומאיים: „סבא, אם אתה לא תבוא לבקר אותי כאן, אבוא אני למצריים.״

■ בעת שיחות־האוטונומיה, שהתנהלו במלון אכדיה בהר־צליה, נראה **איסמה אי־באז**, מנכ״ל מישרד־החוץ ה־מצרי, על מירפסת חדרו שב־מלון, כשהוא ערוך ישיבה עם שר־המדינה לענייני־חוץ, **בוט־רוס בוטרוס־ע׳אלי** ושר־הביטחון כאמל חסן עלי. אל־באז לא יצא את חדרו במלון במשך שבעת ימי שהותו בארץ. בוטרוס־ע׳אלי ועלי צעדו על החוף וניהלו שם את דיוניהם.

■ באחד הימים אמר בוט־רוס־ע׳אלי לאחד מחברי המיש־לחת המצרית כי הוא מתוח מאוד, והיה רוצה לשחות ב־בריכה. כאשר הציעו לו לקפוץ לבריכה, אמר: „אני לא מעז. אחר כך יראו את תמונתי בכל העיתונים כאן.״

■ בבית־המישפט־העליון מספרים כי כאשר הגיעה לשם השופטת **הדסה בן־עיתו**, ביום הראשון לכהונתה בתפקיד שופטת עליונה, נגרמה לה הפ־תעה משעשעת. פקיד־העזר, שלא הכיר אותה, וראה כי אשה צעירה לבושה במדי מישפט, שאל אותה: „גבירתי מתמחה של איזה שופט?״

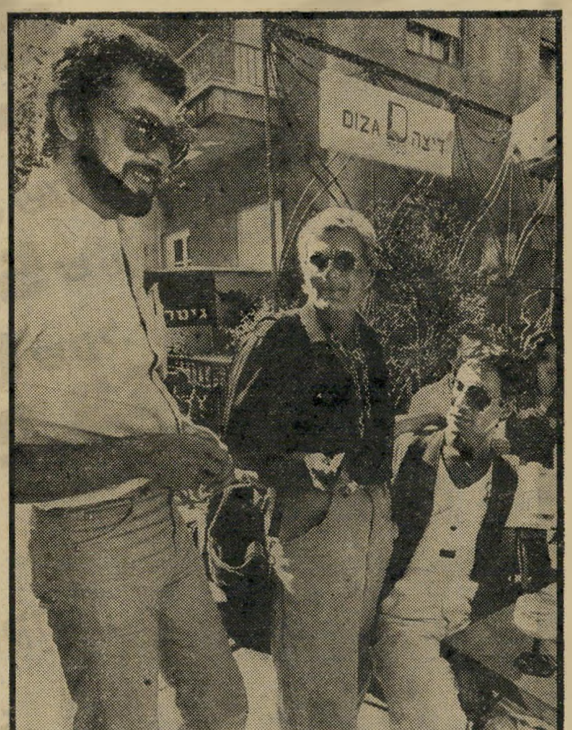
■ כאשר פגש ח״כ **שימ־עון פרס** בעיתונאי **שלמה נקדימון**, מי שפרש לאחרונה מתפקידו כיועץ ראש־הממשלה לענייני עיתונות, בירך אותו: „ברוך שובך לציוויליזציה.״

■ לדברי ח״כ **יצחק רבין** רגילים עתה גברים אמריקאים לקלל את נשותיהם. בשעת מריבה, בקללה „**שטדי קנדי**יקה אותך הביתה, ושבדרך יהיה גשר.״

אוסנת בן

הזמרת שלחיטה המפורסם ביותר היה „שלכת אדומה״, חוזרת לבמה אחרי שבע שנים של הפסקה בהופעות. אוסנת, שהתגרשה לפני שנים ונשארה עם שני בנים, נישאה לפני שלושה חודשים ליהודי־אמריקאי בשם דיוויד גולדמן, העובד באוניברסיטת תל־אביב במעבדה לייצור כלי־מחקר. „אני מלאת התרגשות וקצת פחד לקראת הערב שעליו אני עובדת,״ אומרת הזמרת. „דחף אותי לחזור לבמה השחקן מיכאל שושן. לפני שנה הופענו ביחד, ומאז הוא מפציר בי לחזור לשיר.״

מחמוד קאביל

השחקן המצרי נמצא בישראל כדי לדון על השתתפותו בסרט ישר־אלי־מצרי, העומד להיות מופק. בזמנו הפגוי הוא מסתובב עם ידידתו, הפסלת אילנה גור, שאותה הכיר במצריים. „אילנה מראה לי את רחוב דיזנגוף, ואני נהנה,״ טוען השחקן המצרי.

עזר וייצמן

הוא אחת הדמויות האהובות על העיתו־נאים והצלמים. בשבוע שעבר הניחו שלו־שה מבכירי צלמי העיתונות הישראלים את מצלמותיהם וביקשו מצלם רביעי לצלם אותם עם שר־הביטחון לתמונה למזכרת. בתמונה נראים: עוזי קרן, וייצמן, יוסי רות ושמואל רחמני.

פיאט 80', גם ללא מבצע

המבצע

פיאט 127 החל מ-**39,760** שקל.

פיאט 124 החל מ-**52,640** שקל.

פיאט 131 החל מ-**62,160** שקל.

פיאט ריתמו החל מ-**53,200** שקל.

גם ללא מבצע, המחירים של דגמי פיאט 80, הם מחירי מבצע.
כי כל מכוניות פיאט חסכוניות בדאיות באחזקה.
מכוניות פיאט חסכוניות בהשוואה לכל הדלק שלהן נמוכה בהשוואה לכל מכונית אחרת בסדר גודל דומה.
מחיר החלפים הוא הזול ביותר בארץ, עד 150% הפרש בין פיאט למתחרותיה.
מחירן של מכוניות פיאט גבוה... רק בשוק המשומשות.

פיאט-תהימנות של חברה גדולה ושרות צמוד ב-35 מוסכים מורשים.

FIAT

נהג בתבונה - נהג ב"פיאט"

2 שנות אחריות Fiat 80

הקניה הטובה ביותר 1980

האחריות כפופה לתנאים בפנקסי האחריות.

המחיר בהתאם למחירון החברה מס. 14/80

נשף־המסיכות העליז הסתיר את הטרגדיה

על הדשא

ה היסטוריה היא לפעמים נשף־מסיכות.

הטרגדיה מופיעה בה לא פעם בתחפושת של ליצן עליז. הקומדיה אוהבת להתחפש לאביר־בן־דמות־היגיון.

השבוע, על הדשא העליז של כפר־המכביה, בחברת חבורה מגוונת של ליצנים, כסילים ומשוגעים־שי־כפר, אירעה טרגדיה.

■ ■ ■

ע ? מירקע הטלוויזיה לא היתה ועידתה של המיפלגה הליבראלית אלא סידרה רצופה של רגעים קומיים. איש כמו ז'אק אופנבאך היה יכול להלחין אותה כאופרטה משעשעת, בנוסח הלנה היפה וסיפורי הופמן.

הנה בעל השפם המטופח, חשומה ל־שולייה של ספר, מין פיגארו־מאוכזב, הסתגן, כי „סחבו לי את הציר־ל".

הנה דון קיחוט ממכסיקו, מאהבה של ליידי דולצ'יאנה, רכוב על סוס של הבטחות ריקות, המסתער על טחנות־הרוח הטוחנות רק מילים.

הנה סאנשו פאנסה מעתלית, בלי רר־מנטיקה ובלי אשליות, הרוצה רק לקבל את חלקו ולנסוע הביתה ברכבת.

הנה יוליוס קיסר הממושקף, שהכל נעצו בו את סכיניהם, ואחרי ההצגה הוא מסיר את התחפושת המגואלת בדם והרי הוא בריא ושלם ומוכן להצגה הבאה.

והנה ברוטוס הנוראי, מאופר בתמרוקים של רבלון, שרוע על הדשא, כשהוא בטוח שכבש אימפריה, ואינו יודע כי מר־כוס אנתוניוס מחכה לו מאחרי הפינה.

קומדיה עליזה, קצת מטורפת, קצת מבחילה. אך מתחבאה מאחריה טרגדיה.

■ ■ ■

א יני מתכוון לעצם התופעות ה־עצובות של התנועות ושחיתות, ש־התגלו כאן לעיני כל.

על כך כבר דובר הרבה. מיפלגה בלי אידיאלים. בלי עקרונות. בלי מצע. מיפלגה שאבדה לה גם יומרה של שליחות. מיפלגה שנשר ממנה גם הצעיף אחרון של צביעות, והנה היא עומדת לפנינו ערומה וזקנה, בלה ומכוערת, שיניה רקובות ואבריה מדולדלים. שוב לא תעזור לה כל הקוסמטיקה של חברת־התמרוקים, אשר מנהלה־לשעבר הפך עתה מנהיגה.

ועידת המיפלגה לא רמתה לי התכנסות של פעיליים פוליטיים, אלא ההצטופפות של תוליעים על גבי נתח של בשר רקוב — מראה מבעית ומפחיד.

מאות העסקנצ'יקים האלה, הגדולים והקטנים, שאינם מייצגים איש ואינם מייצגים דבר, שעסקו על הדשא בהתגוששות של הכל־נגד־הכל, כשהם מתחברים איש עם רעהו ובוגדים איש ברעהו, מוכנים למכור את הכל תמורת רגל של כיסא שבור ונוהגים כמו עדה של קונים היסטריים במכירת־חיסול של כל־בו מתמוסס.

מיפלגה זו לא התייצבה לבחירות מאז 1961, ולמעשה מאז 1959. אילו התייצבה עתה לבדה, ובשמה, יתכן שלא היתה זוכה אף בשלושה מנדאטים. אך תודות לרקבון שפשה בתהליך הדמוקרטי ב־ישראל, ובעזרת עיסקי־אוויר המזכירים את שלום עליכם, היא חולשת על מערכות כלכלה ומשק, מישרות וכיבודים. הנאות והטבות. שיש בהם כדי להזין אוגדה שלמה של תולעים.

משום כך נגררו החברים שאינם־קיימים אל המיפלגה שאינה־קיימת, כמו הנשמות המתות בסיפורו הסאטירי של ניקולאי גוגול, כדי לשמש כאסימונים במישחקי־המזל של העסקנים. ומשום כך נערכה הקומדיה של „בחירות פנימיות" ו„ועידה" ו„קואליציות" ו„הרכבת הנהגה". ויצא מה שיצא.

הנשף הזה נערך לעיני כל, חגיגה של שחיתות ציונית וריקבון חשוף. השפעתו על תודעת הציבור היא הרסנית.

ציבור זה, המורכב ברובו מפליטים מ־מישטרים רודניים למיניהם, איך יוקיר את הדמוקרטיה אשר זה פרצופה? כיצד יעמוד מול פיתויי הפאשיזם, המרים עתה בגלוי את ראשו ברחוב הישראלי, אם זו דמותה של החברה הליברלית?

(והרי אין אף אזרח אחד המודה בכך שהוא בעצם אשם בכל, מפני שהוא מסרב להעניק כוח למיפלגות המייצגות מתון והרתיים המתונים — היא שמיפקה לתנועה הציונית ולמדינת־ישראל במשך דור שלם את מרכז־הכובד, שמנע גלישה לקיצוניות.

היא לא היתה מסוגלת לספק סיתרונות לבעיות־היסוד של המדינה, אך היא הבטיחה מידה מספקת של שפיות, מתינות ויציבות.

מאזן זה הופר כתוצאה ממעשה־הבגידה ההיסטורי של הציונים־הכלליים (שהפקיעו לעצמם, בינתיים את התווית הליברלית), כאשר הקימו את גח"ל, ערב הבחירות של 1965.

האמתלה נמצאה בשאיפת הליברלים

מודעי עם בגין: ימינה, ימינה, ימינה!

עקרונות של ממש, והוא בועט באישים המעזים להגיד דברים נכונים ובלתי־פופולריים, והוא מעדיף ערימות גדולות של זבל, רק מפני שהן גדולות. על פני תנועות קטנות של בעלי־ערכים, הנשארות משום־כך קטנות. אך זהו סיפור אחר.)

■ ■ ■

ך עידה זו היתה פגיעה במוסר הציבורי ובחוסן הדמוקרטי של החברה הישראלית. זה מעציב. אך חמורה לאין שיעור יותר השפעתה על עתיד המדינה.

על הדשא של כפר־המכביה, ל־צילי ההמונה העזיזה של נשף־המסיכות, צעדנו עוד צעד אחד לקראת חורבן־בית־שלישי.

כדי להבין זאת, יש לזכור מניין באה מיפלגה זו — ולראות לאן היא הולכת.

מקורה במיפלגת הציונים־הכלליים, שהיתה אחד המרכיבים החשובים של התנועה הציונית שלפני קום המדינה. היא התבססה על אנשי העליה הראשונה, פרדסני המושבות הותיקות, ועל המוני הבורגנות הזעירה שבאו מאירופה. בראשה עמדו אנשים כמו פרץ ברנשטיין ההולנדי ויישראל רוקח הצבר — אנשים מציאותיים מאד, שפויים מאד, הומאניסטים, ליברלים. מיפלגת הציונים הכלליים היתה מיבצר של מתינות. במאבקים שבין דויד בן־גוריון ה„אקטיביסט" ומשה שרת ה„מתון", תמכו שרי הציונים־הכלליים תמיד בשרת, יחד עם השרים הדתיים.

הברית ההיסטורית בין שניהם אלה — מפא"י המתונה, הימין הי־

אך יש שיטה במיקריות הזאת. לא רק למעלה, בצמרת, חיסל הימין הקיצוני את הימין המתון. זה קרה גם למטה. הבגידה ההיסטורית קוצרת את פירותיה.

תהליך דומה אירע, בדור האחרון, ב־מיפלגה השניה של מרכז־הכובד הציוני: המפד"ל. גם שם נקטו המנהיגים, משה שפירא ועמיתיו, קו מתון ושפוי — בשעה שלמטה התחוללה מהפכה נגדית, שקטה ואיטית. בכיתות של מערכת־החינוך ה„ממלכתית"־דתית עוצב בשיטתיות טיפוס דתי חדש — קנאי־לאומני־מיסטי־פגני. לבסוף הפכה המפד"ל לקן־הקוקייה של משה לוינגר, חיים דרוקמן והדרוויזים המרקדים של גוש־אמונים.

אלה הם שינויים מחותיים בי־עצם המיבנה של המערכת הממי־נית הישראלית. אי־אפשר להשוותם אלא למה שהתרחש בקהיליה היהודית בארץ־ישראל בתקופה שבין שיכסוך הורדוס ובין הסוף במצדה.

■ ■ ■

ה תהליך בארץ חלום על עצירת התהליך זה והיפוכו.

החלום של „מיפלגת חמרכז" החדשה", בהנהגת עזר וייצמן.

הליברלים, כך חלמו החולמים, ישתחררו מחיבוק־המוות של חרות. הכאריזמה של וייצמן והגייסות של הליברלים יאפשרו את ליכודו של מחנה חדש. זה ימשוך אליו את המצביעים המייואשים של ד"ש ואת כל השפויים שנותרו בליכוד, וכך ישתקם הימין המתון. זה יפיח רוח חדשה גם בקרב הדתיים המתונים, שישתחררו ממחול־הזוועה של גוש־אמונים. כך תקום לתחייה הברית ההיסטורית של מיפלגת־העבודה, הימין המתון והדתיים השפויים. חלום יפה. הוא מת השבוע.

המפסיד הגדול של ועידת חירי־ברים על הדשא היה איש שכיך? לא היה שם: עזר וייצמן.

ועם ישראל, כמובן.

■ ■ ■

ה אם זה אכזד? האם הטראגי־קו־מדיה הליברלית על הדשא חיסלה סופית כל תיקווה להקמת מיפלגת־מרכז מתונה ושפוייה, התומכת בפשרה לאומית וחברתית?

הנתונים האובייקטיביים לא השתנו. חבורת העסקנצ'יקים בכפר־המכביה אינה מייצגת אלא את עצמה ואת הנשמות המתות שהיא קנתה. אין לה גייסות.

אילו קמה מיפלגת־מרכז, היתה מושכת את קולותיהם של המוני אזרחים הרוצים בשלום, במישטר דמוקרטי ובחברת־האדם, וגם במידה כלשהי של צדק סוציאלי.

יש ציבור כזה, ציבור גדול שאין לו כתובת.

אך הנתונים הסובייקטיביים אינם מקדמים תהליך זה.

עזר וייצמן יכול היה להתייצב בראש מחנה קיים. אך מסופקני אם יש לו אומץ־לב הדרוש לאדם כדי שייצא למידבר, ירים דגל ויכריז: מי לאלוהים, אלי!

לדוגמה של ד"ש יש השפעה מרתיעה. קאריקטורה זו של מיפלגת־מרכז לא זה בילבד שהתפרקה, אלא שכל אחד משריד ממשיך להתפרק, כאילו גזרו עליהם האלים הזועמים שלא תישאר בהם אבן על אבן, מגדאט על מגדאט.

אחרי נסיון זה לא יאמין הציבור לשום קבוצה חדשה, שתבקש להקים מיפלגת־מרכז, אלא אם כן יעמדו בראשה מנהיגים אשר כנותם ויושרם כבר הוכחו מעבר לכל ספק, ואשר בפיהם תוכנית ברורה ומפורשת לפיתרון הבעיות המרכזיות.

אוחזי־עיניים בעלי לשון חלקה לא יצליחו עוד.

■ ■ ■

ך תכן כי בבוא היום יסכם ההיסטוריון כי כל זה לא קרה במיקרה, ולא היה אלא חלק מתהליך של טירוף המערכות — כפי שקרה לקראת סוף הבית השני.

אם כן, הרי גם נשף־המסיכות על הדשא היה חלק מהצגה גדולה יותר.

„לביית" את חרות, להטמיע את הימין הקיצוני בקרב הימין המתון. אך היה ברור מראש כי יקרה ההיפך.

הקנאים בעין את השפויים, הקיצוניים את המתונים.

בגין השתלט על הקופה המשותפת, ובעיקבותיו בא אריק שרון.

הקנאים המטורפים, שהתחבאו בכתם הסום הטרויאני, פרצו ממנו והשתלטו על העיר.

■ ■ ■

ה שתתות של יצחק מודעי על המיפלגה משלימה תהליך זה.

?מודעי אין ולא כלום עם העמדות המסורתיות של הציונים־הכלליים. מבחינת השקפותיו, מקומו בתנועת־החרות.

יכול מישהו להתנחם ולאמר: אז מה? הרי זה רק מיקרה! בהתגוששות הכללית של העסקנצ'יקים על הדשא ניצח במיקרה עסקנצ'יק בעל דיעות שכאלה. אבל אין לזה משמעות לגבי מהות המיפלגה.

חוששני שזוהי טעות אופטית.

מי שאוזנו היתה כרויה לרחשי המון העסקנים במושב־הפתיחה של הוועידה, יכול היה להבחין בכך. כאשר דיבר שימחה ארליך על הצורך בצימצום ההתנחלויות, שררה באולם דיממת־מוות. אך כאשר פתח מנחם בגין את ברז ההיסטריה המפוברקת, ובימבם על „דם יהודי", נשמעו מחיאות־כפיים סוערות.

צירי הליברלים הגיבו בדיוק כפי שהיו מגיבים צירי חרות.

יתכן כי בחירת מודעי היתה מיקרה.

מיבצע טרום קייץ!!!

חסוך
עד
24,000.- ל"י

(ממחיר הכולל התקנה, הובלה ומע"מ, בהתאם לגודל המזגן.)

קנה
מזגן
תדיראן

במבצע מיוחד עד-23.5.80

המבחר הגדול ביותר בישראל של מזגני האיכות-
מזגני חלון ומזגנים מפוצלים.

המזגן החוסך עם הקור השקט

תדיראן

התקשר אלינו ונשלח אליך יועץ מקצועי חינם וללא התחייבות מצידך
להשיג בחנויות המובחרות ובסניפי תדיראן.

תל-אביב:	ירושלים:	חיפה:	באר-שבע:	אילת:
294624 (10 קווים)	234867	511232-3	36565	5379

העם

יום התו

הדוגמה האלג'רית מאיימת על ישראל: מחתרת מזויינת וסכנת הפיכה

חוק הוא בפסיכולוגיה: כל אדם מרבה לדבר דווקא על מה שאין לו, ומתיימר להצטיין דווקא ב־תכונה החסרה לו ביותר.

אדם המירבה לדבר ולשיר על אהבה — חשוד בכך שאיני יודע לאהוב.

מי שאין לו אהבת־מולדת, מר־בה לדבר על אהבת־המולדת. ו־כבר אמר הוגה־הדיעות הבריטי: „הפטריוטיזם הוא המיפלט האחרון של כל נוכל."

מנחם בגין אוהב את המילה „קונסנזוס" — מילה לאטינית ש־פירושה הסכמה כללית, הרגשה משותפת (קון — יחד, סנטירה — להרגיש).

אולם לא היה מנהיג בישראל שהצליח לשבור ולנתץ את ההס־כמה הלאומית הבסיסית כמו מנחם בגין. תוך שלוש שנים קצרות הצליחו הוא וממשלתו לשבור את הבסיס הזה, שבילעדיו אין ה־מישטר הדמוקרטי יכול לפעול, ואין החברה יכולה לתפקיד.

נסיגה דוהרת. כאשר נתגלה השבוע מצבור גדול של נשק ו־חומרי־חבלה על גג של ישיבת־הסדר בירושלים, לא הופתע איש שעקב אחרי ההתפתחות.

זה מכבר ברור כי במדינת־ישראל הולכת וקמה מחתרת מזוי־יינת. המתייחסת אל הדמוקרטיה הישראלית כפי שהיישוב התייחס אל המנדאט הבריטי, וכפי שהפור־שים התייחסו אל המוסדות הלאו־מיים, בטרם קום המדינה. הממלכ־תיות הישראלית — אחד ההישגים העיקריים של דויד בן־גוריון ובני דורו — נמצאת בסימן של נסיגה דוהרת.

הקמתה של מחתרת זו (ראה עמודים 45—44) אינה אלא סימפ־טום פיסי למצב נפשי, שנוצר ב־שנים האחרונות. האידיאולוגיה של גוש־אימונים, המעמידה את ה„שליחות" של מיעוט „בעל־הכרה" מעל לסדרי־החיים הדמו־קרטיים, והכופרת בפירוש בהכרעה של רוב, יצרה פרישה ימנית. הת־נגדותם הגוברת והולכת של בעלי־מצפון למישטר הכיבוש, סירובם של יחידים לשרת בשטחים הכבו־שים ונבואותיו השחורות של ה־פרופסור ישעיהו לייבוביץ, יוצרים את האווירה לפרישה בכיוון השני.

באמצע עומדת ממשלה כושלת, הנוטה יותר ויותר אל השוליים המטורפים של הימין. מעמדם של ה„שפויים" בה, בהנהגת עזר וייצ־מן, הולך ונחלש. עלייתו של הנץ הקיצוני יצחק מודעי, כשליט ה־מיפלגה הליברלית (ראה עמודים 43—39), מחזקת את האגף הימני־קנאי־קיצוני של אריק שרון ויצחק שמיר, שהפך עתה מרכז־הכובד של הממשלה.

שילטון זה, המתבסס על פי כל הסקרים על מיעוט קטן בעם, יוצר במעשיו קיטוב הרה־אסון, פער ההופך במהרה לתהום.

מאסי בישראל. את האזהרה החמורה ביותר השמיע השבוע דווקא מדען: אהוד שפרינצק, מומחים למדעי־המדינה. הוא הזכיר את הימים האחרונים של הצרפתים באלג'יריה.

צרפת הגיעה אז אל סף המשבר, כאשר גברה בה ההכרה שיש לג־טוש את אלג'יריה. בעלי־הדעת הבינו כי המילחמה נגד תנועת־השיחרור האלג'רית היא חסרת־סיכוי, וגם אילי־ההון הבינו כי צרפת תוכל לשגשג רק אחרי ש־תשתחרר ממעמסה זו.

אולם באלג'יריה עצמה התבצרו המתנחלים הקיצוניים. בעזרת ה־מושלים הצרפתיים, הצבא והמיש־טרה הם הקימו מעין שילטון פורש, שניסה לא רק לדכא את תנועת־השיחרור האלג'רית באמצעים בלתי־אנושיים — עונשים קולק־טיביים, עינויים שיטתיים, רציחות וגירושים — אלא גם להכתיב ל־ממשלה הצרפתית את מדיניותה.

בראש הצבא עמדו טיפוסים כמו גנרל־הצנחנים מאסי, מין אריק שרון צרפתי, שערך לא מכבר בי־קור חשאי במדינת־ישראל.

טרור ורצח. כאשר גבר מתנה־השלום בצרפת, הקימו המתנחלים באלג'יריה מחתרת מזויינת — או־אה־אס. היא פעלה תחילה נגד הערבים, אך הפכה במהרה אירגון־טרור נגד כל הכוחות הצרפתיים שהתנגדו לדיעותיה. הכוחות ה־מתונים התקפלו מול האיום, ו־תגובתם היתה קול ענות חלושה. הכל ציפו להפיכה עקובה־מדם.

צרפת הגיעה אל עברי־פי־פחת של מילחמת־אזרחים מזויינת. ב־שיא הייאוש, פנו המיפלגות העי־קריות אל שארל דה־גול, גנרל בדימוס, והתחננו שיקבל לידיו את רסן השילטון. דה־גול, לאומן ימני, בא, ניתח את המצב והחליט שאין עוד מנוס מהענקת זכות ההגדרה העצמית לאומה האלג'רית — ש־עצם קיומה הוכחש עד אז.

או־אה־אס הכריז מילחמה על הנשיא דה־גול, ניסה כמה פעמים לרצוח אותו (תיאור מרתק של נסיון כזה ניתן ברב־מכר „יום התן"). רק אחרי עוויות ולבטים התגברה צרפת על מחלה זו, בעיקר הודות לנחישות־ההחלטה של דה־גול עצמו.

אולם בצרפת יש דמוקרטיה בע־לת שורשים עמוקים. אין כל בי־טחון בכך כי החברה הישראלית תוכל, במשבר דומה, להתגבר אף היא על הסרטן.

הוא עלול לאכול אותה מבפנים — כפי שקרה לקהילייה יהודית אחרת בארץ לפני אלפיים שנה.

הכנסת

הכנסת מאוחדת -

אבל...

הכנסת גינתה את „הרב" כהנא — אך המישטרה מפנקת אותו ומביעה זו אחרה

„הכנסת מאוחדת בגינוי הרב מאיר כהנא!" דיווחו הכתבים ה־פרלמנטריים.

היתה זאת אחדות מלאה. נשי־אות הכנסת הכירה בחיפות הצ־עתה לסדר־היום של ח"כית מפ"ם חייקה גרוסמן. אחרי שזו נימקה את הצעתה, קם סגן־השר במיש־רד ראש הממשלה, יורם ארידור, איש־חרות, והציע להעביר את ה־הצעה לוועדה. בנוכחות מנחם בגין, שישב באולם, ציין ארידור, כי הכנסת מאוחדת בגינוי מעלליו של „הרב", אף כי הסתייג מכמה מדבריה של גרוסמן, שהשתמשה במילים „פוגרום" ו„פאשיסטים", ושהזכירה את השר אריק שרון.

משה שמיר, איש התחייה, אמ־נם הציע להסיר את ההצעה מס־דר־היום, אך גם הוא נאלץ לגנות את מעשיו של כהנא ולהודיע, כי תנועתו מתנגדת להם לחלוטין.

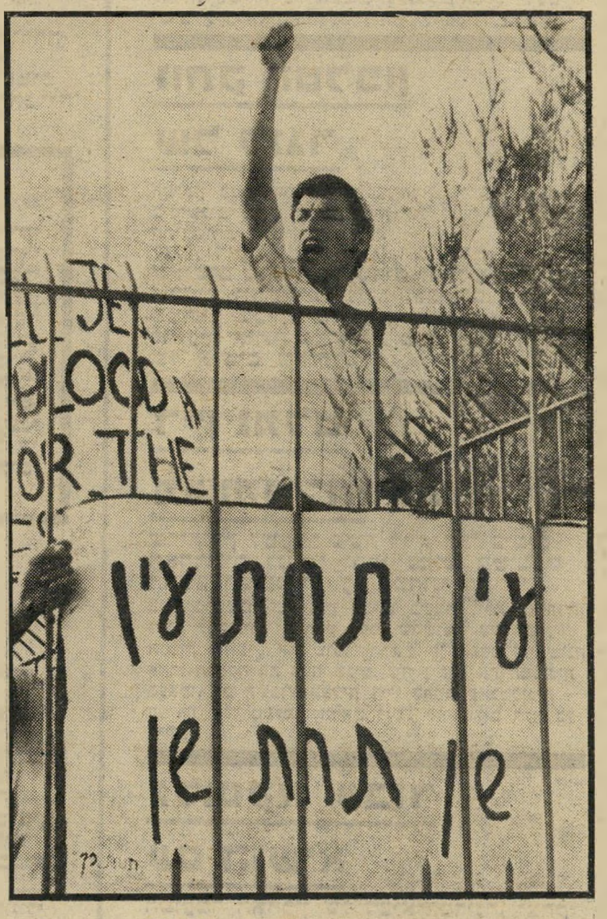
דות מופגנת. השוטרים התלוצצ עימו. השוטרים והשומרים הרעיפ עליו ביטויים בנוסח „אתה בסדר לבסוף התבקש בידידות לסיים א ההפגנה הבלתי־חוקית. הוא המ תין עד לסיום עבודתה של צלמי שהנציחה את המאורע. ואש למענה עמדו חסידיו בפוזות שו נות. רק אז פינה את המקום. לפ ני כן הבטיח לכל הנוכחים, „אנ אהיה בכנסת הבאה!"

באותו זמן היה „הרב" משוח רר בערבות — אחרי שנעצר על ידי המישטרה ביגלל גרימת מהומו ברמאללה, שבמהלכה נורו יריו ונפצעו אנשים.

נראה כי גם השופטים בישראל כמו השוטרים, אינם סבורים, כ ראש הכנופייה הפאשיסטית צרין לשבת במעצר (ראה עמודי 45—44).

„הרב" כהנא בשערי הכנסת
חיוך תחת גינוי

מפגין תנועת „כך" מול הכנסת
עין תחת עין

הומה נגד אכנים בנורי־שמם
עבודה מול קני רובים

השטחים

עבודת כפייה

עדויות תושבים מעזרה חשד כי מושל טול־כרם הנהיג בשטחים עבודות כפיי

אנשים שיפשפו את עיניהם בת־מיהה, אך זאת לא היתה אשליה

(המשך בעמוד 37)

תשקיף

מודעי יגיש

חוכנית לבגין

שר־האנרגיה, יצחק מודעי, עומד להגיש תוך השבועיים הקרובים תוכנית מפורטת לראש־הממשלה מנחם בגין, שתציע דרכים להבראת הממשלה ול„הצלת שילטון הליכוד„ כפי שמכנה זאת מודעי. עיקרי התוכנית יהיו נקיטת יד קשה יותר נגד שרים ופקידים בכירים אשר יסטו מהקו וארגון מערכת הסברה חדשה למיפלגות הליכוד.

גורמים המקורבים למודעי טוענים כי בעצם הגשת התכנית תהיה נימה של אולטימטום. מודעי יאיים בצורה עקיפה על בגין, שאם לא ינהג על פי התוכנית, יסיקו הליברלים את המסקנות.

למרות הנימה האולטימטיבית, יציין מודעי בתוכנית, שלדעתו חייב בגין להודיע כבר עתה על התייצבותו בראש רשימת הליכוד בבחירות הבאות.

קרע בין פרס

לבר־לב

בין יושב־ראש מיפלגת־העבודה, ח„כ שימעון פרס, לבין מזכ„ל המיפלגה, ח„כ חיים בר־לב, נערכה בשבוע שעבר שיחה בארבע עיניים במהלכה הוברר לשני הצדדים כי הקרע ביניהם הוא בלתי נמנע.

אך בר־לב הגיעו לאחרונה שמועות שלפיהן משמיץ אותו פרס בחוגים מפלגתיים שונים וטוען ש„בר־לב לא צריך להיות בטוח שהוא יהיה חבר בממשלה הבאה.„ בשיחה בין השניים לא הכחיש פרס, בצורה שהשביעה את רצונו של בר־לב, שמועות אלה.

סימן נוסף לקרע בין השניים הוא פיטורו למעשה של עוזרו האישי של פרס, בועז אפלבאום. פרס הודיע לאפלבאום שאין הוא מפטרו מעבודתו, אך הוא מייעץ לו למצוא מישרה אחרת. עד שימצא אפלבאום מישרה אחרת, הועברו כל תפקידיו אל שני עוזרים אחרים של פרס, יוסי ביילין וגדעון לוי. אפלבאום היה משך שנים עוזרו האישי של בר־לב וידוע כנאמנו של שר התעשייה לשעבר.

חמיר מחסל את

חופש העיתונות

המאבק החריף ביותר על חופש־העיתונות בתולדות המדינה עומד להתלקח סביב הצעת־חוק חסרת־תקדים, שהונחה על־ידי שמואל תמיר על שולחן הכנסת, באיצטלה של הגנה על הפרטיות.

„חוק הגנת הפרטיות„ מעמיד בצד אף את הנוסח המקורי של חוק־לשון־הרע הזכור לשימצה, מסכן את עצם קיום חופש־העיתונות ומגרום לכך שרוב הכתבים והעורכים יחיו בסכנה מתמדת של מאסר.

יתכן שתתארגן קבוצת־עיתונאים שתציע את השבתת כל כלי־התיקשורת בארץ, כדי להחניק נסיון זה בעודו באיבו.

הצעה אחרת: להטיל חרם־פירסום על תמיר עד אחרי הבחירות הבאות.

יחקר הקשר

של בומה

האוצר עומד לחקור את הקשר של נשיא התאחדות־התעשיינים, אברהם („בומה„)

שביט, לעיסקת מכירת המשרדים הבלתי־חוקית שנערכה בבית התעשיינים בתל־אביב.

השבוע התגלה כי מפעלי נייר חדרה מכרו את משרדיהם בבית התעשיינים החדש בתל־אביב לחברת כנס, וזאת בניגוד לחוזה עם התעשיינים שלפיו אסור להם למכור את משרדיהם לחברות שאינן חברות תעשייתיות במשך חמש שנים. בית־התעשיינים במנשיה בתל־אביב קיבל הנחות ניכרות במיסוי עקב הכרזתו כמיפעל־מאושר, והתנאי להנחות אלה היה שהוא יהיה, בחמשת השנים הראשונות, על טהרת מישרדי מפעלי תעשיה.

עתה בודק האוצר אם נשיא התעשיינים שביט, לא היה מעורב בהחלטה למכור את המשרדים ל„כנס„. לשביט מניות בחברת „כנס„.

האם ונקמה

המישטרה בשופטים?

ועדת החוקה־חוק־ומישפט של הכנסת בודקת חשד שמא פרשת שני השופטים בחיפה, שקיבלו כרטיסי־הנחה מקואופרטיב אגד לפני כמה שנים, התגלתה לאחרונה כתוצאה ממיבצע יזום של כמה קציני־מישטרה, שהתרגזו על פסק־דין מסויים של אחד משני השופטים.

שמועה זו נפוצה בחוגי השופטים, ועוררה אי־נוחות רבה, ביגלל החשש שמא מבקשים קציני־מישטרה מפוייסים לחטיף בדרך זו את מוראם על השופטים, ולחבריה אותם לשפוט לפי רצון המישטרה.

איך נפצע העצני

גורמים בצה„ל בדקו את תיקו האישי של איש קריית־ארבע, עורך־הדין אלייקים העצני, אחרי שהעצני סיפר בראיון עיתונאי כי הוא נפצע בשורות פעיל בצה„ל. העצני סיפר זאת אחרי שחשמיץ את חייליו צה„ל ואת הצבא בעקבות התקיפה בחברון.

עתה התברר כי העצני אכן נפצע במילחמת העצמאות, בחיתוו מגויים, אך לא היה זה בעת קרב. העצני נפצע בידיו בעת שטיפל בפצצה או ברימון באחת משכונות ירושלים, שלא במיסגרת תפקידו.

הורביץ ליגורי:

בלי טובות

שר־האוצר, יגאל הורביץ, פנה לח„כ אסף יגורי מסיעת יעד שבליכוד וביקש ממנו להפסיק את הפעילות במסגרת חוג שהקים יגורי, „את„ה — אזרחים תומכי הורביץ.„

כדי למצוא־חן בעיני „בעלי הבית„ החדשים שלו, הליכוד, הקים יגורי משה תחת הכותרת „יעד — נוער הליכוד„ ושיקח צעירות לרחובות כדי להחתים על פטיציה התומכת בהורביץ ובמדיניות הכלכלית שלו. הפעולה נכשלה כשלון חרוץ ובמקום החתימות ספגו הצעירות עלבונות.

כשנודע הדבר להורביץ הוא דרש במפגיע מיגורי להפסיק את הפעולה ולבטל את את„ה.

הדס יחזור לארץ

הציר הראשון בשגרירות־ישראל בקאהיר, יוסף הדס, עומד לשוב לישראל בימים הקרובים. על כך סוכם בפגישות שערך השגריר הד„ר אליהו („אלי„) בן־אלישר בביקור־המולדת האחרון שלו. הדס שביקש לחזור לא הסתיר כלל את דעתו שנוהלי עבודת השגריר במצריים אינם לטעמו.

במקומו של הדס ימונה אחד מפקידי מישרד החוץ משה מזאר.

שוכנו של הדס לארץ יעורר בעיה של איוש מישרות. לפני שיצא הדס לקאהיר הוא היה ממונה על הדסק המיצרי במישרד החוץ. את תפקידו קיבל אלייקים („אלי„) רובינשטיין, מי שהיה יועצו של משה דיין, כשדיין היה שר־חוץ. עתה דורש הדס לשוב לתפקידו הקודם ועל שר־החוץ, יצחק שמיר, יהיה למצוא מישרה אחרת לרובינשטיין.

האלוף נגד המפכ„ל

מכסוך חריף פרץ בין אלוף פיקוד־המרכז, האלוף משה („מוישה וחצי„) לוי, לבין מפכ„ל המישטרה רב־ניצב הרצל שפיר.

בסוף השבוע שעבר ביקשה משטרת ירושלים, על־פי הנחיות המפכ„ל, צווים חתומים ובלתי ממולאים שאותם אפשר יהיה להפעיל נגד בעלי חנויות במיזרח־ירושלים שהיה חשש שישתתפו בשביתה הגדולה שהוכרזה על־ידי וועדת ההכוונה הלאומית. לוי סירב לתת צווים חתומים שלושה ימים לפני היום שבו עמדה להערך השביתה וביקש ממשטרת ירושלים לבוא ולקבל צווים ביום השביתה, אם יהיה צורך בכך.

למרות זאת פירסם דוברו של המפכ„ל, אריה ארד, כאילו נתן לוי את הצווים כבר ביום שישי. הדבר עורר את זעמו של לוי שערך שיחה קשה עם שפיר.

סכוי להחזרת הדובר

מפכ„ל המישטרה, הרצל שפיר, ערך בשבוע שעבר שיחה כארבע עיניים עם מי שהיה דובר המישטרה, סגן־ניצב כרוך לשם, ובדק את האפשרות שלשם יחזור לתפקידו.

ביום בו מונה שפיר כמפכ„ל הוא פיטר את לשם והביא במקומו את ידידו האישי מי שהיה עורך לילה בדבר, אריה ארד. לשם מונה מאוחר יותר כאחד מחברי צוות הכנת תכנית תידוש בנושאי הדרכה.

נראה שיש למפכ„ל חירחור שני בנושא.

למרות השיחה של השבוע שעבר נראה כי לשם יסרב לקבל את ההצעה לחזור לתפקידו הקודם.

נותק הטלפון

של לנגר

הטלפון במישרדה של עורכת־הדין פיליציה לנגר בירושלים נותק. כל פניותיה של לנגר למישרד־התיקשורת בעניין זה נדחו.

לנגר ידועה כעורכת־דין המוזעקת בכל פעם שאישים מהגדה מועמדים לגירוש מהארץ. גורמים הקרובים ללנגר חוששים שמא הניתוק מכוון, כדי שאי אפשר יהיה לחזעיק אותה במהירות בעת נסיון גירוש של אישים מהגדה.

דיין נמלט

משומרי־הראש

שר־החוץ לשעבר משה דיין, חזר בימים האחרונים לנוהגו והוא נמלט משומרי־הראש המופקדים על בטחונו האישי.

בשבוע שעבר יצא דיין מביתו בשעת לילה מאוחרת, נכנס למכונית והסתלק לפני שהשומר על הבית הספיק להזעיק את שומרי־הראש. זו הפעם הראשונה אחרי הפסקה בת כמה שנים, שדיין נהג את המכונית בעצמו. גם השבוע הצליח דיין להסתלק במכונית הפיאט שלו משומרי־הראש ונסע לירושלים ללא כל ליווי.

גלוסקא יעבוד

עם הנשיא

המזעמד האחרון של נשיא־המדינה, יצחק נבון, לתפקיד ראש לשכתו ודוברו האישי חוא סגן־אלוף עמי גלוסקא, נציג דובר צה„ל בירושלים.

גלוסקא יקבל כל הנראה מצה„ל חופשה־ללא־תשלום לתקופה מוגבלת. מועמדים קודמים שאליהם פנה הנשיא לקבל עליהם את המישרה דחו את הפניה.

מאז מונה יצחק אלפסי לדובר מישרד הפנים, אין מישרה זו מאוישת.

לא ביד־מרדכי

בכתבה סמים בקיבוצים שהתפרסמה בהעולם הזה (2215) צויין בטעות שמו של בית הספר האזורי בקיבוץ יד־מרדכי כאחד המקומות בתנועה הקיבוצית שם התגלו סמים.

אחרי בדיקה נוספת הסתבר כי ביד־מרדכי לא התגלו סמים, וכי המערכת הוטעתה בעניין זה על־ידי גורמי המישטרה העוסקים בנושא.

הגיליון הבא

לרגל חג השבועות יופיע הגיליון הבא של „העולם הזה„ ביום שלישי, 20.5.1980. ברחובות תל־אביב יופץ הגיליון ביום שני, 19.5.1980, בשעות הערב.

(המשך מעמוד 35)

נדמה היה כי ימי חומה־ומיגדל חזרו. במקום שאך אתמול היה פרוץ, צצה לה חומה בין לילה, בדומה לנס שלא ניתן למצוא לו הסבר. אך לא היה זה נס. מי מבין הנוסעים בכביש הנכנס ל־טול־כרם מכיוון שכם, שטרח לש־אול מה פשר החומה שצצה לפתע לאורך מחנה הפליטים נור־שמס, הסמוך לטול־כרם, קיבל הסבר מלא מתושבי המחנה.

ביום הראשון בשבוע שעבר נז־רקה אבן על רכב צבאי שעבר ליד מחנה נור־שמס. ברכב ישב מושל איזור טול־כרם, סגן־אלוף שלום מוצאפי. האבן פגעה בראשו וגרמה לו פציעה קלה. ההמשך היה רגיל. הוטל עוצר על המחנה, בוצעו חיפושים ונערכו מעצרים. אך בכך לא הסתיימה הפרשה.

בשעה 4.00 אחר הצהריים ניצ־טוו כל הגברים מעל לגיל 14 שבמחנה לצאת מהבתים ולהת־אסף במרכז המחנה. על מה שקרה אחרי־כן קיימות שתי גירסות.

מעדויותיהם של תושבים במחנה עולה התמונה הבאה: חיילי ה־מימשל ציוו על ניכבדי המחנה לעלות על משאית השייכת לאחד מהתושבים. בליווי צבאי נסעו ל־טול־כרם, ושם עברו על פני כמה חנויות למימכר חומרי בנייה, והע־מיסו ציוד וחומרים בשווי 50 אלף לירות על המשאית. הניכבדים אולצו על־ידי אנשי המימשל להת־חייב בפני הסוחרים שיערבו ל־תשלום מלא עבור הסחורה.

כאשר חזרו למחנה היתה כבר שעת לילה. ואז, לאור זרקורים שהביאו החיילים, נאלצו הגברים לבנות חומה בין הכביש למחנה, לפי הוראות אנשי המימשל. הגב־רים עבדו כשקני הרובים מכוונים אליהם. מי שסירב, או התרשל ב־עבודתו, קיבל מכות. אנשי המימ־של חזרו ושיננו באוזני העובדים כל העת, כי זהו עונשם בשל זרי־קת האבן על המושל. „אם ילדיכם זורקים אבנים," נאמר להם, „אתם תיבנו חומה שתמנע את הזריקה."

צעירים חבושים. עבודות הכפייה נמשכו עד השעה 4 לפ־נות בוקר. החומה שהוקמה אינה מהווה יחידה אחת. היא מורכבת מכמה קטעים קטנים, הסוגרים מירווחים בין בתים הניצבים לצד הכביש שכם—טול־כרם, כך ש־יקשה לזרוק משם אבנים. בסך־הכל השתתפו בעבודות כמאה איש. גברים שלא הועסקו בעבודה המ־תינו בצד. לפי פקודת החיילים הם החליפו את מי שנחלש ולא יכול היה להמשיך. הכל נעשה ב־נוהל ובסדר של מחנה־עבודה ל־שבויים או לאסירים קשים.

עד כאן תיאור העדויות.

רוב תושבי נור־שמס הם פלי־טים מאיזור חיפה. המחנה הוקם ב־1952, ומאז הם מתגוררים בו. במקום נמצאים שלושה מוכתרים. איש מהם לא הסכים להתראיין ב־גלוי או למסור את שמו. כמו כל שאר התושבים הם שרויים בפחד. לטענתם מנהיג צה"ל מישטר של טרור במחנה. צעירים רבים מס־תובבים כשהם חבושים. הם סיפרו כי הוכו על־ידי חיילים, אחרי פציעתו של המושל.

עיתונאי שהתקשר לקבל את תגובתו של מוצאפי לפרשת החו־מה, נענה כך: „אם ילדיהם זור־קים — הם יבנו!" אולם סגנו של מוצאפי, סרן זאב, מסר גירסה שונה. לדבריו כלל לא הוכרחו ה־תושבים לבנות את החומה. זאב טוען, כי הם התנדבו לבנות אותה, ואפילו רבו ביניהם מי יזכה בז־כות לעמול עליה. וכל זאת מפני שאינם יכולים להשתלט על ילדיהם והם מעוניינים למנוע מהם לזרוק אבנים.

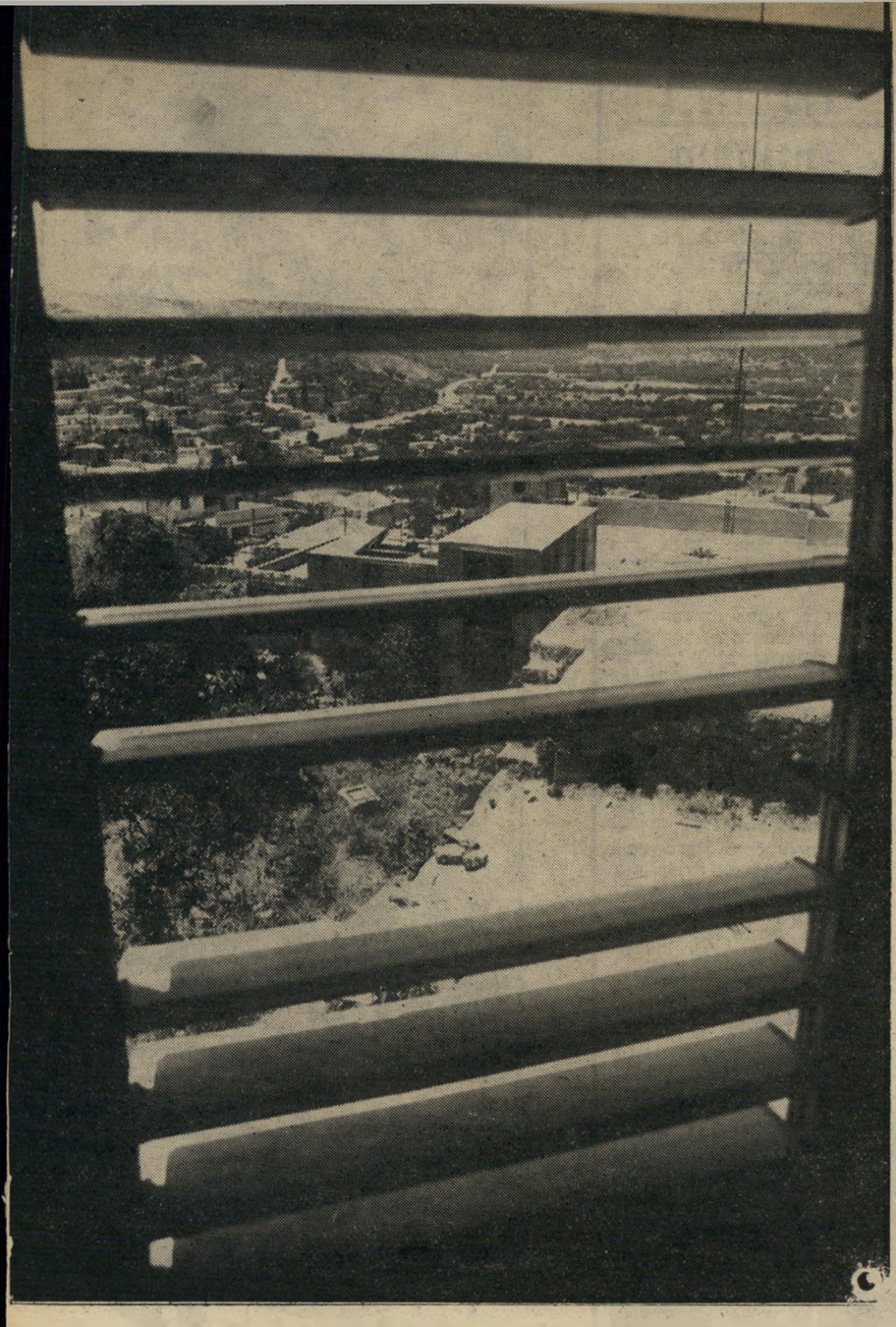
גימגום טלוויזיוני. קצין אחר במימשל טען, כי כלל אין חומה כזאת והיא לא הוקמה מעו־לם. אך חומה אי אפשר להסתיר. מי שעובר במקום יכול להבחין בנקל בקטעי החומה שניבנו. הם בולטים בין הבתים שעל הכביש. גם ריבוי הגירסות אינו מוסיף לאמינות המימשל. הפרשה כולה היא מוזרה.

אין זאת הפרשה היחידה שלה אחראי סגן־אלוף מוצאפי. לפני שבועיים עלה שמו לכותרות, כ־אשר נודע, כי הרג את הנער נאג'ח אחמד מחמוד אבו־עליה בן ה־17, מענבתא. את גירסתו של מוצאפי למה שאירע לא יכול לה־בין אפילו מושל הגדה המערבית, תת־אלוף בניימין („פואד") בן־אלי־עזר. פואד גימגם מול מצלמות הטלוויזיה, כשניסה לחזור על ה־דברים שסיפר לו מוצאפי.

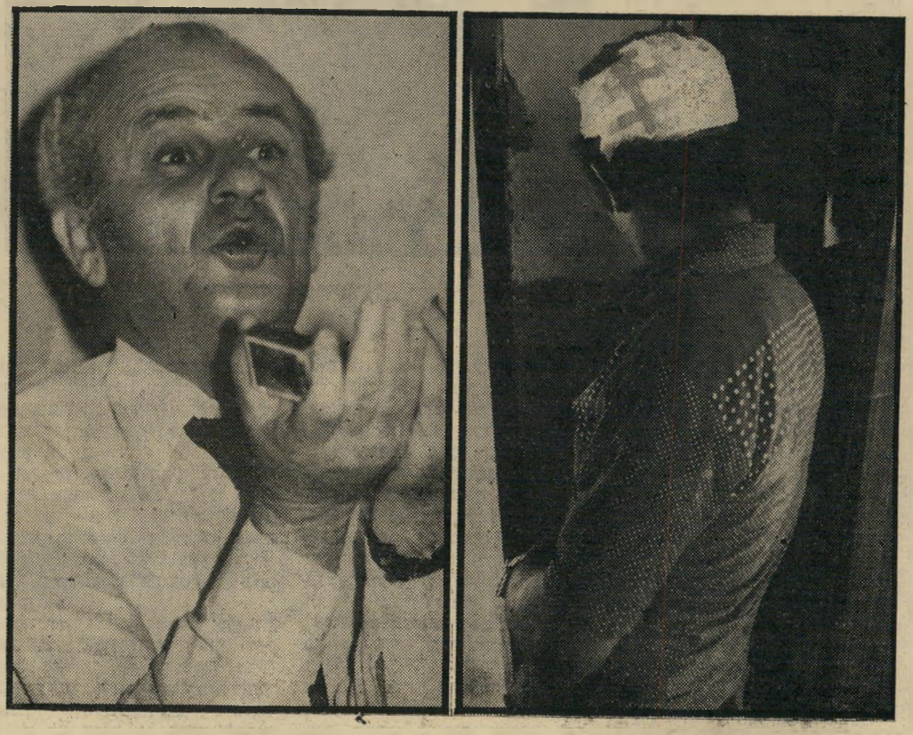
לפי גירסתו של מוצאפי אירעה הפרשה כך: במהלך הפגנת ה־1 במאי בענבתא, זרקו שלושה תל־מידים מבית־הספר התיכון המקו־מי, אבנים על רכב צבאי. מוצאפי היה במקום יחד עם סגנו, זאב. השניים פתחו במירדף אחרי ה־נערים, שנמלטו לתוך חצר בית־הספר. נורו יריות אזהרה, ואחד הנימלטים נפגע ברגלו. זאב הגיע אליו ואז שלף הנער סכין וניסה לדקור אותנו. התפתח מאבק, ש־במהלכו ניסה הנער לחטוף את נשקו של זאב. מוצאפי ניזעק לעז־רת סגנו. כאשר לא נותרה ברירה ירה בנער. הוא מת בדרך לבית־החולים.

רק מתוך גירסה זו עולות שא־לות אין־ספור: כיצד קרה שהנער נפגע ברגלו מיריות שנועדו לאז־הרה? היתכן שינסה בכלל לתקוף בסכין איש צבא מזויין בנשק חם? כיצד לא הצליח זאב להתגבר על הנער הפצוע? האם לא יכלו מו־צאפי וזאב להתגבר על נער פצוע אחד מבלי לירות בו? ועוד ועוד...

עד היום זכתה רק גירסת מו־צאפי לפירסום. על ענבתא הוטל עוצר, הנמשך מאז שבועיים בהת־מדה. התושבים זוכים רק ב־20 דקות הפסקה ביום. הצבא ניתק את הטלפונים, פרץ למישרד הדו־אר המקומי והקים בו מטה. על התושבים נאסר לקיים כל קשר עם העולם החיצון. מי שיוצא לרחוב נעצר מיד.

ענבתא בשעת העוצר
20 דקות הפסקה ביום

פצוע בנור־שמס — ראש־מועצה חמד־אללה
המושל גימגם מול המצלמות

השבוע חדר צוות העולם הזה מבעד לטבעת העוצר והבידוד ו־שוחח עם ראש־עיריית־ענבתא, ואחיד חמד־אללה.

„כל שמספר מוצאפי זה שקר מהתחלה ועד הסוף," סיפר חמד־אללה. „מה שקרה באמת זה ש־מוצאפי והסגן שלו קראו לשלוש־שת הנערים אליהם. הנערים נב־הלו והחלו לברוח. הם פחדו מה־מושל. מוצאפי והסגן רדפו אחרי־הם והחלו לירות. הם נפגעו שלוש־תם. נאג'ח נפל ושני האחרים המ־שיכו לרוץ. מוצאפי רץ לנאג'ח, נעמד מעליו, ובקור רוח ירה בו למוות. היו שם עשרות תלמידים כולם ראו מה שקרה וכולם יכו־לים להעיד.

„מאז המיקרה השליטו עלינו טרור. כאילו שאנחנו הרגנו מישה ולא להיפך. אפילו את הכבוד ה־אחרון לא נתנו לנו לעשות למת. אירגנו את הלוויה באמצע הלילה ונתנו רק לשלושה בני־משפחה להשתתף בה. למרות העוצר ולמ־רות שהזהירו אותנו לא לדבר, אנ־מוכן לספר לכל העולם איזה פשע נעשה כאן, בענבתא. שיימשך ה־עוצר אפילו שנה, שיעשו לנו מ־שרוצים — אנחנו לא נשתוק!"

מוצאפי מכהן כמושל טול־כרם כחודשיים בלבד. לפני כן היה סג־המושל בשכם. גם שם הילכו סי־פורי אימים על שיטותיו. העדויות השונות מחייבות חקירה יסודית

במדינה

מיפלגות

פלאטו משלם

פלאטו שרון מימן את מיפלגתו של ייגאל הורוביץ

30 צ'קים בסך כולל של 4,500 לירות, מחשבונה של מיפלגת פ"ש, מיפלגתו של ח"כ שמואל פלאטו־שרון, הועברו ימים אחדים אחרי הבחירות האחרונות לחשבון סניף לע"מ, מיפלגתו של השר יגאל הורביץ, בעכו.

הסיבה לתרומתו של הח"כ ל־מיפלגתו של השר, התבררה ב־בית־המישפט בירושלים בימים אלה. בעת מישפטו של פלאטו־שרון על עבירות של שוחד בחי־רות.

בין העדויות הרבות שגבתה ה־מישטרה לשם מישפט זה, נגבתה גם עדותו של מוריס בן־שושן (55) אח בבית־חולים בעכו, שהיה יו־שב־ראש סניף לע"מ בעכו. מוריס הוא פעיל מיפלגת לע"מ כבר שנים רבות, ואף הוצע לו להיות מועמד המיפלגה לכנסת, אך הוא סירב. בעת הבחירות האחרונות ניהל את הסניף, והעסיק כ־200 פעילים שעבדו בהתנדבות.

בין פעילי מיפלגתו היה אדם בשם מרדכי אסייג. לאסייג הוצע תפקיד בשכר במיפלגתו של ח"כ פלאטו שרון. אסייג שאל את יו"ר מיפלגתו כיצד לנהוג בעניין זה ובן־שושן אמר לו כי מאחר ש־חברות במיפלגת לע"מ אינה מתיישבת עם פעילות עבור פ"ש. עליו לפרוש ממיפלגת לע"מ. וכך עשה אסייג.

זמן קצר לפני הבחירות ביקש אסייג מבן־שושן, כי יתן לו רשי־מה של פעילי לע"מ העשויים לשבת בקלפיות, ואמר, כי ישלם להם 150 לירות לאיש, כדי שידאגו לכך שלא יגנבו פתקים של פ"ש מהקלפיות.

בן־שושן מסר לו רשימה של 30 איש. ואסייג הבטיח את תש־לום. בעדותו של בן־שושן שנג־בתה על־ידי החוקרת שולמית קדם, התברר שליושב־ראש מיפלגת לע"מ לא היתה כל כוונה למסור את הצ'קים הללו לאנשים הנקו־בים בהם. הוא אף לא סיפר להם על העיסקה שעשה בשמם. את הצ'קים המשוכים על בנק המזרחי סניף אל־על, בתל־אביב מחשבונה של מיפלגת פ"ש, קיבל לידיו, והכניסם מייד לחשבון מיספר 466565 בבנק דיסקונט בעכו, חש־בונו של סניף מיפלגת לע"מ.

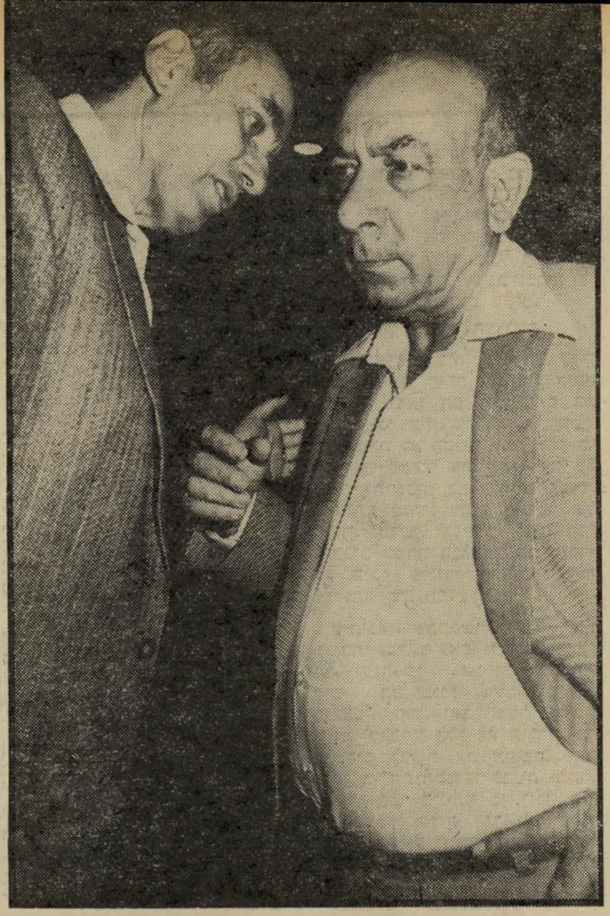
הוא הסביר לחוקרת כי כל ה־צ'קים היו משוכים על חבריו ובני מישפחתו. מחלקם ביקש להסב את הצ'קים מבלי לומר להם מדוע, ואת יתר הצ'קים הסב בעצמו כ־כשהוא מזייף את חתימת המסב.

לא נפתח תיק. בשלב זה הפסיקה אותו החוקרת והזהירה אותו, כי הוא חשוד בזיוף חתי־מות הסבה בצ'קים שונים, וב־קבלת כסף בטענות שווא. אך בן־שושן לא נבהל. הוא המשיך לספר את סיפורו על כל פרטיו, ולשא־לה אם השתמש בחלק מהכסף לשי־מושו האיש אמר: „חס וחלילה! לא עשיתי כל שימוש אישי בכסף, אלא לשימוש מועדון לע"מ ב־עכו בלבד, המקיים פעילות מיפ־לגתית שוטפת."

עוד הוסיף היו"ר ואמר: „אני תכננתי מראש להפקיד את הכסף שיגיע לפי רשימת האנשים ש־מסרתי לחשבון מיפלגת לע"מ. ולא התכוונתי למסור אותו לאנשים. כפי שאמרתי לך, לא אמרתי ל־אנשים שאת שמותיהם מסרתי, כי רשמתי אותם, ומסרתי את שמו־תיהם כפעילים של רשימת פ"ש."

עדותו זו של בן־שושן נגבתה ממנו ב־10 בספטמבר בשנה ש־עברה. ולמרות שהחוקרת המנוסה גילתה בעצמה, כי מדובר כאן בעבירה ברורה שהחשוד מודה בה, עדיין לא נפתח כל תיק מישפטי נגד בן־שושן.

שולמית קדם העידה, כי היא העבירה את החומר ואת מסקנו־תיה לפרקליטות, אך למיטב ידי־עתה לא נעשה מאומה בעניין. לעומת זאת טחנו טחנות הצדק מהר מאוד בעניינו של ח"כ פלא־טו־שרון. מאז הוסרה חסינותו כ־חבר־כנסת והוגש נגדו מישפט על עבירות מסובכות. פרקליט מחוז ירושלים שהופתע מעדות זו הב־טיח לבית־המישפט, כי ידאג לטפל בזרימת התביעה.

מנהיגי יעם הורביץ ושובכ
לשימוש מועדון המיפלגה

ח"כ פלאטו־שרון
שלא יגנבו פתקים

תל־אביב

נווה־ים או נוה־זונות?

אחדות מן הזונות גרו במיון, ואחרות רק השתמשו בו לצורך עסוקיהן

המישטרה נזקקה לתצפיות במ־שך כחצי שנה, כדי לוודא את ה־עובדה הידועה כמעט לכל תושב תל־אביבי, כי במלונות הקטנים הפזורים בטיילת ובקצהו של רחוב אלנבי מתנהלים עסקי זנות.

התוצאה של מאמץ מישטרתי זה ניכרה השבוע בבית־מישפט ה־

(המשך בעמוד 50)

תן טרמפ לחייל

יצחק מודעי שהתגלה לבאי כפר־המכביה בשבוע שעבר היה יצחק מרדעי אחר משהכירו. לא השר המלוקק, המקפיד על לבושו, אשר בגלל סגנונו ובגלל היותו בעבר מנכ"ל רבלון זכה בתואר שר־הליפסטיק, לא האיש המדבר בצורה נפוחה ומלאת חשיבות עצמית, המקפיד להסתרק כל כמה דקות, לא השר הנותן כבוד רב מדי לאישים אחרים, והצועק בחרי־אף על הכפופים לו.

לעיני הצירים של ועידת הליברלים ו־

✶ פחדו של אביו מה„גויים" הפך את מודעי לנץ

✶ משך יומיים היה מודעי של"שו של הרמטכ"ל "גאל ידין - וברח

צופי־הטלוויזיה התגלה יצחק מודעי נמרץ, נושא מכשיר־קשר, מדבר במתינות ובנימוס רב, גם אל אותם המשחרים לפיתחו, לבוש בחולצה לבנה, ללא חליפה, משתרע על הדשא.

יצחק מודעי ניצח פעמיים בשבוע שעבר. לפני כמה חודשים בילבד היה מסוכן ביותר להמר על מעמדו במיפלגה

נץ גדול היה פה

הליברלית של האיש שניצח, ביום הראשון של הוועידה, עת הצליח לשכנע את הכל כי זכה ביותר מ־42 אחוזים מצירי הליברלים. למחרת, משהתגלה הבלוף הגדול, כבר היה מאוחר מדי. כשהתגלה כי מודעי זכה רק ב־30 אחוז, וכי קבוצת אברהם שריר ושרה דורון צועדת רק ב־5 אחוזים מאחוריו, כבר יכול מודעי לנופף בהסכמים החתומים עם סיעות אחרות, שהיקנו לו רוב מכריע.

בעזרת העמדת־פנים, עבודת־שדה קשה וצעדים טקטיים ממולחים, הצליח מודעי לא רק להשתלט על המיפלגה הליברלית, לגרש מתוכה למעשה את אריה דולצ'ין, להשפיל את שריר ואת גדעון פת עד עפר ולדחוק את שימחה ארליך לפינה — מכובדת אמנם, אך רק פינה — אלא גם להפוך בן־לילה משר־אנרגיה מושמץ ווזטר לאחד האנשים החזקים ביותר בפוליטיקה הישראלית. תוך יומיים של ועידה הוא חיסל את סיכויי עוזר וייצמן להקים מיפלגת מרכז, או לפחות לאיים בה (ראה הנדון), חיסל את סיכוייו של יגאל ידין להישרד מבחינה פוליטית, והפך מנהיגם של הגיצים, מאותם שאינם מוכנים לקבל את שיגיונותיו של אריק

בחירות מודעי מכנים פתק לקלפי בבחירות הפנימיות שנערכו במיפלגה הליברלית, כשחבריו במיפלגה עוקבים אחריו בהנאה גלויה. מודעי התגלה כאשף המיטבח הפוליטי, ובכמה מהלכים מחושבים גבר על כל יריביו.

שרון, גם מקרב הליכוד וגם מקרב שאר מיפלגות־הקואליציה.

לכמה עשרות אנשים ברור היה הכיוון של מודעי עוד הרבה לפני שאיש העלה על דעתו שהוא יהפוך איש מרכזי בממשלה. לא רק לקבוצת צעירים שהוא ריכז סביבו, כדני ויימן ודויד אדמון, אלא בעיקר לקרובי־המישפחה של מודעי. מי שרוצה להכיר את מודעי ולחזות מראש את צעדיו, חייב להכיר את הרקע המישפחתי שלו, שכן מודעי קשור ביותר למישפחתו, להיסטוריה שלה ולמאבקי בני המישפחה.

דמות דומיננטית בבית

אמו של מודעי, ברכה מדז'ביץ, זכתה עם לידתה בשם העברי ברכה. אולם כשהתבגרה וחלתה במחלה אנושה הוסיפו לשמה, כסגולה לחיים, את השם אלטה. השם החדש נקלט, וכיום קוראים לה הכל אלטה. אביה, אחד מעניי העיירה אוסטרולנקה בפולין, קיבל הסמכה לרבנות, אך מרד בדת ופנה להוראה. אמה, סבתו

(המשך מעמוד 39)

של מודעי, היתה האשה היחידה בעיירה שידעה קרוא וכתוב, ואליהו נהגו לפנות כל בני העיירה, שהיו להם קרובים שהיגרו לאמריקה, כדי שתכתוב עבורם את מיכתבי־המישפחה או מיכתבי־האהבה לבני זוגם, ותקרא באוזניהם את המיכתבים הבאים מהיבשת הרחוקה. אמו של שרי האנרגיה גדלה בבית שבו חלק חשוב מחיי היום־יום מוקדש לשיחות חדר־המיטות והרכילויות הקטנות שאמא היתה שותפה אבת מהמיכתבים שכתבה או קראה.

ברכה־אלטה גדלה בין עשרה אחים שהפכו כולם לרבנים. האחד ששרד מהשואה נפטר לפני שנים אחדות, כשהוא רב ומרצה בישיבה־יוניברסיטי. ברכה־אלטה למדה תנ"ך ותלמוד, ולמרות שמודעי עצמו מכחיש זאת, היתה הדמות הדומיננטית בביתו. היא היתה האשה הדוחפת והמחליטה. כאשר היסס אביו של מודעי לבנות בית, יחד עם עוד שלושה שותפים, היתה זו האם שהכריעה וקבעה כי הבית יבנה. לילדיה היא היתה חברה סקרנית. מעולם לא הסתפקה בתשובות סתמיות או מעורפלות, ובדרכים המיוחדות לה חקרה ושאלה עד שידעה את כל מה שאירע להם מחוץ לבית.

אימת הגויים

אביו של מודעי, מיכאל־מיכל, הגיע מרקע אחר לגמרי. הוא בא מעיירה הוא מעולם לא סיפר לילדיו על תקריות אנטישמיות שהיה מעורב בהן, אך המישפחה כולה גדלה תחת מוראות האנטישמיות, גם כשהיא היתה כבר בארץ־ישראל. במישפחת מודעי סוברים כי האב הוכה פעמים רבות על־ידי גויים אנטישמים, והצליח להיחלץ מהם כשעורו בין שיניו. עד היום קיים חשש בליבו של האב מה„גויים". מודעי סיפר פעם לידיד כי ברור לו שהפחד מהתופעות האנטישמיות, והמיקרים שבהם היה האב נמלט מהמכים בו, מבלי לחשוב כלל על הגנה עצמית, הם שהביאו את בני הזוג מדז'ביץ בשנת 1923 לעלות לארץ.

האב הגיע לארץ, כנראה, כשבידו כסף רב. הוא אמנם פנה מיד לעבודה בבניין ובכבישים, כפי שעשו מרבית בני העליה השלישית, אך במהרה השקיע את כספו בקניית אחד הדילין'אנסים הראשונים של תל־אביב וחזר לנהגות. מיכל מדז'ביץ הוא אחד ממקימי כמעט כל קואופרטיב לתחבורה שהוקם בארץ. היתה לו יד בהקמת המעבירה, אחוד רגב, השרון הקואחוד ודרום יהודה. במשך עשר שנים תמימות היה מיכל המזכיר הכללי של חברת קואופרטיב אגד.

שלוש שנים אחרי העליה לארץ נולד יצחק מודעי. מישפחתו התגוררה במיבנה קטן במוסך המעבירה, במקום שבו נמצאת עתה דרך פתח־תיקווה פינת רחוב הגדוד העברי. כיום זוכר מודעי תקרית אחת, שלה כמעט היה עד. מאחר שאביו היה דתי, וחשש מאכילת טרף, היה בנו יצחק מדי יום ולאכול רק כשר. גם כיום מצהיר מודעי על עצמו כעל דתי. הוא אוכל רק כשר ופיתח לעצמו פילוסופיה המבחינה בין שמירה על כל המיצוות לבין האמונה האמיתית שבלב, אם כי הוא עצמו הודה פעם: „אני מעמיד מדי פעם את האמונה שלי במיבחן, מה שלא עושה יהודי דתי המאמין ללא כל שאלה."

לפני שנתיים, כאשר נהרגה בתו היפה־פיה של מודעי, הראלה בתונת־דרכים, נדמה היה כי מודעי עומד לשוב אל חיק הדת באופן מוחלט. הוא היה מלווה את אביו לבית־הכנסת ברחוב החשמונאים בתל־אביב כמעט מדי יום ביומו, והשקיע שעות ארוכות בתפילה.

מסלול הלימודים של מודעי היה של ילד מוכשר. הוא היה התלמיד המצטיין של בית־הספר תחכמוני, המנהיג של גימנסיה גאולה ואחר־כך תלמיד מצטיין בטכניון. היום מנסה מודעי לשוות לאותה תקופה בחייו שמץ של פירחחות וחברמניות, אולם ידידיו מאז, הזוכרים אותו, מספרים כי היה, על אף קומתו הגבוהה ומיבנה־גופו החסון, ילד שקט, תלמיד שקדן, דתי, ומי שהיה ממהר לחזור לביתו מיד אחרי הלימודים ולא להשתתף במישחקי בני חבריו.

„יהודי מלוכלך!"

מודעי הוא בעל דרגה של סגן־אלוף במילואים. הדימוי הציבורי שלו, בכל החליט אז הצעיר, כי ההגנה אינה לוחמת די, וקשר קשרים מסויימים עם האצ"ל. קשה לדעת מה אירע בדיוק באותה תקופה, אך לאחר כמה חודשי מתח יושרו ההדורים.

כשנרשם מודעי לטכניון, וכשהרגיש שהקרקע בוערת תחת רגליו בסידני עלי, כי מפקדיו הבריטים חשדו בו כמשתף־פעולה עם ההגנה, הוא ביקש העברה לחיפה. מודעי הפך שוטר־תנועה בצומת הרחובות בלפור והרצל. אולם הישרות שלו בחיפה וכן השרות במישטרה הבריטית הסתיים כעבור זמן מה. באחד הלילות, כשמודעי היה יומנאי תורן במישטרת העיר, נכנס אחד הסמלים הבריטיים למישרד כשהוא שיכור כלוט. בין השניים התפתחו חילופי דברים, שבמהלכם כינה הבריטי את מודעי „יהודי מלוכלך". התיגרה היתה בלתי־נמנעת. מודעי נעצר ונדון לשישה חודשי מאסר.

אחרי הלילה הראשון במעצר הופעלו הקשרים של אביו. העסקן המקומי של אגד בחיפה הצליח לשחרר אותו הן מהכלא והן מהצבא הבריטי, ומודעי נושא עימו עד היום את תעודת־השיחרור האומרת, כי שוחרר ממישטרת הוד מלכותו ב„בזיון".

באמצע שנת 1947 סיים את לימודיו בטכניון. מודעי מודה, כי הבחינות היו קלות באותה שנה במיוחד, בגלל המצב המילחמתי. הוא השתתף בקרב הראשון של מילחמת־העצמאות בכפר־יעבץ, ונפצע בידו. עד היום הוא סובל בכאבים בידו. אחרי ששבר את היד והסתובב שבועות ארוכים כשהיא בגבס, אפשר היה לראות הבעת כאב על פניו. השבר סירב להתאחות.

כשאורגן המיצעד הראשון של צה"ל, נבחר מודעי להוליך את יחידות הרגלים. לשם כך קיבל דרגת סרן, וברגע זה החלה העלייה שלו בסולם הדרגות הצבאי. אחר־כך מונה סמג"ד ומאוחר יותר הועבר, על פי בקשתו, לירושלים. משה דיין היה אז מפקד המחוז בירושלים.

כשהגיע מודעי בדרך בורמה לעיר הנצורה, התברר שהוא לא הוצב בתפקיד שיועד לו. למרות תחנוניו, נשלח מודעי כעבור יומיים בחזרה לשפלה. השלב הבא

(המשך בעמוד 48)

זיכרון

אחת מתמונות האחרונות של הראלה מודעי, יחד עם אמה מיכל. בתמונה בולטים יופיין של האם ובתה, והדמיון שביניהן. מודעי אהב את הראלה ומותה היווה בשבילו מכה.

הלוויה

מודעי ניצב מול ארונה של הראלה. אחרי מותה של בתו האהובה הפך מודעי לאיש שונה, ביקש למצוא ניחומים בדת ובבית אבא, אך בסופו של דבר השקיע עצמו בעבודה כדי להקהות במידת מה את הכאב.

אזכרה

הראלה הניבטת מהקיר. שינוי כביר חל בחיי המישפחה של יצחק מודעי מאז האסון. מיכל עצמה שקעה בעבודה ציבורית.

קטנה, על גבול רוסיה־פולין, שפעמים רבות החליפה את שליטיה, והיה בן המישפחה העשירה של העיירה. אביו היה סוחר גדול בעיירה, וכונה על־ידי ידידיו בשם „הגביר", ועל־ידי אוייביו בשם „הקומבינטור". היו לו מחסנים גדולים בתחנת־הרכבת שהיתה מרכז העיירה, והוא היה בעל זכיונות לחלוקת סחורות ומזון.

מיכל (כף שוואית) מודעי * נכנס לעסקי אביו, למד נהגות והיה מסיע את הסחורות מתחנות צבאיים לערים ולכפרים.

* המישפחה כולה שינתה את שמה למודעי, בעקבות יצחק, במילחמת העצמאות.

ממתין לו בכל צהרי יום, כדי תת לו את הארוחה שהכינה האם. באחת הפעמים הגיע האב מיפו כשהוא נרגש ונרעש, ולא יכול היה לאכול כלל. ערבים תקפו את הדילין'נס שלו ודקרו את אחד מנוסעיו. תמונות התקריות האנטישמיות שעברו עליו בפולין חזרו והחרידו אותו.

כל מי שמכיר את יצחק מודעי משוכנע שהושפע בילדותו מאד מאווירת הפחדים מפני ה„גויים" שבה גדל, הסיפורים על הבריחה מהפורעים ואי־הלוחמה בהם.

גם לעובדה שאביו היה דתי מאד היתה השפעה עצומה על כל מערכת חייו של יצחק מודעי. עד שהתגייס לצה"ל נהג מודעי לחבוש כובע קסקט, להניח תפילין הנוגע לצבא, הוא של קצין־מטה. לא אחת נשמע מודעי מתמרמר על כך. הוא החל בקאריירה הביטחונית שלו, כמו יתר הנערים בתקופתו, בגיל 14, כשהצטרף להגנה. כשבגר, נשלח על־ידי מוסדות היישוב להתגייס לצבא הבריטי. ברבות הימים פיתח מודעי שינאה לבריטים, שפגה רק כשמונה כניספח צה"ל באנגליה. הוא הוצב בסידני עלי, כדי לגלות ספיגות מעפילים, אך הוא היה, כמובן, שליח ההגנה שפעל לסיכול מאמצי הצבא הבריטי אז.

בחייו יש פרק אפל, שבו הסתבך בנאמנות כפולה, גם להגנה וגם לאצ"ל. על כך אין מודעי מדבר היום. ככל הנראה

...ות, תככים, איומים ופיתויים אפיינו את שארע על הדשא בכפר המכביה ברמת־גן, שם נערכה ועידת הליברלים. בועידה ניצחו אלה שידעו טוב יותר את משחק הפוקר הפוליטי

השוק השחור

„מ יפחר באנשים," קרא אריה דולצ'ין בצום. יום קודם לכן חייך דולצ'ין בביטחון נוכח מצלמות הטלוויזיה, כאילו שהניצחון מונח בכיסו.

„הונאה ורמאות," כעס אברהם שריר. יום קודם לכן התקין שריר בדשא של כפר המכביה ביתן מיוחד, שבו ניצבו לסירוגין חתיכות צעירות ורעייתו הג'ינ־ג'ית, כשהן, יחד איתו, מוכנות להישבע שהנצחון הוא כולו של שריר.

שר־התעשיה גידעון פת נעלם מהשטח. הוא אמנם שהה בכפר המכביה, אך כמעט שלא הורגש. פת הבין, כבר בשלב מוקדם ביותר, כי הפסיד את המערכה ונדחק לשולי מרכזי־הכוח של המיפלגה, שעם מנהיגיה נמנה יום קודם לכן.

שימחה ארליך, המנהיג שהכל ניבאו לו ניצחון מכריע, הסתובב עדיין בין קבוצות של צירים, אך קולו היה חלש יותר ודבריו מאנפפים יותר. ארליך לא יכול היה להרשות לעצמו להתבטא כדול־צ'ין או כפת. הוא תיכנן את המשך יחסיו עם מודעי בזהירות.

יצחק מודעי עצמו שכב על הדשא, ניגוח ועייף, כשלגופו צמוד מכשיר־קשר. עבודה בת חודשים רבים ותושיה של הרגע האחרון הפכו אותו למנהיגה המוכ־תר של המיפלגה הליברלית, שרק חודשים ספורים קודם לכן התייחסה אליו ואל הצעותיו ורעיונותיו בסלחנות. הקרב לא החל בכפר המכביה או בבנייני האומה, שם נפתחה ועידת המיפלגה הליברלית. המאבק לא נפתח בבחירות הפנימיות של המיפלגה, שנערכו לפני כשבועיים. לגבי מודעי החל הכל חודשים רבים קודם לכן.

מודעי ידע שעליו להתחיל את הקרב מעמדה נחותה, הרבה לפני קו המטרה. הוא הכין לו מטה מיבצעי, שכר אנשים, גייס אוהדים, והחל לחרוש את סניפי המיפלגה — מהקטן ביותר ועד למרכזי ביותר. יריביו, שימחה ארליך, אריה דול־צ'ין, גידעון פת, אברהם שריר ומשה ניסים פיגרו אחריו, אך סמכו על תמיכה אוטומטית.

בגידה במנהיג

כ שנודעו התוצאות היה משוכנע כל אחד מהמתמודדים כי הוא הזוכה. צירים רבים הבטיחו נאמנותם ליותר מ־רשימה אחת, אחרי שנבחרו. העצלים קיב־לו את ההבטחות והאמינו בהן. מודעי דרש יותר מהבטחה. היו לו עשרה ימים עד לוועידה. הוא ואנשיו התרוצצו בין בתי הצירים, שוחחו, השפיעו, התחננו ואספו חתימות מחייבות.

אך גם מודעי נחל אכזבה. ערב ועידת המיפלגה הראו לו הנתונים, שיש בידו רוב של יותר מ־42 אחוזים מכל הצירים. כאשר בסופו של דבר סוכמו המיספרים הסופיים, התברר שמודעי צועד אמנם בראש, אך שיש בידו רק 30 אחוז.

אולם המיספר שנזרק לחלל — 42 אחוזים — עשה את שלו. מודעי ידע שעד שספג חבטה אדירה במהלך דיוני הוועידה, לבין עסקן הליברלים היה צבי רנה, שכיהן כיושב־ראש ישיבת הפתיחה של הוועידה. בגין זכה במחיאות כפיים יותר מכל מנהיג של המיפלגה.

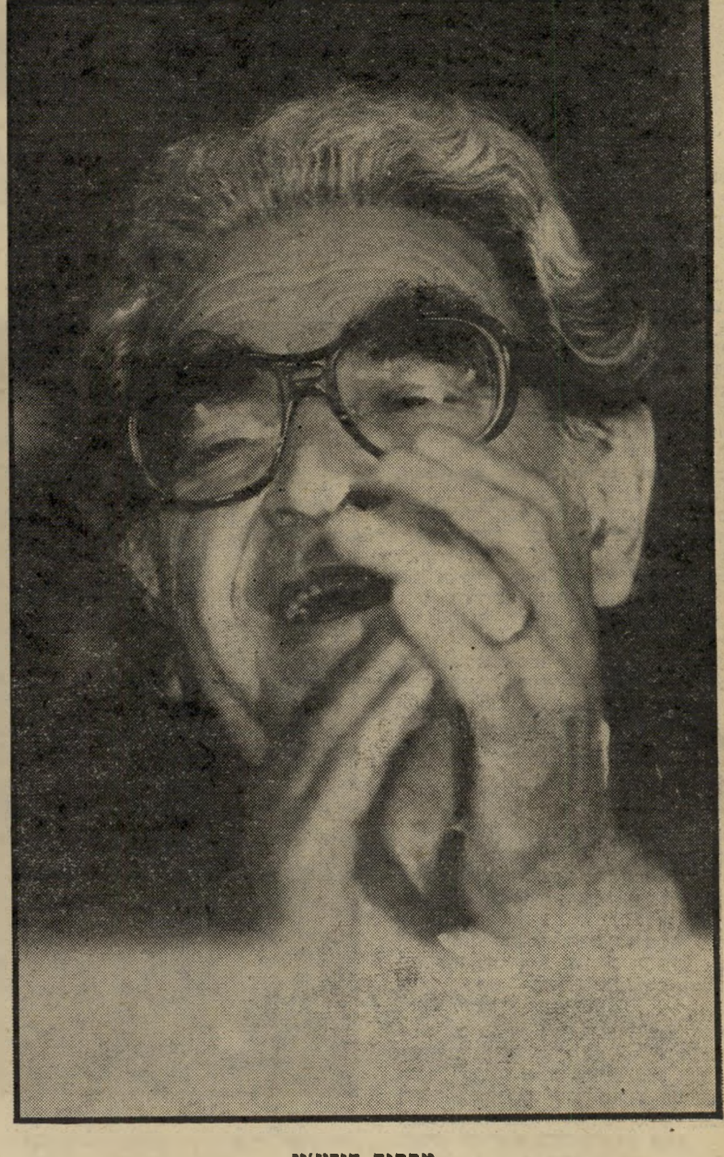

המנצח האמיתי של הבחירות לוועידת הליברלים היה דווקא לא איש המיפלגה הליברלית אלא איש חרות, ראש־הממשלה מנחם בגין. הוא ניצב בין אריה דולצ'ין,

המנוצחים שר התעשייה גידעון פת, מראשי ה־מובסים במיפלגה הליברלית, שר־הביטחון עזר וייצמן, שנצחונו של מודעי מבושר את שבירת השוט שלו, המאיים בהקמת מיפלגת מרכז, סגן ראש־הממשלה ייגאל ידין, שתיקוותו להצטרף למיפלגת מרכז נגוזה עם נצחון הניצים במיפלגה הליברלית, וח"כ אברהם שריר, שהתנהג כמנצח עד שהתברר כי הובס, בפתיחה החגיגית של ועידת המיפלגה הליברלית, שעות ספורות לפני שנודעו תוצאות הבחירות.

שר־התעשייה גדעון פת קולט את גודל התבוסה, ח"כ אברהם שריר מוכה אחרי

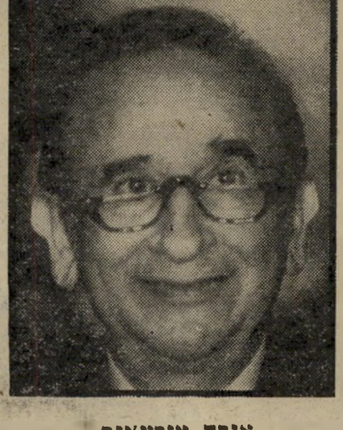

מפסיד דוצ'ין
לעג לרש

(המשך מעמוד 41)

שתתבררנה התוצאות הסופיות, נותר זמן קצר, כמה שעות בילבד, כדי לקבוע את גורלו הפוליטי. כאילו מעמדת־כוח, הוא התחיל לנהל משא־ומתן עם יריביו — עם כולם. הוא הציע לשריר ולפת לכרות ברית. עוד אלה חושבים, מהססים, מת־מקחים ומנסים לסחוט עמדות של כוח, כבר פיזז מודעי בין הרשימות האחרות, ותוך הימור־ענק, חתם איתן על הסכמים.

איגוד העובדים, תומכו הכמעט־היסטורי של ארליך, חתם על הסכם עם מודעי. משה ניסים, החייב את כל חייו הפוליטיים לשימחה ארליך, בגד במנהיג שלו וחתם על הסכם עם מודעי. ארליך עצמו נאלץ

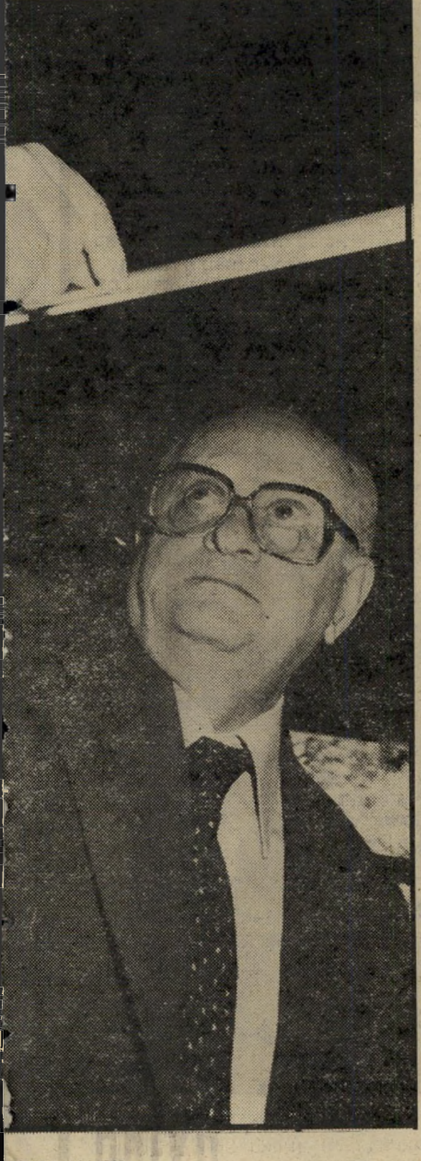

אורח טורצ'ינר
חיוך סתמי

להתפשר עם מודעי, להסתפק במישרת־כבוד של יו"ר, אולי מתוך תיקווה שברבות הימים יהפוך אותה לעמדת־כוח חדשה.

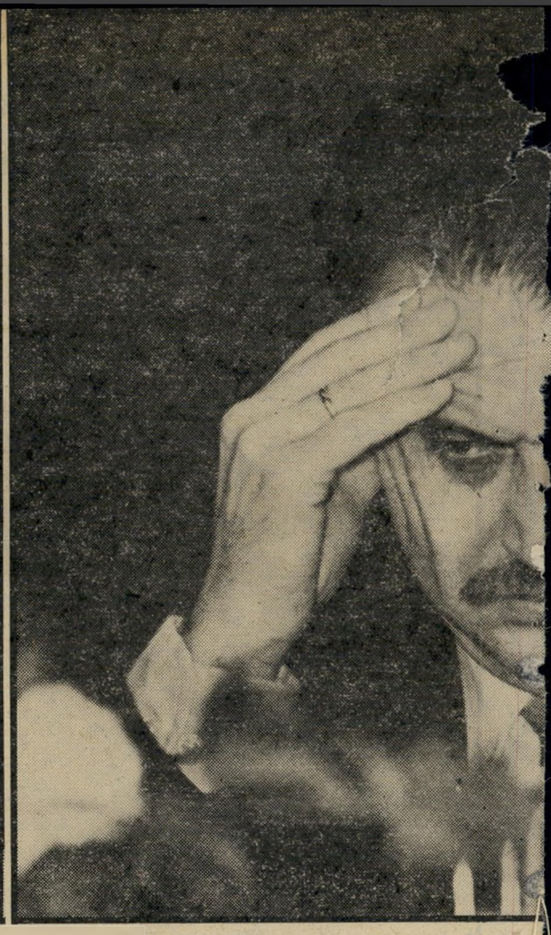
הבטחות ריקות

דוצ'ין היה הראשון שהבין כי הקרב אבוד, וכי הלך שולל אחרי הבטחות שהתרוקנו מתוכן מכיוון שלא עמד אחריו שום כוח ממשי. הוא טרק את הדלת. למחרת שלח דולצ'ין את אישתו אנט כדי להציל את כבודו בשידור טלויזיה.

מנחיג לשע
להחלץ

שנודעו התוצאות של ההצבעה וד"ר אל'מלך רימלט אבל על החדרדרות מיפלגתו

פת נאלם דום מרוב תדהמה. שריר, שעדיין קיווה שדימוי המנצח שאותו יצר לעצמו בעצמו ישכנע את האחרים, בעט לכל צד, עד שהשתתק מחוסר כוחות, מובס. יחזקאל פלומין, אשר לקה בצרי־דות בגלל מחלה, ניצל אותה כדי שלא להשתתף באורגיית ההשמצות ההדדיות, שהפכה סימלה המיסחרי של הוועידה.

עידן חדש

כ**שעזבו הצירים** את כפר המכביה ידעו שהחל עידן חדש במיפלגה.

מפסיד סבידור
כאב עז

שההעורה לפתע מאסרוריותה. עי־דן מודעי מבטיח לחברי המיפלגה סיגנון חדש של יד נוקשה, חוסר סבלנות כלפי החורגים ופנים חדשות שישכיחו במהרה את הפנים הישנות. מודעי אינו רוצה רק להנהיג את המיפלגה הליברלית. הוא רו־צה להיאבק כדי להפוך את עצמו ואת המיפלגה לכוח המכריע במערכת השיל־טונית.

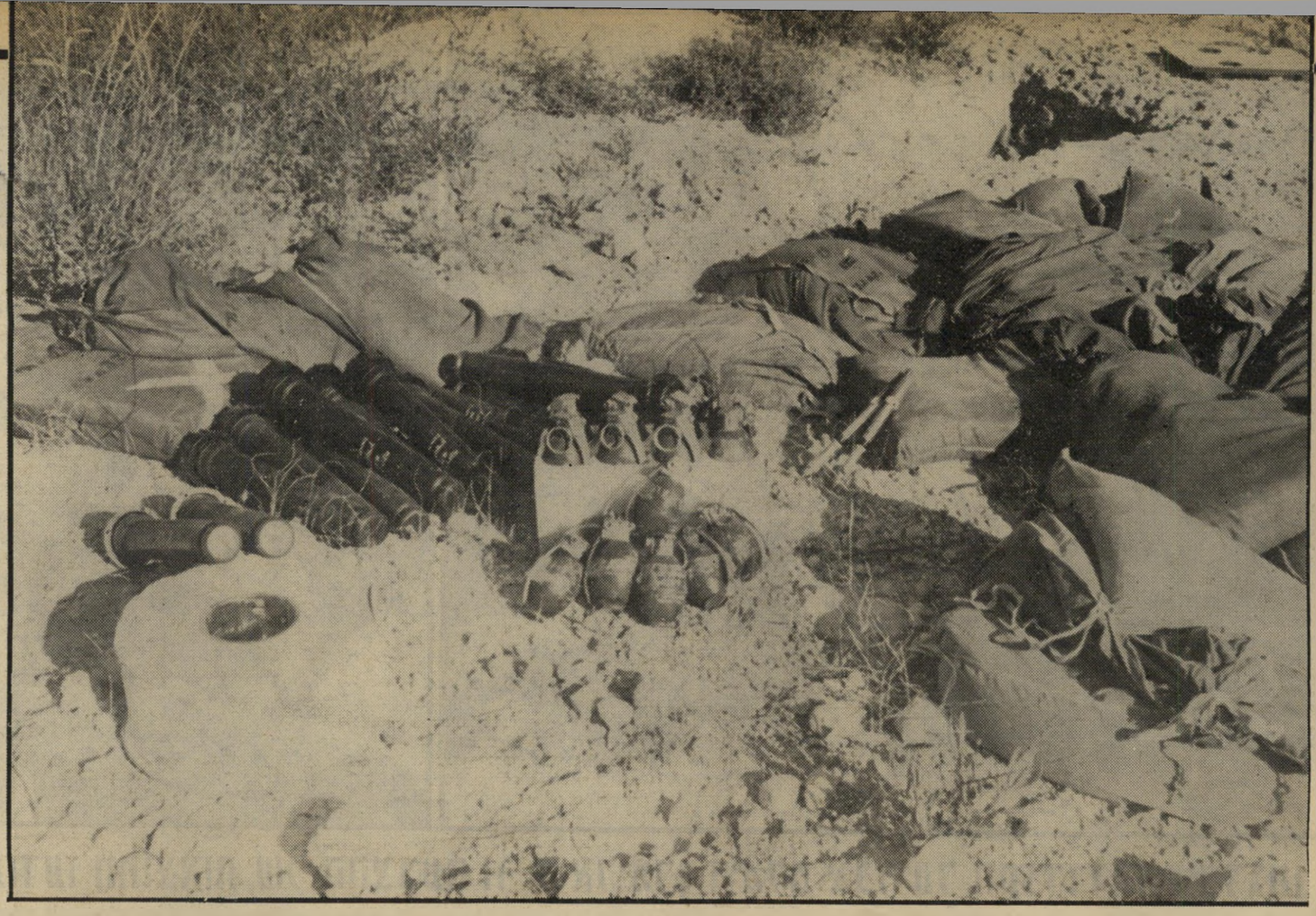
כדי לממש מאוויים אלה שלו הוא חייב לגייס לצידו כוח שונה מהכוח שאותו סימלה עד כה המיפלגה הליברלית הישנונית. המיפלגה הבורגנית השקטה והמתו־נה תלבש פנים חדשות.

ר אריך
כבוד

שותף לקנוניה ניסים
לבגוד בחברים

מצבור התחמושת על גג ישיבת־הכותל כלל מספיק חומר נפץ לפיצוץ הרובע

ההתחתרות

כשהגיע הרב ישעיהו הדרי, רבה של ישיבת הכותל בירושלים, לביתו של אלוף־מישנה (מיל׳) יעקוב חיסדאי, לא היה בכך שום דבר יוצא־דופן. הרב של אחת מישיבות־ההסדר הגדולות ביותר הוא ידיד קרוב של חיסדאי, מי שהת־פרסם כאחד הקצינים הדתיים של צה״ל. אין הוא חבר גוש־אמונים, אך הוא מקורב ביותר לאנשי הגוש.

בשבוע שעבר לא ערכו השניים ביניהם שיחה ידידותית בילבד. בדירתו של חיס־דאי ברחוב הגילעד, ברובע היהודי ב־ירושלים, סיפר הרב למי שהיה מפקד בצנחנים, ואחר־כך מפקד אחד מבסיסי־ההדרכה הגדולים שס צה״ל, על מיצבור־ענק של תחמושת ״שהתגלה״ בישיבה שלו.

חיסדאי מיהר עם הרב לגג הישיבה. לדברי חיסדאי הוא אמר לרב, אחרי שבחן את מיצבור־התחמושת: ״כאן יש די חומר־נפץ כדי להעלות את הישיבה, הבית שלך, הבית שלי וחצי מהרובע באוויר. צריך לקרוא למישטרה!״

חיסדאי עצמו נדהם. היתה זו כמות־התחמושת הגדולה ביותר שראה מאז השי־תחרר מצה״ל. על גג הישיבה היו שישה ארגזים, כשבכל אחד מהם 20 קילוגרמים של חומר־נפץ, סך־הכל 120 קילוגרמים, 16 רימוני־יד רגילים, 14 ררנ״טים, 150 מטרים של פתיל רועם ושני נפצים.

לפי גירסת הרב, סיפר לו אחד מבני־הישיבה עוד בשעות־הבוקר כי ״במיקרה״ מצא את מחסן־הנשק על הגג. הרב היה עסוק במשך היום כולו בלימוד ובתפילה, ורק בשעת־הערב נזכר בסיפור ששמע ועלה על הגג. אחד החוקרים בצוות־החקירה שהוקם על־ידי מישטרת־ירושלים, בפיקודו של ראש ענף החקירות, פקד שימעון טל, טוען כי ידוע לו שהרב סיפר במשך כל היום, לכל מי שהיה בסביבתו, על השמועה שגונבה לאוזנו. לדעת אותו חוקר, אין זה מן הנמנע שהרב רצה לרמוז למי שהגיחו במקום את מיטען־התחמושת האדיר, שיסלקו אותו לפני ש־תגיע המישטרה.

מה להסתיר

שלא כמינהגה, מיהרה מישטרת־ירושלים חולת־הפירסום להטיל אי־פול מלא על החקירה. דובר מישטרת ירושלים, כספי, גילה לעיתונאים כי ה־איפול הוטל על־פי הוראת צה״ל, השותף הבכיר בחקירה, אולם כמה מימצאים רא־שונים בכל זאת דלפו החוצה.

התברר כי מן הנמנע הוא שבני־הישיבה לא שמו־לב לכך כשהחומר הועלה אל הגג. השניים שנעצרו על־ידי המישטרה הצבאית, ממ״ק (ממלא־מקום־קצין) משה בן־אריה וטוראי אריה ליבוביץ, הודו כי הם הניחו את מחסן הנשק על גג הישיבה. הם הגיעו למקום בג׳יפ צבאי, שעמד לרשותו של בן־אריה, בתוקף תפקידו כ־מדריך בבסיס הדרכת־הטירונים של צה״ל. אולם הם לא יכלו להגיע בג׳יפ עד ל־ישיבה עצמה. לכן נשאו את המיטען כולו מרחק של כמה עשרות מטרים.

לחוקרי המישטרה ברור לגמרי כי לא יתכן ששניהם לבדם נשאו את כל ה־מיטען. נסיונות־המישטרה לחקור בקרב תלמידי ישיבת־הכותל, מי מבני־הישיבה עזר לבן־אריה וליליבוביץ לשאת את ה־ארגזים אל הגג, נכשל. בני ישיבת־ההסדר יודעים את החוק, הידוע לעבריינים מוע־דים: במישטרה אסור לדבר.

תצפיות שנערכו למחרת היום על־ידי המישטרה גילו עובדה נוספת. אין כל אפשרות לערוך מסעות כאלה אל הגג מבלי שבני־הישיבה יבחינו בכך. לא אחת התפאר הדרי כי בישיבה שלו לומדים יומם וליל, ואכן, בכל אחת משעות הלילה אפשר להבחין בתלמידי־חכמים המשננים משניות או מתפללים, וחלון בית־המידרש גובל ממש במדרגות המובילות אל הגג.

למרות החומר שנאסף עד כה על־ידי שני צוותי־החקירה העובדים במקביל, זה של טל וצוות־החקירה של מצ״ח (מישטרה־צבאית־חוקרת), מיהר מפקד מרחב ירו־שלים, ניצב־מישנה בנימין קונפורט, ל־הכריז ברדיו: ״לעצורים אין כל קשר עם גוש־אמונים!״ כשהתבקש לפרט עוד יותר, אמר קונפורט: ״העצורים אינם קשורים בישיבת־ההסדר. אנשי־הישיבה כלל לא ידעו על מה שקורה על הגג.״ יותר מכך לא היה מוכן קונפורט למסור.

לראשונה מאז שמונה לתפקידו, לפני כחודשיים, קיבל קונפורט תוראות מדוייקות מה לאמר — ובעיקר מה להסתיר מה־ציבור.

נשק חצי־חוקי

מזה זמן רב רווחות שמועות בצה״ל על מצבורי־נשק עצומים המרוכזים בישובי גוש־אמונים, בישיבות־ההסדר ה־שייכות לגוש ובסליקים בבתים של קנאי־הגוש בכל רחבי הארץ.

העדות הראשונה לכך ניתנה בעת ה־הפגנות הגדולות נגד הנרי קיסינג׳ר. ראשי גוש־אמונים, חנן פורת והרב משה לוינגר, לא הסתירו כלל את העובדה שהם ״שקלו אפשרות להתגונן בכוח־הנשק נגד כל מגמה של פינוי ישובים משטחי ארץ־ישראל השלמה.״ שר־הביטחון דאז, שימ־עון פרס, לא הגיב כלל על האיום הכימעט־מפורש.

היה ברור אז מדבריו של חנן פורת שבידי הגוש יש נשק ותחמושת במידה מספקת כדי לעורר את דעת־הקהל העו־למית. מאז ההפגנות נגד קיסינג׳ר עברו חמש שנים. גוש אמונים איבד מהייחוד שלו. כשעלתה חרות לשילטון, חשבו אנשי הגוש כי תפקידם הסתיים, וממילא יכולים הם לפרק את מצבורי הנשק והתחמושת. אחר־כך, כשבגין הפך בעיניהם לעוכר־ישראל ולמוריד־יישובים, בעיקר אחרי חתימת הסכם־השלום עם מצריים, היה ברור כי יש עוד צורך במצבורי־הנשק.

גם אילו התאמצו כוחות־הביטחון, קשה היה להם לגלות נשק בלתי־חוקי בהת־נחלויות. צעירים בני 17, חברי הגוש, מסתובבים בראש חוצות כשבידם נשק. בכל מיבצע־התנחלות, או אפילו בצעדה תמימה, חמושים מרבית חברי הגוש ב־קלצ׳ניקובים או בעוזים.

בידי גוש־אמונים יש שלושה סוגי נשק:

● הנשק ברשיון, שניתן להם על־ידי השילטונות, כדי שיוכלו להגן על עצמם, מאחר שהם מתגוררים בסביבה ערבית;

● הנשק החצי־רשמי, זה שניתן להם על־ידי מפקדים המקורבים לגוש, או קצי־נים מחברי ישיבות־ההסדר, גם זאת ב־תירוץ של הגנה עצמית;

● הנשק הבלתי־חוקי שאיש, מילבד ראשי גוש־אמונים, אינו יודע את כמותו ועצמתו. קשה להבחין בין הסוגים של הנשק, וגם אילו היו עורכים כוחות־הבי־טחון פשיטה על ישובי־הגוש, במגמה למ־צוא נשק בלתי־חוקי, ספק אם היו מצלי־חים בכך.

הנשק מוחזק בעיקר בידיהם של חיילים מאומנים היטב. תלמידי ישיבות־ההסדר, בעיקר הקצינים שביניהם, יודעים כחיילים טובים בצה״ל. מפקדים רבים בשריון וב־צנחנים דורשים לספח אליהם את חיילי־ההסדר. אם וכאשר יחליטו חיילים אלה

מי עומד מאחרי שני חיילי־צה"ל שאירגנו את מחסן הנשק בישיבה?

לאחוז בנשק, ולא נגד אוייב בעת מילחמה, יתברר כי הם יודעים להשתמש בו היטב.

לאחרונה קיימת תסיסה בישיבות־ההסדר. המאבקים הפנימיים בתוך גוש־אמונים, נטישת הגוש על־ידי כמה ממנהיגיו, שהצטרפו לתנועת התחייה והקפאון בפעולות הפגנתיות ואלימות שהיו הסממנים האופייניים של חברי גוש־אמונים, גרמו להרגשת אי־נוחות בקרב הקיצוניים שבקרב חברי יחידות־ההסדר. אלה הם תלמידי־ישיבה, שעל פי „הסדר" מיוחד עם צה"ל לומדים חצי שנה, מתגייסים לשלושה חודשים, וחוזרים לחצי שנת־לימודים נוספת — במשך שלוש שנים רצופות. רק בתום שלוש שנים של לימודים וגיוס לסירוגין הם מתחיילים לתקופה ארוכה יותר, בת יותר משנה. חלק מהם — אחוז שנקבע על־ידי רבני ישיבות־ההסדר — אף חותמים קבע.

בעוד פעולות גוש־אמונים כימעט מוקפאות, מילבד צעדה שערכו לא מכבר, הגביר „הרב" מאיר כהנא את כוחו. כהנא אינו שוקט על שמריו. הוא מופיע בכל מקום שבו קיימת מתיחות ובמקומות אחרים הוא יוצר את המתיחות. הוא מתכתש עם שוטרים, נעצר על־ידי חיילים, מכריז הכרזות, מאיים ומתפרע.

לכהנא יש גייס קטן קבוע, אך הוא מצליח למשוך אחריו מדי פעם מתנדבים וחסידים לפעולות אד־הוק. אחד מחברי שהרב כהנא זוכה בה לאחרונה בקרב העתודה הלוחמת שלהם, ישיבות־ההסדר. קשה להניח שיהיו רבים מבני ישיבות־ההסדר שיעזבו את מיסגרת הלימודים שלהם, ובעיקר את הרב שלהם, כדי ללכת בגלוי אחרי הרב המפוקפק מאיר כהנא. אך החשש של ראשי־הגוש ושל ראשי־הישיבות הוא שרבים מהם נוטים אחריו בהסתר, משתפים עימו פעולה ומסתירים זאת מהרב ומראש־הישיבה שלהם.

עולם תחתון וערבים

את השאלות שניקרו מייד אחרי שנודע על גילוי מיצבור־התחמושת על גג הישיבה בירושלים היתה: מהיכן הצליחו להשיג כמות כה גדולה של תחמושת? כל קצין זוטר בצה"ל יודע, כי כיום אין כימעט כל בעייה להשיג נשק ותחמושת צה"ליים. לא רק הקנאים הדתיים מרכזים נשק ותחמושת בכמות גדולה. גם העולם התחתון ניזון כולו מנשק צה"לי, ואפילו בני חמולות ערביות ירדנות, שקשה להם יותר להגיע למחסנים צבאיים, חושפים, כאשר ניטש קרב ביניהם, את השלל הפרטי שלהם מצה"ל. לפני כמה שנים נערך בכפר אבו־סנאן בגליל קרב טילים בין בני שתי חמולות.

דו"ח מבקר־המדינה, שפורסם השבוע, מספר בין היתר על אובדן ציוד באוגדת שריון אחת של צה"ל. מתוך ציוד של 18 מיליוני לירות, שעיקבותיו נעלמו, הם תחמושת היתה יותר מ־4 מיליוני לירות — וזאת באוגדה אחת. לבני־ישיבות ההסדר או לחיילים דתיים אחרים קל יותר מאשר לפושעים מוכרים או לעברייניים לגניב נשק ותחמושת מצה"ל, מפני שאינם חייבים לשכור משתפי־פעולה, אלא יכולים למצוא חברים שישרתו אותם מתוך הזדהות רעיונית — או שהם עצמם משרתים ליד המחסנים.

מדי פעם גם נתפסו מצבורים קטנים של תחמושת ונשק בהתנחלויות. פעם תבע צה"ל בגלוי מאחת ההתנחלויות להחזיר נשק בלתי־חוקי, תביעה שלא נענתה.

ברור כי מצבורים אלה יכלו לבוא רק ממחסני צה"ל. החיילים, חברי הקבוצות הקנאיות ואוהדיהן, ראו בגניבת נשק מצה"ל שליחות לאומית, בדומה לגניבת הנשק ממחסני הצבא הבריטי למען ההגנה בימי מילחמת־העולם. יתכן כי היו להם משתפי־פעולה בדרגים גבוהים יותר, שהעלימו עין.

ברור כי ישנה אידיאולוגיה המצדיקה את הקמתה של מחתרת. ראשי המתנחלים, אנשי גוש־אמונים, וקריית־ארבע, הכריזו לאחרונה כמה וכמה פעמים, כי יהיה עליהם לקחת את החוק בידיהם וליזום בעצמם פעולות נגד התושבים הערביים, מכיוון שצה"ל אינו מגיב על פעולות התושבים בצורה הנראית למתנחלים. מכיוון שמדובר על פעולות יזומות ומזויינות, ברור, כי הדבר מחייב התארגנות צבאית מחתרתית והצטיידות בנשק.

ברור גם כי יש בסיסים טבעיים להקמתה של מחתרת כזאת. כשם שהפלמ"ח התבסס על הקיבוצים, שסיפקו להם מחסה והסוואה, וכשם שאצ"ל התבסס על „פלוגות־הגיוס" של בית"ר שהיו מפוזרות בארץ ליד המושבות הגדולות, תוכל מחתרת חדשה להתבסס על ישיבות־ההסדר. שם יכולים אנשי־מחתרת להסוות את עצמם, למצוא מחסה ולהחסין נשק בלתי־חוקי.

אך פירוט האפשרויות אינו מהווה תיאור של עובדות. ברגע זה עדיין לא ברור מה בדיוק מתרחש בשטח. בין השאר:

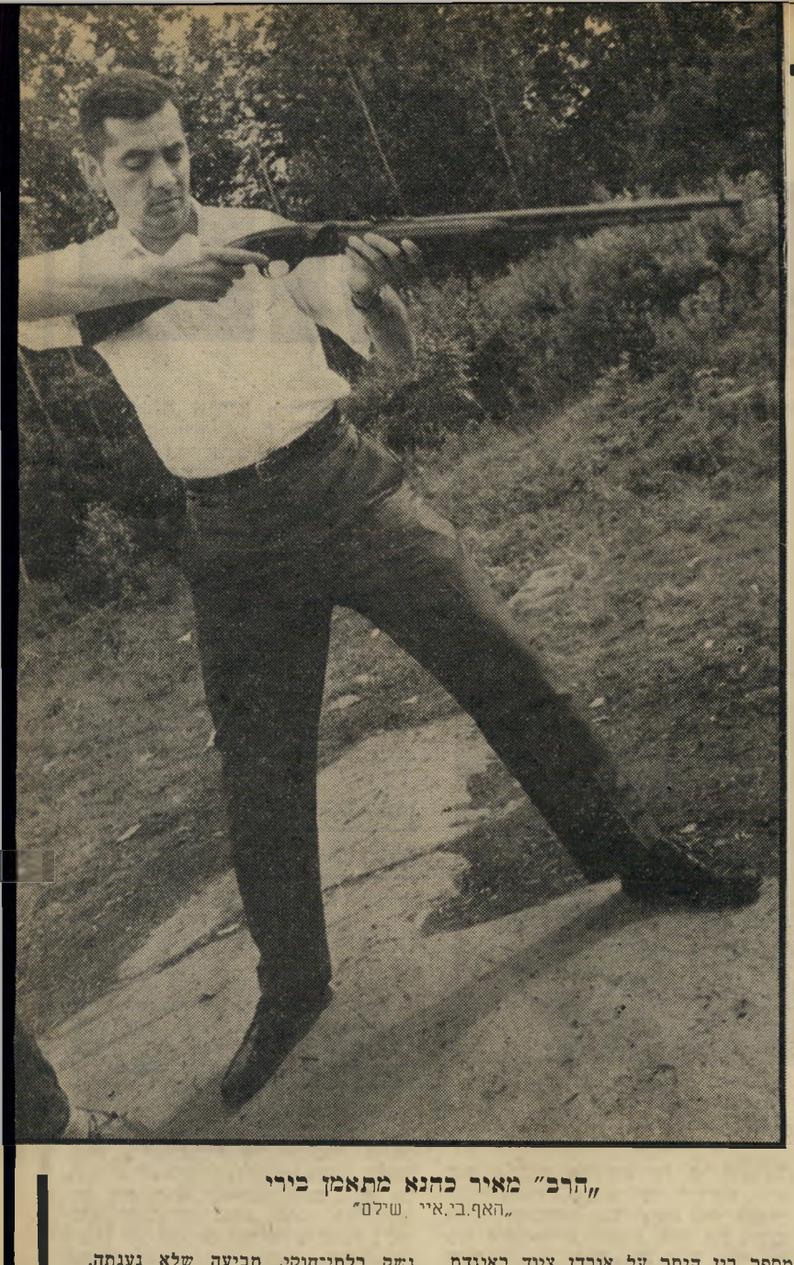
● האם כבר קיימת מחתרת מזויינת, או שנוצרו רק גרעינים התחלתיים?

● האם יש מחתרת אחת, או שורה של מחתרות מתחרות, בעלי דרגות שונות של קיצוניות וזיקה לגופים שונים?

● האם יש למחתרת או למחתרות מגיעות מוכרת, או שצומחת בהן מנהיגות חדשה?

מבחינה תיאורטית, האפשרויות רבות. ברור כי האידיאולוגיה של גוש־אימונים מובילה להקמת מחתרת — אך אין פירוש, בהכרח, כי מחתרת כזאת תהיה כפו־

(המשך בעמוד 48)

„הרב" מאיר כהנא מתאמן בירי
„האף.בי.איי שילם"

קווינד מייהון ג'יימס
„האף.בי.איי סיבד"

הגייס הקבוע שלו היה אלי הזאב, שנהרג בהתקפה בחברון. על־פי האגדות היה הזאב לוחם ותיק בצבא האמריקאי בוויאט־נאם. הוא התגייר והפך דתי קיצוני, מחסידי הרב כהנא. למרות זאת נמצאה בבגדיו סכין קפיצית, שעליה היה רשום „תוצרת ארצות־הברית". לגבי אדם דתי, מציאתה של סכין זו בליל־שבת היא חריג. אנשים דתיים נמנעים מלשאת עליהם חפצים כי־ארנק, שעון ואפילו מיטפחת ביום־השבת, כדי שלא להסתכן בחילול־שבת. בשבת לפני שבועיים היתה הסכין הקפיצית בכיסו של הזאב.

בקשר למותו של החייל של הרב כהנא נפוצו כמה שמועות. יש עדי־ראייה הטוענים כי על גופתו, שהובאה לבית־החולים הדסה בירושלים, לא היו כל סימני־פציעה חיצוניים. גרושתו, שוש הזאב, שהיא אחות במיקצועה, מכחישה טענה זו, וטוענת שרופא סיפר לה שהיו להזאב פציעות בבטן. שוש הזאב היתה בהדסה אחרי שהובאה לשם גופת בעלה־לשעבר, אך היא מודה שהיא עצמה לא ראתה את הפציעות. אם אמנם נכון סיפור זה, מתעוררת השאלה ממה נהרג אלי הזאב. האם היה זה מפציעות פנימיות שנגרמו על־ידי ההדף? או שמא ברחוב הפתוח שליד בית הדסה לא יכלו הרימונים ליצור הדף כזה שיגרום למותו?

ראשי גוש־אמונים מודאגים מהפופולריות

גרושה שוש הזאב
האם היו סימנים על הגופה?

הם באו משני עברי הגשר - במעשה סימלי ראשון מסוגו

שתי גדות לירדן

ממיזרח: קוואסמה, הקאד' ומילחם באים אל הגשר בראש ההפגנה

היה זה אירוע חסר־תקדים: מן המיזרח, מכיוון רבת־עמון, התקרבה אל גשר־אלנבי שעל הירדן קבוצה של כמאה אנשים. בראשם הלכו שלושה. פאהד קוואסמה ומוחמד מילחם לבשו חליפות ועגדו עניבות, למרות החום הרב (31 מעלות). הקאדי של חברון לבש את גלימתו האפורה.

מן המערב, מכיוון ירושלים, התקרבה באותו הזמן אל אותו הגשר קבוצה אחרת. בראשה צעדו נציגיהם של תנועות־השלום בישראל ואשתו של מוחמד מילחם, ניהאד, אם עשרת ילדיו. אשתו של קוואסמה לא יכלה לבוא, ביגלל העוצר שהיה מוטל על עירה, חברון.

בפי שתי הקבוצות היו סיסמות דומות: למען השלום בין שני העמים, נגד גירוש השלושה.

שיחת־טלפון לאלוף

תוכנית כפולה זו לא אירעה במיקרה. היא תואמה מראש.

ביום הראשון צילצל הטלפון בביתו של האלוף (מיל') מתי פלד, יו"ר המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני. היתה זאת שיחה מארצות־הברית. אישיות אמריקאית, הפועלת למען השלום הישראלי־פלסטיני, העבירה לפלד את הידיעה על כוונת המגורשים לערוך מיצעד סימלי אל הגשר, ואת בקשת המגורשים שאנשי־השלום בישראל יערכו תהלוכה דומה.

פלד לא תמה על הבקשה. מזה שנים קיים שיתוף־פעולה של קוואסמה, מילחם ואחרים עם כוחות־שלום ישראליים. קוואסמה, אחד המתונים והאחראיים ביותר בקרב המנהיגים בגדה, תומך בגלוי ברעיון של דו־קיום ישראלי־פלסטיני בשתי מדינות לאומיות — ישראל ופלסטין. את דעתו זו השמיע בלי היסוס בעצרות משותפות ובפעולות מדיניות אחרות.

היה זה קוואסמה שהזמין בשעתו את ראשי של"י לעירו, כדי למחות על עקירת הגפנים בידי הפורעים של קריית־ארבע. של"י העבירה את היוזמה לתנועת שלום עכשיו. קוואסמה עמד לנאום לפני המפגינים הישראליים, להביע להם את תודתו והערכתו, אך הדבר נמנע ממנו בכוח על־ידי המימשל הצבאי.

מילחם, ראש עיריית חלחול, הוא בעל דיעות דומות, וגם הוא קיבל פעמים רבות מישלחות ישראליות ושיתף עימן פעולה.

כדי שההפגנה המתוכננת לא תשא כל אופי מיפלגתי, מסר פלד, שהוא גם חבר הנהלת של"י, את היוזמה לוועד הציבורי נגד ההתנחלות בחברון, שהוקם לפני כמה חודשים. בוועד זה חברים כמה גופים, ביניהם המועצה הישראלית למען השלום הישראלי־פלסטיני, הוועד לי־מען שלום צודק בין ישראל והארצות הערביות, גוש נאמני־השלום, ועוד.

בעשר בבוקר יצאה ההפגנה, שבה השתתפו כמאה אנשי־ציבור, מרצים באוניברסיטה וסטודנטים, לעבר הגשר. ברגע האחרון כימעט אירעה תקלה: במקום הופיע בשיר בגותי, עסקן קומוניסטי ידוע בגדה, ותבע מניהאד מילחם לנטוש את ההפגנה ולסור מייד אל מישבדה של הפרקליטה והעסקנית הקומוניסטית, פליציה לאנגר. היה זה ניסיון גלוי לפגוע בהפגנה, שבה היו הקומוניסטים מיעוט קטן.

האשה הערביה סירבה להענות לבקשה, והשיירה יצאה אל הגשר.

היא נעצרה כשני קילומטרים לפני הגשר על־ידי מחסום של חיילים ושוטרים. סרן ממישרד דובר־צה"ל הגיש להם פקודה בכתב, של מושל האיזור שסגר את הציר לתנועה, ושאסר גם את הגישה ברגל.

„חתיכת חרא!"

המפגינים לא רצו בעימות אלים, עצרו במקום וערכו עצרת־זוטא. ני־האד מילחם נשאה נאום נרגש בערבית, שבו הודתה לכוחות־השלום הישראליים ותמכה בשלום בין שני העמים. נערה עבריה תירגמה את דבריה לעברית.

לפתע הופיע מולן שוטר משופם, כשכולו שופע שינאה, והחל דוחף את המפגינים, ובעיקר את המפגינות הערביות ואת אשתו של מילחם. הרוחות התלהטו מייד, וכמה מן הנוכחים עצרו את השוטר בכוח. „חתיכת חרא!" צעק עליו, בזעם, אחד המפגינים היהודיים, מרצה מכובד באוניברסיטה העברית.

בעל־השפם התרתח. הוא נטש את הנשים, שם את ידיו על המרצה וצעק: „אתה עצור!"

מייד החלה התכתשות. המפגינים, ובראשם חברי־הכנסת אורי אבנרי וצ'רלי ביטון, עברו את המחסום, תוך כדי דחיפות ומהלומות, כשהשוטר המשולהב אוחז בזרועו של אבנרי ומנסה לגררו אחריו, וחיילים חמושים ברובים חוסמים את הדרך בגופם.

„מה אתה רוצה?" שאל מתי פלד את השוטר האלים.

שוטר דוחף את אורי אבנרי בהתחלת ההתכתשות שמעבר למחסום

ממערב: מתי פלד (משמאל) משוחח עם מישפחת מילחם בהפגנה

בעל־השפם עזב לרגע את אבגרי, פנה בזעם לאבר האלוף־במילואים. „אתה קיללת אותי!" צעק ושם עליו יד. יתכן כי החליף אותו, בטעות, במרצה שגינה אותו קודם לכן.

האשמת־שקר זו הסעירה את האלוף, והחלה התכתשות נוספת, שבה הועף כוועו של השוטר.

„קולם נשמע"

בסוף הוחזר השקט כשקצין־צה"ל, הרחיק את השוטר והרגיע את הרוחות. החיילים גילו אי־רצון בולט להתנכל למפגינים. איש לא נעצר. המפגינים המשיכו בהשמעת דבריהם, סיימו את העצרת והתפזרו. אמר אחד מהם: „אם השוטרים מתייחסים כך לחברי־כנסת ולאלוף־צה"ל, איך הם מתייחסים לתושבים חסרי־ישע בערים הכבושות?

באותה שעה נערכה, במרחק של שתי דקות נסיעה, ההפגנה של שלושת מגורשי הר־חברון.

גם בה דובר על שיתוף־הפעולה עם כוחות־השלום הישראליים. אמר קוואסמה למראיין הטלוויזיה הירדנית: „ברגע זה נערכת בצד השני של הגשר הפגנה של כוחות־השלום הישראליים. הם מזדהים עימנו... כוחות־השלום הישראליים קיימים, אך הם מיעוט קטן, ואין להם אפשרות להשפיע על מדיניות הממשלה. אבל הם באו לחברון כדי להביע את תמיכתם במאבקנו, וקולם נשמע."

כך, משני עיברי הגשר, נערכה הפגנה שלא היתה רק מחאה נגד גירוש אישי־הציבור, תוך עקיפת בית־המישפט העליון הישראלי, אלא גם אקט סימלי של שיתוף־הפעולה של שוחרי־השלום משני הצדדים.

מסע השקרים

ממשלת־הליכוד הבינה זאת. ברגע שנודע לה על הכוונה לערוך את ההפגנה, לא הורתה רק לשילטונות המימשל הצבאי למנוע בכוח את ההתחברות הפיסית בין שני ראשי־החץ, אלא ביקשה גם למנוע התחברות רעיונית. לשם כך הפעילה את רשות־השידור במסע של שקרים.

מהרגע הראשון כוונתה ההפגנה הישר־אלית כיוזמה של „קבוצות שמאליות" או „שמאלנים" — כדי להכתים אותה כתופעת־שוליים ולהדביק לה תווית בלתי־פופולרית. בדיווח על ההפגנה נאמר ברדיו כי אשתו של מילחם „סירבה להתראיין לכלי־התיקשורת הישראליים" — טענה שלא היתה רק כוזבת, אלא גם מגוחכת, אחרי שהאישה נאמה באוזני המפגינים הישראליים, ועמדה על כך שדבריה יתורגמו לעברית.

לאחר מכן החל מסע־שקרים לגבי ההפגנה הערבית. בשעה שבע וחצי שידרה הטלוויזיה הירדנית, בתוכניתה העבריית, את דבריו של פאהד קוואסמה שדיבר בשבח כוחות־השלום בישראל. ברקע נשמעו קריאות המפגינים, שדיברו על שלום. הקריין עצמו יצא מגידרו כדי להזכיר שוב ושוב את מגמת־השלום של ההפגנה, והקטע כולו הוכתר בכותרת „צעדים בדרך אל השלום".

כעבור חצי שעה, במדורת־החדשות הקצרה, הגדירה הטלוויזיה הישראלית את ההפגנה הערבית כ„הפגנת שיטנה נגד ישראל", וקול ישראל סיפר על סיסמות דמיוניות על השמדה, שפיכת־דם ושאר דיברי־הבל. אך הטלוויזיה הישראלית לא יכלה למצוא שום חומר שיוכיח טענה זו. בקטעים שצולמו על־ידי צוותות זרים דיברו מילחם וקוואסמו באופן סביר ו־מתון, והסיסמה הקיצונית היחידה שנמצאה היתה קריאה של כמה מפגינים שצעקו: „ישראל לא, אש"ף כן." קוואסמה ומילחם ביקשו רק שיעמידו אותם למישפט.

„לא במיקרה גורש דווקא קוואסמה, שהיה ראש־העירייה המתון ביותר בגדה," אמר אחד מראשי ההפגנה הישראלית. „ולא במיקרה עשתה רשות־השידור של טומי לפיד את הכל כדי לתאר את הפגנת־השלום כהפגנה של שינאה. הליכוד וגוש־אמונים אינם יכולים להתקיים אלא באווירה של שינאה — וכל גילוי של ידידות ואחווה הוא איום ישיר על ביצוע תוכניותיהם."

פרופסור עמית וראובן קמינר בהתכתשות האלימה

ניהאד מילחם נואמת

השומר המשופם עוצר

(המשך מעמוד 40)

בקאריירה הצבאית שלו היה במחנה דו־רה, שנקרא על שם רעייתו של מפקד המחוז, האלוף דן אבן. הוא לחם בקרבות המשולש, ואחר־כך נשלח לצוות המקים של הפלוגה הניידת, שסגרה על כיס פלוג׳ה בדרום.

הניספח ומלכת היופי

מ נדעי היה חבר המישלחת הראשו־נה של המגבית המאוחדת שיצאה לארצות־הברית. שוב עזרו לו הופעתו הנאה ושליטתו באנגלית. כשחזר לאחר מסע־הרצאות מרגש, שבמהלכו נשקו יהו־דים נרגשים למדי־השרד המאולתרים שלו, הוצב כקצין אג״מ בחטיבת המחוז, תחת פיקודו של אסף שימחוני.

יום אחד נקרא לליישכתו של מי שהיה הרמטכ״ל, וכיוון חבר בממשלה שבה הוא מכהן, ייגאל ידין, מודעי מונה שליש של הרמטכ״ל. כיום מכחיש מודעי כי עימו את חמשת השטרלינגים. מיכל חזרה לארץ, כדי להתכונן למסע־מלכות נוסף בארצות־הברית. היא ערכה תחנת־ביניים בלונדון, ובמשך שבוע בילתה עם מודעי. כששב מודעי לארץ אחרי תום שליחותו, נשא את מיכל לאשה.

אחרי התפקיד בלונדון השתחרר מודעי מצה״ל. הוא הצטרף לדשנים וחומרים כימיים והיה ממונה על צוות־ההקמה של מיפעל־האמוניאק הגדול של החברה. דשנים שלחה אותו להשתלמויות בארצות־הברית ובקנדה, והוא לקח עימו את מיכל. כדי לאזן את התקציב המישפחתי, לימדה מיכל בארצות־הברית עברית.

כשהסתיימה הקמת המיפעל התחיל מודעי להשתעמם וחיפש לו עבודה אחרת. הוא הצטרף לחברת של, שהקימה מיפעל גדול בחיפה, אולם כשחוסלה של בארץ, עזב אותה ולא הצטרף ליורשת, פז. אז החליט להקים עסק עצמאי משלו. הוא גייס את כל חסכונותיו, לווה כספים מאביו והקים חברה לעיבוד שיירי־מיטבח למזון לעו־פות. תוך תקופה קצרה פשטה החברה את הרגל. כל חסכונותיו של הזוג הצעיר רבים תולים את הצלחתו האחרונה ב־עובדה, שמאז מותה של הראלה משקיע מודעי את כל כולו בעבודה, כאילו זו סם משכך־כאבים. האסון שיגה גם את מהלך חייה של מיכל. לא עוד אשת־שר יושבת־בית, הממתינה עד השעות הקטנות לבעלה, שיסיים את הישיבות שלו. גם מיכל התחילה להשקיע עצמה בעבודה צי־בורית הגוזלת שעות רבות מדי יום. היא שקועה בעסקנות בויצ״ו ובצדקה.

מודעי מודה באוזני הקרובים לו, כי מותה של הראלה שינה אצלו „הכל״. פעם, בשעת משבר, אמר בלעג עצמי: „אני בישרתי להרבה הורים שכולים את מות יקיריהם. כשהייתי בא אל משפחות חיילים שלי שנפלו בקרב, הייתי משוכנע שאני מבין איך ההורים מרגישים. רק אחרי האסון שלי, אני יודע שאי־אפשר להבין הורים שכולים.״

מודעי ומיכל הפכו גם הורים דא־גנים ומסורים יותר לשני ילדיהם — בועז, המסיים בימים אלה שרות צבאי כקצין בשיריון, וגליה, יפהפיה בת 17, תלמידת תיכון.

נתנאל זורך משביע את יצחק מודעי
היודש הפך למזכיר הכנסת

רב עם ידין, אך העובדה היא שכעבור יומיים נאלץ הרמטכ״ל לחפש שליש אחר. הוא מצא אותו בדמותו של נתנאל לורך, היום מזכיר הכנסת. לדברי מודעי, הוא פשוט לא אהב את עבודת השלישות.

בשנת 1951, כשהיה כבר סגן־אלוף, נשלח מודעי כניספח צה״ל לבריטניה.

לונדון היוותה מיפנה בחייו של מודעי. הוא למד לאהוב את האנגלים ולהעריכם, ופגש את מיכל הראל־אריסון, שבחברה אז כמלכת־היופי של ישראל. עד היום ידועה מיכל מודעי כאחת הנשים היפות בארץ. יום אחד נכנס למישרדו של מילא ברנר, ששהה באותה תקופה באנגליה. „נחש מי מגיע ללונדון,״ אמר ברנר ל־מודעי. „ראש־הממשלה? הרמטכ״ל? ניסה מודעי לנחש, ורק אז גילה לו ברנר כי התכוון למלכת־היופי של ישראל. „אם אתה מצליח לצאת איתה ערב אחד, אני נותן לך חמש לירות שטרלינג,״ הבטיח ברנר.

לפני פיתוי כספי כל כך גבוה, שהיה בערך שכר חצי חודש של מודעי, לא יכול היה הניספח הצבאי לעמוד. הוא התקשר למלונה של מיכל, ביקש לדבר איתה ולא מצאה.

למחרת היום היתה למודעי פגישה עם השגריר אליהו אילת. השגריר סיפר לו, כי הוא ממתין לביקור־נימוסין של מלכת־היופי. „אני מוכרח להשתתף בפגישה,״ התחנן מודעי. „אני מכיר אותה מהארץ,״ הסביר את להיטותו.

כשהגיעה מיכל עם מלוויה לשגרירות, אמר לה אילת: „דיד שלך נמצא כאן.״ מיכל לא הכירה את מודעי והניספח גימ־גם כדי שאילת לא יגלה ששיקר. בין גימגום לגימגום התברר לשניים כי מו־דעי חיזר בזמנו, ללא הצלחה, אחרי אחותה הבכורה של מיכל, בעת מסיבת־גדוד שנערכה בבית־ג׳וברין. אחד מחייליו של מודעי הצליח להקסים את האחות.

בין הקשר המישפחתי העקיף לבין הז־מנה לארוחת־ערב היה המרחק קצר. גם מילא ברנר הוזמן לארוחת־הערב והביא ירדו לטמיון ורק בקושי רב, אחרי שמכר את כל מכונות החברה כגרוטאות, הצליח להחזיר את ההלוואה לאביו.

עורך־הדין החיפאי יעקב סלומון קישר את מודעי עם חברת מילס כימיקאלים. אך איש־נתניה ומי שבנה באשדוד, עובד בן־עמי, הציע לו עבודה במיפעל רבלון, שהוקם באותה עת בחולות אשדוד. מו־דעי נסע לחיפה, אחר כך לאשדוד ובחר ברבלון. מאז ועד שמונה כשר זוהה עם חברת־התמרוקים הגדולה.

האב השכול

ל פיזיטיקה הוא הגיע רק בשנת 1965, כמעט באקראי. היה זה איש המיפלגה הליברלית בחיפה, צבי צימרמן, שגייס אותו לפעילות. בבחירות שנערכו בשבוע שעבר היה צימרמן אחד מאנשי אברהם שריר, יריבו של מודעי בחיפה. שנתיים לפני הבחירות שהולידו את ה־מהפך היה מודעי מוכן להתערב, וגם התערב עם רבים, שהליכוד יעלה לשיל־טון. כבר אז לא הסתיר את כוונתו להיות חבר ממשלה ואת ביטחונו שאכן יקבל תיק כלכלי חשוב.

לפני שנתיים אירע למודעי האסון הגי־דול ביותר — בתו הראלה, שאותה אהב במיוחד, נהרגה בתאונת דרכים. הראלה היתה צעירה בעלת יופי בלתי־רגיל. היא עבדה בחנות האצבעות גלי צה״ל כמפיקה. באחד הימים, כשנסעה הראלה מתל־אביב לביתה שבהרצליה־פיתוח, איבדה את ה־שליטה על הגה והתנגשה בעמוד חשמל.

מיום פטירתה הפך מודעי איש אחר. הוא אינו מרבה לדבר על האסון, ואינו מרבה להזכיר את הראלה לפני זרים, אולם הכל הבחינו כי חל בו שינוי מהותי. תחילה חזר לדת הנוקשה יותר, זו שסימל אביו, וניסה להשכיח את יגונו בתפילה. אולם בשלב מאוחר יותר חזר אל עצמו, ונכנס במלוא המרץ לעבודה.

השר הרגזן

ה מכה שניחתה על מודעי עם מותה של הראלה, ונסיונותיו למצוא ניחו־מים בביתי־ההורים ובדת, הולידו את אחת השמועות העקשניות ביותר שידעה הפו־ליטיקה הישראלית. מודעי היה במשך שנים רבות יריב עיקש למנהיג מיפלגתו, שימחה ארליך. הוא התנגד לדרך שבה הנהיג ארליך את המיפלגה, אך יותר מכל התנגד למדיניות הכלכלית של אר־ליך, שהביאה, לדעתו, את המדינה אל עברי פי פחת. בכל פעם שארליך היה מגיש רעיון כלכלי חדש או הצעת תקציב, היה מודעי מגיש הצעה נגדית משל עצמו, ובפירוט רב, למרות שידע שהממשלה לא תקבלה וכי רק ידו שלו תורם בישיבת הממשלה למען אישורה. היחסים בין ה־שניים הפכו בלתי־נסבלים. אז אמר ארליך בראיון לעיתונאי, כי מודעי זקוק לפסי־כיאטר. מודעי לא הגיב, הארץ נעשה, וגל השמועות בקשר למצבו הנפשי של שר־האנרגיה שטף את המדינה כולה.

חסידיו של מודעי טוענים שעשה חסד עם ארליך כשהסכים, במיסגרת ההסכם ה־קואליציוני הפנים־מיפלגתי, לתת לו תפקיד של כבוד, אם כי מרוקן מכל תוכן, ונענה בכך לבקשת ארליך להניח לו לסיים את הקאריירה הפוליטית שלו בכבוד. חסידי ארליך טוענים כי ארליך רחוק מלהיות גמור, וכי המילחמה רק החלה. מודעי לא שכח את הסיפור של הפסיכיאטר, ואף אינו מתחמק מלשוחח על כך, כשמישהו מזכיר לו את הפרשה. אך הוא מעיד על עצמו שאינו נקמן.

לעומת זאת מודע מודעי לחולשותיו. הוא שנוא על רבים מעובדיו ועל רבים מן הבאים עימו במגע. אין שר בממ־שלה, אולי מילבד לאריך שרון, שפיטר כל כך הרבה אנשים שעבדו במחיצתו, כמו מודעי. הוא מתפרץ בצעקות על עובדים, מעליב אותם, גוער בהם בפומבי ואינו מהסס לפטרם.

„אני יודע שזו חולשה שלי, אני יודע שלפעמים אני נימהר. אני יודע שההת־פרצויות שלי אינן מוסיפות דבר,״ התוו־דה פעם מודעי. לדבריו הוא מנסה בכל כוחו להשתלט על עצמו ולהימנע מהת־פרצויות־זעם. אך הוא יצר סביבו מעגלי־קסמים. עובדיו חוששים מזעמו ומנסים להסתיר מפלות או כישלונות. כשהוא מג־לה שעובד אינו מספר לו את האמת כולה, הוא מתרתח ומפטר אותו. לעומת זאת, ישנם כמה אנשים שלהם נאמן מודעי ללא סייג, בעיקר מקרב צעירי המיפלגה הליברלית שהלכו עימו כיברת־דרך ארו־כה. מודעי הוא מעשן־סיגארים כבד, אולם מהיום שבו נודע לו כי עשן־הסיגאר מפריע לנהגו, ברור, הוא נמנע מלעשן במכוניות.

למודעי תוכניות ברורות וקו ברור לגבי דרכו הפוליטית. הוא אינו מנסה להסתיר את עובדת היותו נץ, וכיום הוא מוכן לגלות שערב חתימת הסכם־השלום עם מצריים עמד לפני התפטרות מהממשלה. לדעתו יש עוד סיכוי להציל את הממשלה שבה הוא חבר, והליכוד עשוי גם לזכות בבחירות הבאות. הוא אינו ממעריצי ראש־הממשלה מנחם בגין, אך רואה בהצבתו של בגין בראש הליכוד, בבחירות הבאות, מחסום לפני השתלטות יונים על הליכוד וערבות להמשך קיום הליכוד.

יוסי ינאי ■

(המשך מעמוד 45)

פה לגוש־אימונים ושתקבל את מרותו. יתכן בהחלט שקמה מחתרת קיצונית יותר, היונקת מגוש־אימונים, אך אינה מקבלת את מרותו — כשם שאצ״ל קם בשעתו ב־תוך המיפלגה הרוויזיוניסטית, אך הש־תחרר מן התלות בה. (לח״י, שפרש מ־אצ״ל, לא קיבל גם את מרותו הרוחנית של זאב ז׳בוטינסקי, שהיה בתיאוריה המפקד הראשי של אצ״ל.)

יתכן כי גוש־אימונים, בעל השאיפות הפוליטיות והקשרים עם חוגי־השילטון, הוא כבר מתון מדי בעיני בעלי־הנשק, ושהם פוזלים לעבר גופים קיצוניים יותר. „הרב״ מאיר כהנא הוא מועמד טבעי למנהיגות כזאת. הוא מטיף בגלוי לגירוש כל הערבים מן השטחים המוחזקים ומ־ישראל.

בהיעדר תשובות לשאלות אלה — וכאשר קיים חשש, כי זרועות־הביט־חון אינן חוקרות את את הדברים בתקיפות הדרושה, ביגלל אי־הרצון של חוגים מסר־יימים בשילטון לחשוף את מערכת־הקש־רים של הימין הקיצוני — מופנית תשו־מת־לב גדלה והולכת לאיש אחד: מאיר כהנא.

השבוע התגלו כמה דברים, שהטילו אור חדש על מעשיו של הרב, ועל אופי ה־אנשים התומכים בו.

אלי הזאב הסעיר את הארץ פעמים רבות בשנים האחרונות. רק כמה שבועות לפני מותו הוא עלה פעמיים לכותרות. בפעם הראשונה היה זה כש־נעלם יחד עם שתי ידידות שלו במידבר־יהודה וגרם לכך שכוחות גדולים של צה״ל חיפשו אותו.

בפעם השניה היתה זו המישטרה ש־חיפשה את הזאב. היה זה אחרי ליל ה־בדולח ברמאללה ובאל־בירה. למישטרה הגיע מידע לפיו היה הזאב מעורב בפר־שת הניפוץ של שמשות המכוניות.

אך את הסערות הגדולות ביותר עורר הזאב אחרי מותו. עיתונאים, ישראלים ואמריקאים החלו לחקור את עברו. הווי־כוח הראשון שנולד היה לגבי השאלה אם אלי הזאב נולד יהודי או שהתגייר. לכל אחת משתי הגירסאות היו חסידים מקרב העיתונאים. עתה, אחרי שאביו של הזאב, אלוף־משנה בדימוס מייהון ג׳יימס ביקר בארץ, התברר סופית כי הזאב נולד נוצ־רי והתגייר רק אחרי שבא לישראל.

אולם באמתחת האב היתה פצצה נוס־פת, אותה גילה בשבוע שעבר. אחרי מותו של הזאב פירסמו עיתונאים אמריקאיים סיפורי זוועה על הזאב. אחד מהם, המח־ריד מכולם, היה על פרשת רצח בה היה מעורב הזאב. הצעיר, שהיה ידוע כחבר בכנופיית אופנועים אלימים, רצח את שכנו לדירה בדם קר. הזאב הועמד לדין, אך הסעיף של רצח הומר בסעיף של הריגה. הוא לא הורשע בהריגה והואשם באחזקת נשק בלתי־חוקי, אך גם מהאשמה מגוחכת זו יצא נקי. היה ברור, כי מישהו התערב במהלך מישפטו של הזאב.

לקולונל הזקן היה בשבוע שעבר הסבר לפרשה כולה. לדבריו היה הזאב סוכן של האף־בי.איי. ומעולם לא רצח אף אחד. כל הסיפור נתפר על־ידי האף־בי.איי. כדי להקל על הסוכנות להחדיר אותו אל כנו־פיות הפשע כדי שיוכל לדווח משם לשל־טונות. לאור תוצאות המישפט, נראה שהסיפור אמיתי.

את עובדת היותו של אלי הזאב סוכן של האף־בי.איי. מחזק גם הידיעה ש־פורסמה לפני כשמונה שנים על הקשרים של מנהיגו של הזאב, הרב מאיר כהנא עם האף־בי.איי. העיתון האמריקאי רב התפו־צה הניו־יורק טיימס פירסם ידיעה לפיה עבד הרב כהנא כסוכן של האף־בי.איי. כהנא התבקש אז על־ידי יחזקאל־העירום פלייבו להגיב בראיון מיוחד על הידיעה בניו־יורק טיימס ואמר אז (העולם הזה 1831): „בתחילת שנות השישים הקמנו חברי ואני, מכון למחקר. עבדנו הרבה למען המימשל האמריקאי — מישרד החוץ והפנטאגון. בשנת 1963 ביקשה מאיתנו סוכנות ממשלתית לערוך מחקר בקרב קבוצות קיצוניות, בעיקר מהימין. זה היה האף־בי.איי. שהתקשר איתנו. ביצענו את העבודה תמורת תשלום.״

יתכן ואין קשר בין העובדה ששני מנ־היגי תנועת „כך״ היו בעבר סוכנים של האף־בי.איי. יתכן גם שאין קשר בין עלייתן של הקיצוניות לארץ. יתכן גם שהשגויים ניתקו את קשריהם עם האף־בי.איי. לפני שהגיעו לישראל. אך העובדה שגם כהנא וגם הזאב, היו סוכנים של האף־בי.איי. מעוררת שאלות ותמיהות רבות.

יוסי ינאי ■

רחל מרחלת על כל העולם

זמרת במקום דוגמנית

פעם היא היתה החתיכה בהא הידיעה של הלהקות הצבאיות. **ירדנה ארזי** היתה גם יפהפיה אמיתית וגם בחורה שכיף להיות איתה. אחר־כך היתה לה נסיגה. השלב הבא היה שוקולד מנטה מסטיק, בו בלטה ירדנה, לא כל כך בגלל הקול כמו בגלל הצורה. כשהתפרקה הלהקה, היתה לה שוב נסיגה. אז בא האירווידיזיון. המצלמה אהבה את ירדנה שזכתה בתחילה בכל אותן מדינות שהאירווידיזיון הועבר אליהן בשידור־ישיר, אפילו יותר מזו של זוכת המופע **גדי עמרי**. ואז, שוב נסיגה. עכשיו ירדנה בעלייה מחודשת. היא ירשה את **חוה אלברשטיין** בתכנית הטלוויזיה הפופולארית לילדים קרוסלה, לצידם של **חנן גודבלט** ו**אברמלה מור**.

למה אני מספרת לכם כל זאת? לא שאני פתאום מבקרת מוסיקלית, אלא ששמתי לב שגם הרומנים והאהבות של ירדנה הן בעליות ובירידות, המקבילות ממש להצלחה הבימתית שלה. היו לה כמה רומנים סוערים, על חלקם סיפרתי לכם, על חלקם לא, ואלה תמיד כשהיא במרום ההצלחה שלה. כשהיא יושבת ב־בית וממתינה לתפקיד, אין גם אהבות בלב.

אז עם קרוסלה היתה צריכה להגיע אהבה, וזו אמנם באה. **שוקי בן־פורת**, מי שהיה בעלה של הדוגמנית היפהפיה **ציפי לוין**. שוקי התעקש, לא

ירדנה ארזי
רומן חדש —

שוקי בן־פורת
— זמירות חדשות

הסכים לשמוע „לא" מירדנה, והיום השניים צמודים זה לזה כשלא רק הידיים מלטפות אלא בעיקר העיניים.

ג'ינגל של אהבה

אחד הדברים הכי מכאיבים זו אהבה מרחוק. כל פעם שאני שומעת על זוג כזה שהגורל הפריד ביניהם, והם נאלצים להסתפק במכתבים, בשיחות טלפון טראנס־אטלנטיות ובלילות ארוכים של חלומות, הלב שלי מתחמץ.

זה היה גורלה של הזמרת **ריקי גד**, מי שהיתה אשתו של הגשש **פולי**, ש־האהבה שלה, האהבה הכי גדולה שלה, בחור שעונה לשם **אילן**, וריקי אינה מוכ־נה אפילו לגלות את שם משפחתו, חייב לשבת בארצות־הברית הרחוקה בגלל עסקיו.

עוד הגעגועים משגעים את ריקי, וכמו שאני מתארת לעצמי גם את אילן, גופלת

ריקי גד
לשיר במרומים

לה הצעה, כאילו מהשמיים. חברת נסי־עות גדולה מבקשת ממנה להקליט עבורה ג'ינגל פירסומת והתשלום היה לא אחר מאשר כרטיס טיסה לפלמה דה־מיורקה ושהייה זוגית באתר הנופש המקסים. אז מה יותר פשוט מלהרים טלפון לאילן ו־להזמין אותו לפלמה דה־מיורקה.

כשריקי תחזור לארץ, היא בוודאי תראה לא רק שזופה אלא מאושרת. ואם מישהו ירצה למצוא אותה, אני מציע שיחפש אותה במישרדי חברות הנסיעות מציעה את קולה לג'ינגל נוסף.

הדוגמנית שאמרה לא לאלכס גלעדי

זה היה מוכרח לקרות. אני לא מת־כוונת לכך ששדר הטלוויזיה **אלכס גיל־עדי** יתאהב, זה קורה לו איזה פעמיים בשבוע לפחות, אלא שתבוא אשה צעירה ונאה ופשוט תגיד לו „לא", למרות ש־אלכס ירה לעברה את כל התותחים שלו והפעיל את כל הטכניקות בהן הוא בקיא.

לפני שאלכס יצא לשווייץ, לאחד מ־טיולי השידורים שלו כדי לסקר משם את המישחק האומלל בין נבחרת ישראל ב־כדורסל לבין הנבחרת של צרפת, הוא פגש בארץ את **הגבורה אלטן**, אשתו של

אלכס גיליעדי וידידה בפעולה
סטירת־לחי לאגו

ראש המחלקה הכלכלית בטלוויזיה של בוואריה, אשה נאה, בעלת פנים נעימות וגוויה משגעת, שהגיעה לישראל במיוחד לחתונתה של **חגית צימוקי**, בתו של העיתונאי **אריה צימוקי**. אלכס חייך, אחר־כך הזמין, אחר־כך חיזר, אחר־כך התחנן ושום דבר לא עזר. היא פשוט לא רצתה אותו. אלכס לא ויתר. הוא סיפר לה שהוא עומד לנסוע לחוץ־לארץ, וש־לישראלים הטיסות זה תמיד סכנת נפשות, בגלל המחבלים, כמובן, כך שיתכן וזו הטיסה האחרונה שלו, ולכן היא חייבת להיות איתו, בבחינת הארוחה האחרונה של נידון למוות — אבל גם זה לא עזר. אחר־כך הוא הציע לה לנסוע איתו לאילת, כשהוא מוכן לוותר על שווייצריה למען שדר אחר, אבל גם זה לא עזר. אלכס ירה את הפגז האחרון והציע לה לבוא איתו לשווייץ — אבל הצעה כזו לא עושה רושם על מי שרק עתה שבה מגרמניה.

אבל לאלכס יש בכל זאת נחמה. כש־שמע את ה„לא" הסופי מהגבורה הוא הרים טלפון לשווייץ וקבע פגישה עם ידידה שווייצרית שלו. אז מה יש להתלונן?

הגרושה, הבעל והבלונדית

סיפור כזה שהשמות נשארים נסתרים תמיד יוצר גל של ניחושים, הפעם יהיה מאד קל לזהות את הגיבורים הראשיים.

מפיק קולנוע ישראלי, שהוא גם תעשיין ואיש עשיר למדות שהוא עושה סרטים היה אמור להגיע למלון באילת לבלוי חופשה בת שבועיים. **גרושתו** הישראלית שהשמועה הגיעה גם אליה, ארזה במהירות שתי מיזוודות ויחד עם שלושת ילדיהם המשותפים, השתכנה לה באותו המלון, כיומיים לפני שהאקס שלה היה צריך להגיע וחיכתה בסבלנות בשמש האילתית החמה.

כשהגיע, נכונה לה אכזבה מרה. מהמונית שהביאה אותו משדה־התעופה הוא לא יצא לבדו. יחד איתו הגיעה חתיכה בלונדית בתחילת שנות העשרים לחייה, מסוג החתיכות שמשאירות את הגברים בפה פעור. מיותר לציין שהגברת המאוכזבת הרגישה מאד מאד מיותרת באותם רגעים. ואמנם אחרי כרבע שעה נראתה על יד פקיד הקבלה של המלון כשהיא משלמת את החשבון.

אלא שכאן לא הסתיים הסיפור. עד מהרה התברר ששלושת הילדים, הושארו בחדרם במלון על־ידי אמם הכועסת ובפיהם הודעה לאביהם: „אמא אמרה שתדאג לנו כאן שבועיים, מכיוון שהיא נסעה לשבועיים חופש. איפה, אנחנו לא יודעים". האב קיבל את ההפתעה כמו גבר ובילה את חופשת השבועיים עם ידידתו הצעירה ושלושת ילדיו, כמשפחה לנסיון.

אחרי שבועיים, עזבה כל הכבודה את המלון והילדים הוחזרו לחיק אמם, כשהאב וידידתו נוסעים לצרפת. רק שם הם יוכלו לבלות חופשה אמיתית בלי הפתעות כאלה.

במדינה

(המשך מעמוד 38)

שלום בתל־אביב. השופט עמירם פיאלקוב מצא את מנהל מלון נוה־ים, גי דרעי (45) ואת פקיד־הקבלה, חיים לב (30) אשמים ב־השכרת חדרים למטרת זנות. והעניש את השניים בחצי שנת מאסר על תנאי לאיש.

בזו אחר זו עלו על דוכן־העדים נערות שונות והעידו. אחדות חזרו על הודעותיהן למישטרה, וי־אישרו כי אכן קיימו במלון יחסי־מין עם גברים תמורת שכר. הן ציינו, כי הגבר היה משלם עבור החדר, תשלום בסך 250 לירות. הכסף היה ניתן לפקיד הקבלה או למנהל המלון עצמו, והשניים ידעו היטב לשם מה שכרו הגברים את החדר.

„לא עכשיו. לדברי הצעירות היה הלקוח משלם, ומפקיד את תעודת־הזהות שלו, אך הפקיד לא היה רושם את שמו ביומן המלון. כדי להוכיח זאת החרימה המישטרה את היומן והציגה אותו ב־בית־המישפט. השופט שעיין בו ציין, כי גם במיקרים שנרשמו ה־שמות, היו עושים שימוש בחדר כשעה או שעה וחצי לכל היותר.

אחדות מהזונות סיפרו, כי המלון שימש להן כבית. אך למרות ש־גרו בו באופן קבוע, את עסקיהן היו מבצעות בחדר אחר שיועד על־ידי בעל המלון למטרת זנות. בעוד שחלק מהנערות חזרו בהן מעדותן במישטרה, וטענו, כי ה־שוטרים עצרו אותן, והבטיחו כי תשוחררנה אם תמסורנה עדות נגד הנאשמים, הרי אחדות סיפרו שבעלי המלון היו מעורבים ב־עסקיהן, ובמיקרה אחד אפילו הוהיר פקיד הקבלה את אחת הפרוצות ואמר לה: „לא עכשיו, המדור נמצא כאן.״

הלקוחות לא זיהו את המלון בשמו המדוייק, ובכל זאת הרשיע בית־המישפט את דרעי ואת לב בעבירה המיוחסת להם. וקבע כי העונש בא כדי להרתיעם בעתיד. באשר לטענות הסניגור, כי מוטב שהעיסוק בזנות ייעשה בחדר מלון המיועד לכך, מאשר בחצ־רות רחוב הירקון, לא היתה לשו־פט תשובה. התשובה לכך היא בידי המחוקק.

דרכי חיים

מפגר או רק אילם

הצעיר התגונן מפני שוטר ולא רצה ללכת למעצר. רק תורגמן האירכים שיכנע אותו

הצעיר משה חמרה שישב על ספסל־הנאשמים עשה תנועות מו־זרות בידיו ושפתיו. קולות לחי־שה ונשיפות קולניות נשמעו, אך מילה לא יצאה. מתוך הקהל ב־אולם התרומם גבר לבן־שיער ו־קרב לנאשם. גם הוא הפעיל את ידיו בצורה מוזרה והנאשם נרגע מעט.

השופט אורי שטרוזמן שאל את משה אבני, התורגמן לאילמים של בית־המישפט בתל־אביב מה אמר לו הנאשם. אבני סיפר: „הוא או־מר כי אני שקרן, כיוון שהבטחתי לו כי רק ניכנס לבית־המישפט ומייד נלך הביתה.״

„תשאל אותו מדוע יומיים אח־רי ששחררתי אותו בערובה הוא יצא לפרוץ שנית,״ ביקש השו־פט. שוב היתה החלפת תנועות בין הנאשם לתורגמן וידיו המת־עופפות של הצעיר הראו על צל־קות ארוכות באמות הידיים.

„הוא מספר כי חותכים לו את הידיים על הברזלים במעצר, וה־סמל מכה אותו. לא נתנו לו אפשרות להתקשר לאמו והיא לא באה לבקרו. הוא מבקש שיבט־לו את הכל, שימחקו את כל ה־תביעה ויתנו לו ללכת הביתה.״ סיפר אבני לשופט.

ביניתיים נראה היה כי הנאשם שרוי בהתרגשות עזה. הוא המ־

(המשך בעמוד 62)

מזון נווה־ים בתל־אביב
חדר מיוחד לזנות

צחצחק עם טילאק

סלוגן

Teelak

טילאק
שומרת על בריאות השיניים ומגינה על אמאיל השן

טילאק
מסירה כתמי ניקוטין, תה וקפה, מסירה אבן שן ומונעת עששת

טילאק
לנשימה רעננה

טילאק
משחת השיניים לכל המשפחה
להשיג בכל בתי מרקחת, פרפומריות ורשתות שיווק
דיסקו בע"מ

של מצלמות
30% הנחה
מבצע קיץ 80
Canon Minolta PENTAX
קרט בעמ
ת"א,
רח' מונטיפיורי 10 • טל. 655244
כרסלנו תנא

„הדקליה"
כפר־נופש 057־87177
ת.ד. 47 ימית

תן טרמפ לחייל

לברוח כדי ללדת

משה ואסתר יהודה
להתחלף במאסר

אסתר יהודה, שנדונה למאסר בעוון שותפות באונס ובשוד -

תלת שיער היא רק בת 19. לפני כשנתיים היא הורשעה בסיוע לאנוס צעירה ובשוד אותה צעירה. לטענתה של אסתר היא הגיעה לכך בגלל חברה מפוקפקת שהכירה. היא נשפטה ונדונה לשנה וחצי מאסר. „היה לי קשה מאוד בכלא כי לא האמינו לי שאני באמת רוצה לשקם את עצמי ולחזור למוטב.“

לאחר שריצתה שנה ונותרה לה תקופה של שבעה חודשים, זומנה אסתר לוועדת־השיחרורים שהיתה צריכה להחליט אם יגיעו לה שליש מתקופת מעצרה. לפני חברי הוועדה היה חסר דו“ח מסויים ולכן נדחתה ההחלטה בשבוע.

ביניתיים נשלחה אסתר לחופשה בת שמונה שעות להסדרת ענייניים אישיים בחוץ. מאז לא חזרה. „בית־הסוהר לא רה לא היתה מוכנה לוותר על בתה הקטנה וזו נלקחה לבית־המעצר יחד איתה.

כשנשפטה אסתר מחדש נכנס לתמונה עורך־הדין משה מרוז.

בחודש שעבר נערך מישפטה של אסתר. התובעת עמדה בתוקף על כך שאסתר תקבל מאסר בפועל, לאור העובדה החמורה שברחה למשך שנה. מרוז תיאר ארוכות את הסיבות שגרמו לה לברוח מהכלא, המקום שבו ניסו להתנכל לה. הוא ציין בעיקר את הקשר שקיימה כל זמן חופשתה עם מנהלת הכלא. קשר שלדעתו מעיד על כך שברחה רק בגלל

- ברחה מהכלא התאהבה, התחתנה, ילדה בת נתפסה ונחונה

מצוקתה בכלא. „העונש בא כדי לשקם עבריין ולא כדי לנקום בו. אסתר עשתה זאת בכוחות עצמה. אמנם בדרך לא חוקית, אך התוצאה היתה שהצליחה לשקם את עצמה והקימה בית יפה ומישפחה. מה ניתן לצפות יותר מבחורה אשר הרכיחה כי היא מסוגלת לשקם עצמה לבד? ואם הצליחה בכך למה להרוס את מה שבנתה?“ מרוז עמד גם על־כך שלא נעשה כל ניסיון רציני מצד שלטונות בית־הכלא להחזירה, על אף הקשר שקיימה איתם.

השופט החליט לזכותה וגזר עליה חודשיים מאסר על תנאי. ועדת השחרורים הסכימה לשחררה ונותרה רק השאלה האם לנכות לה שליש ולשחררה לגמרי. מרוז החליט להציג את התינוקת עם אסתר מעל דוכן הנאשמים. תמונה זו של

משקם בכלל. להיפך, למדתי שם דברים רעים מהאסירות ויצאתי עבריינית עם תעודה מבית־כלא.“ אומרת היום אסתר.

היאוש הגדול מאווירת בית־הכלא גרם לאסתר, לדבריה, שלא לחזור לשם. היא התגוררה בלוד אצל מישפחתה ומאחר שלא נתפסה החליטה כי היא משוחררת גם ללא החלטת הוועדה.

להשתקם בכוחות עצמה

שבועיים אחרי שברחה מהכלא, הכירה אסתר צעיר בן 26, משה יהודה. אסתר היתה אז מפוחדת ובמצב נפשי ירוד. „הייתי מיואשת לגמרי כשהוא ראה אותי, אך כבר ביום הראשון הוא דיבר איתי כל כך יפה על עתיד משותף וביקש ממני לבוא לחיות איתו.“

אסתר עברה לגור עם יהודה. בכך לא רק שהחלה לשקם את עצמה אלא השיגה פינה חיובית, על משה. משה אשר מעולם לא עבד, החל לעבוד כמסגר. אט אט התחילו שניהם להסתדר. בתקופה זו נכנסה אסתר להריון והתכוננה לבצע הפלה, אך משה לא הסכים וביקש ממנה להינשא לו.

החתונה נערכה באולם גדול ומפואר והוזמנו אורחים רבים. אסתר הכלה שכחה את דבר היותה אסירה נמלטת.

אחרי שבוע דפק שוטר על דלת ביתם. אסתר נבהלה וסיפרה הכלה חזרו אליה. אך הפעם היה זה בעלה אשר נעצר כחשוד בהצתה. בסופו של דבר שוחרר משה.

במשך כל הזמן שבו היתה אסתר חופשיה היא שמרה על קשר מתמיד עם מנהלת כלא נהה־תירצה, רעיה אפשטיין, ציפה סגניתה. הן אמנם ביקשו מאסתר לחזור לכלא, אך היא לא הסכימה.

ביניתיים נולדה בתה של אסתר. חודשיים בלבד הספיקה אסתר לטפל בתינוקה עד אשר הגיעה לתחנת־המישטרה ברמלה, המקום שבו נעצרה. בזמן מעצרה אם ותינוקה והבאת כל סיפורה האישי של האם כשהדגש על כך שהיא נמצאת בכלא עם תינוקת באווירה עכורה של מסוממות ופרוצות, אווירה שוודאי לא תועיל לילדה. כן סיפר בבית־המשפט עד כמה השתנתה אסתר בזמן שהותה בחוץ והיא איננה עוד מטופשת וחסרת אחריות כשהיתה.

לאחוז את האושר בשיניים

ב גזר־הדין כתב השופט כי אסתר הורשעה ב„נסיבות חמורות בהיותה רק בת 16, מאז הפכה פגיעה וחסרת־אונים. כיום היא מנסה לאחוז בשיניה את מעט האושר שהשיגה לעצמה.“ היא גזר על אסתר חודשיים מאסר על תנאי.

אסתר שוחררה ויצאה לחופשי, אך בכך לא נסתיימו יסוריה. בזמן שהותה בכלא נעצר בעלה משה, הוא הואשם בתקיפת זקנה. על פי האישום נכנסו משה וחברו לדירתה של מסעודה חדד, אשה בת 72 המתגוררת בגפה, כיבו את החשמל ואחד מהם תפס בידה כשהוא משתמש באלימות וגורם לה חבלות והוריד מידה צמיד זהב ששווין 25 אלף לירות. בידיו של משה נמצא הצמיד שהמתלוננת טוענת כי הוא שייך לה. לטענתו של משה, הוא ישב בבית־קפה בלוד כששני בחורים הציעו לו את הצמיד למכירה עבור —4.000 לירות. אחד הבחורים סיפר לו כי הצמיד היה שייך לאמו שנפטרה ומשה אשר ידע כי אמו של הבחור אמנם נפטרה לא היסס וקנה את הצמיד. המישטרה תפסה אותו עם הצמיד והאשימה אותו בביצוע השוד. משה אמנם סיפר למישטרה שקנה אותו, אך אין לו כל עדים.

אסתר מקווה שבעלה יצליח להוכיח את חפותו ויזכה מכל אשמה. ביניתיים היא משקיעה מאמץ בסידור ביתם. מסדרת ומקחטת, מטפלת ודואגת לילדה ומחכה.

אסתר יהודה וכתה בכיא נוה־תירצה
שיחות בטלפון עם המפקדת

א"ב לנערה

זה או־בֶּה מיני o.b. mini

את נערה צעירה וטבעי שאת מהססת. לכן כדאי לך לדעת מספר עובדות על טמפוני **או־בֶּה**: טמפון **או־בֶּה** הוא היחיד בגודל **מיני**, אשר תוכנן במיוחד לשמוש ע"י בתולות ונערות צעירות, החל מהמחזור הראשון. טמפון **או־בֶּה** הינו בעל כושר הספיגה הטוב בעולם, מתרחב עם הספיגה ואוטם בפני דימום וריח. טמפון **או־בֶּה** משחרר אותך מכל תחושה של אי נוחות ומאפשר לך לעשות ככל העולה על רוחך. לשחות, לרכב, לרקוד ולטייל - גם בימי המחזור החדשי שלך. טמפון **או־בֶּה** קטן, קל להחדירו וקל להסתירו בכיס הג'ינס או בארנק הכסף. גדולתו בקטנותו. **או־בֶּה** אינו זקוק למוליכים - דחיפה קלה והוא בפנים.

נסי את או־בֶּה מיני - אין טוב ממנו.

o.b.

או־בֶּה טבעי ובטוח

לכ' ענת עצמון
או־בה מח' ההסברה
ת.ד. 2115, חיפה

אבקש לשלוח אלי את
חוברת ההדרכה + השי:
3 טמפונים בנרתיק

שם _____

כתובת _____

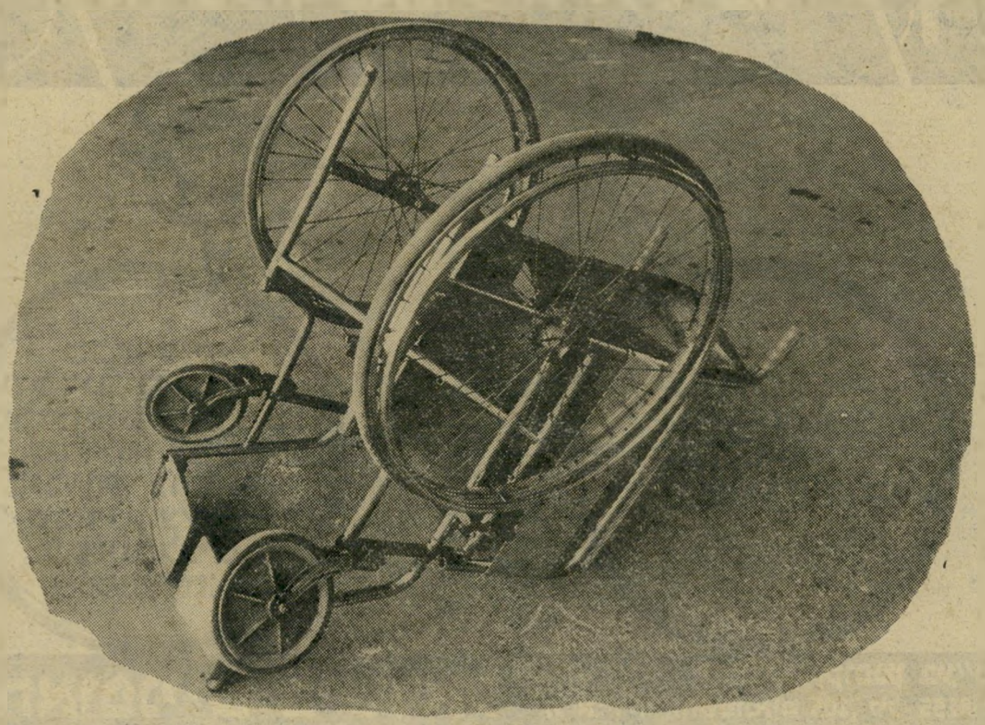
_____

גיל _____

□ משתמשת בטמפונים
□ לא משתמשת בטמפונים

הצעירה החיננית טענה שהנכה ניסה לבעול אותה שלא כדרך הטבע - הנכה

טען כי היא תקפה אותו - ובית המישפט קבע שזה ריב בין מאהבים

סקס בכסא גלגלים

הזוג ששכב עירום על המיטה היה שונה מזוגות אחרים. הצעירה, לי־מור גלעד, היתה יפהפיה בת 18, בעלת גוף חטוב ושיער ארוך. לא היה בה כל דופי, והיא בוודאי היתה נחשקת על־ידי כל גבר נורמלי. הגבר ששכב לידה במיטה הוא שהיה שונה מאחרים. יואל צוברי הוא נכה צה"ל. פלג גופו התחתון משותק, והוא נזקק לכיסא גלגלים.

לימור פגשה את יואל זמן מה קודם לכן, ואחרי שיחה קצרה הזמין אותה לבקרו בביתו בכל עת. באמצע החודש שעבר הרגישה פתאום בודדה, ובשעת לילה מאוחרת הגיעה לדירתו של יואל, באור־יהודה.

היא זרקה על־יו חפצים שונים וניסתה להתקדב אל הדלת - שהיתה נעולה

הערב התחיל בצורה מבטיחה. השניים שתו, צחקו ושוחחו. אחר כך, באופן טבעי, התגפפו והתפשטו ונכנסו למיטה. לי־מור ידעה משיחות קודמות, כי נכותו של יואל אינה מאפשרת לו לקיים יחסי־מין נורמליים. אך היא בכל זאת נמצאה ב־מיטתו ערומה.

הגאווה המינית נרמסה

התרחשויות שקרו אחר כך גרמו לשערוריה שמצאה את הדיה בבית־המישפט בתל־אביב בשלוש ערכ־אות שונות.

לדברי לימור גלעד ניסה יואל צוברי לבעול אותה שלא כדרך הטבע, בעזרת מכ־שיר פלסטי דמוי אבר זכרי. היא התנג־דה. הגבר הנזעם היכה אותה, נשך אותה בזרועה והבטיח: „היא עוד תראה מה זה להתנגד."

יואל הוא אמנם נכה, אבל כוח זרועו־תיו גדול מכוחו של אדם בריא. הוא ניסה להשיג את לימור הבורחת כדי לתקפה מחדש, אבל לימור נתקפה פא־ניקה, ובהיותה שתויה במקצת התגוננה מפניו. היא זרקה עליו חפצים שונים שהיו בהישג ידה, וניסתה להתקרב לדלת. רק אז גילתה כי הדלת נעולה והמפתח אינו בידה.

ריב מאהבים

כאשר התקרב יואל לכיסא ה־גלגלים, המאפשר לו לנוע בכל פינה בחדר, בעטה בכיסא והפכה אותו. כאשר ניסה הנכה לקום, הפילה עליו כיסא נוסף ושברה אותו.

בשלב זה נפגעה לא רק גאוותו של יואל, אלא גם מיניותו ונפשו. הוא טילפן למישטרה. כאשר הגיעו השוטרים הסתר־דד איתם יואל, לדברי לימור, והשוטרים נטלו אותה בגסות ולקחו אותה לתחנת המישטרה.

במישטרת מסובין איש לא שאל לדבריה. לא רצו להקשיב לתלונותיה ואפילו לא העיפו מבט על זרועה הנשוכה. השוטרים האשימו אותה בתקיפתו של יואל, ובגרי־מת נזק לרכוש בשווי 50 אלף לירות.

כאשר נשאלה מדוע עשתה זאת, השי־בה, כי היא היתה שתויה ואינה זוכרת. וכאשר התבקשה לתת את כתובתה ל־מישטרה — סירבה. אולי חששה כי הד־בר יוודע להוריה והם יכעסו, ואולי פשוט לא ידעה שאי־מסירת כתובת מהווה הצד־קה כחוק לשוטרים לעצרה ל־48 שעות.

היא נעצרה במישטרת מסובין, ואחרי 48 שעות הובאה בפני שופט השלום ה־תל־אביבי מנחם בוכוויץ.

לפני שהספיקה לימור להגיד עפעף, סיפר החוקר המישטרתי לשופט על מע־לליה, וביקש לעצרה למשך 15 יום, לשם הסתכלות. החוקר טען כי התנהגותה ה־מוזרה מעוררת חשש שהיא בלתי שפויה בדעתה, אין לה כתובת ומישפחה, ולכן מוטב שתיבדק, כדי למנוע הסתבכויות בעתיד.

ללימור לא היה סניגור. היא לא ידעה מה לעשות, ואחרי שחזרה בפני השופט על גירסתה, כי היתה שתויה ואינה יודעת מה באמת קרה, נעצרה והוצא נגדה צו־אישפוז.

מרגע זה התחיל מירוץ מישפטי מסח־רר. מישהו ממכריה מיהר אל עורך־הדין המנומש אריה רפאל, וביקש ממנו לשח־רר את הצעירה. תוך שעה מאז נעצרה, הגיש רפאל בקשה לעיכוב ביצוע צו האישפוז. הצו נמסר על־ידו אישית לנשיא בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, בנימין כהן, במעמד צד אחד.

אחרי קריאת הבקשה החליט השופט, כי העניין דחוף מספיק כדי שידון בו בלי הופעתה של המדינה. הוא ציווה לעכב את ביצוע צו האישפוז, והורה, כי הערר על המעצר, שהוגש גם הוא באותו מעמד, יידון למחרת היום על־ידי השופט דויד ולך.

בפני השופט ולך הציגה לימור, למחרת היום, את זרועה הנשוכה. סניגורה ציין, שאין לה כל עבר פלילי, אולם הקודה שהכריעה את הכף מבחינה מישפטית היתה הוצאת צו־אישפוז ללא סניגור. ה־חוק אינו מתיר פרוצדורה כזו, שכן יש לתת לאדם אפשרות להתגונן כראוי בפני אישפוזו והסיכתו לבלתי־שפוי.

מטעם זה בלבד ביטל ולך את הצו. אך הוא לא שכח לציין בהחלטתו, כי זהו אחד המיקרים המוזרים ביותר שהובאו בפניו. „בשעות הלילה הגיעה לדירתו של מכר, נכה צה"ל, אשר לדבריה ביקש לתנות איתה אהבים בדרך שלא נראתה לה והיא התנגדה... תמה אני כיצד אפשר בכלל להגיע למסקנת מעצר לצורך אישי־פוז תקופתי כגון זה, כאשר מדובר על ריב בין „מאהבים", ומן הטעם שהבחורה מסרבת למסור כתובתה."

השופט ולך ציוה לשחרר את לימור ללא ערובה.

מי נפגע ממי

אחרי ששוחררה, מיהרה לימור להתקלח, להחליף בגדים — ולחשוב. ואז החליטה להגיש תלונה.

היא כתבה מיכתב תלונה למישטרת מסובין, התלונה על התנהגותו של צוב־רי ועל כך שאיש לא היה מוכן לשמוע את תלונתה, כי נעצרה כאשר סירבה לתת את כתובתה, מבלי שאיש יסביר לה כי זו תהיה תוצאתו של הסירוב.

גאוותו ומיניותו נפגעו - הוא טילפן למישטרה והיא נעצרה ל־48 שעות

היא התלוננה על שהחזיקה במעצר 48 שעות במישטרה, וכי ניסו להציגה כ־מטורפת ולאשפזה לשם הסתכלות.

לימור טענה, כי אם בכלל היה מקום להגיש תלונה בגין אותו לילה, בביתו של יואל, הרי היתה זו היא שנפגעה. היא שרצתה להגיש תלונה על מעשה־מגו־נה, שניסו לעשות בה ללא הסכמתה, אך בוודאי שלא היה מקום להפוך את יואל למתלונן ואותה לעצירה.

"רד" ממחירי הדלק...
ועלה על אופניים!
לחיסכון באנרגיה ולשיפור הכושר

מבחר ענק
של דגמים וגדלים
מהידועים ביצרנים!
לילדים, לנוער,
לגברות, לגברים,
ספורט, צ'ופר,
עם מהלכים,
ולעבודה.

מרכז האופניים בישראל
סוכנויות קופמן בע"מ
ת"א: רח' החשמונאים 105, טל' 268155

אולמי תצוגה: מגרשי התערוכה, סוף רח' דיזנגוף, טל' 455141-2-3

קמפוס - ת"א

(קבוצת מעורבות פוליטית וחברתית סטודנטיאלית)

מזמינה את ציבור הסטודנטים, המרצים והעובדים

לעצרת

יום השלום
ישראל פלסטין
באוניברסיטת ת"א

העצרת תתקיים ביום ב', 19.5.80, שעה 4—2 אחה"צ, על הדשא המרכזי.

בואו והראו שאנשי התחיה וגוש אמונים באגודת הסטודנטים אינם מייצגים אתכם!

* הלאה ההתנחלויות! תופסק השתוללות גוש אמונים וכנופיית כהנא!
* הלאה הגירושים ופיצוצי הבתים! יוחזרו המגורשים!
* ישראל-פלסטין — שתי מדינות לשני עמים!

קצת אחרת!

טיולים מעורבים לאירופה וארה"ב
חוויה בלתי נשכחת בהווי בינלאומי
לגילאי 18-35

ארה"ב 47 יום	ארה"ב 26 יום	ארה"ב 19 יום	אירופה 22 יום
כל אמריקה	טרנס אמריקה דרום	טרנס אמריקה צפון	אירופה 40 יום
(לא כולל טיסה)	(לא כולל טיסה)	(לא כולל טיסה)	בריטניה 20 יום
$ 1389	$ 799	$ 599	

חברת קמפינגטורס, כסוכנת C.C.T. ו- AVENTOURS, מאפשרת לך להצטרף לקבוצות צעירים דוברי אנגלית מקנדה, אוסטרליה, ניו זילנד ודרום אפריקה, עם מלווי קבוצה דוברי אנגלית ובהווי המאפיין צעירים מארצות שונות.

מצלמה חינם - שי לנרשמים עד 10 במאי 1980.

קמפינגטורס Campingtours
חברה מס. 1 בטיולי הקמפינג
7 שנות נסיון - אלפי מטיילים מרוצים.

דרוש חוברת קמפינגטורס 80 מסוכן הנסיעות שלך

בשכונת החרדית קרית־צאנז בנתניה –

אין בניסה לספרדים!

מימין ומאיר בדש
„מאיימים עלינו!"

„הסכר שלנו הוא בלתי ניתן ל־תיאור," מספרת תיקווה בדוש. „זה כבר בלתי אפשרי. המישפחה שלנו היא כיבשה בין זאבים רעבים. איך אנשים יכולים להיות כל כך רעים? עשו עלינו חרם. אף אחד לא מדבר איתנו, ואף אחד לא מסתכל עלינו. את בעלי זרקו מבית־הכנסת של הקריה. הם מתערבים בכל דבר שאנחנו עושים — והכל לרעתנו. מאיימים עלינו בהבאת ביריונים, כדי ש־נסתלק."

תיקווה ובעלה — קורבנותיה של אפ־ליה עדתית בנוסח שנות ה־80' — מת־גוררים בקריית צאנז, שכונה חרדית ב־נתניה. בקריה מתגוררות כיום כ־400 מיש־פחות של חסידים אשכנזים, וכ־15 מיש־פחות ממוצא ספרדי.

הקהילה החרדית האשכנזית בקריית צאנז, בראשות מנהל הקריה חיים יעקוב ארנפלד, מנסה „לטהר" את השכונה מ־ספרדים. אך מכיוון שאין דרך חוקית לע־שות זאת, לא בוחלים בשום אמצעי. ה־חרדים ממתינים שתתעוררנה בעיות בין שתי העדות, כדי להשתמש בהן כעילה לסילוק הספרדים. ואם אין בעיה, יש מי שדואג ליצור אותה.

„אהרוס הכל — עד שתעזבו"

ושכני הקריה האשכנזים טוענים ש־„המרוקאים מסריחים ובגללם יורד ערך הדירות". הם עושים יד אחת עם מנהל

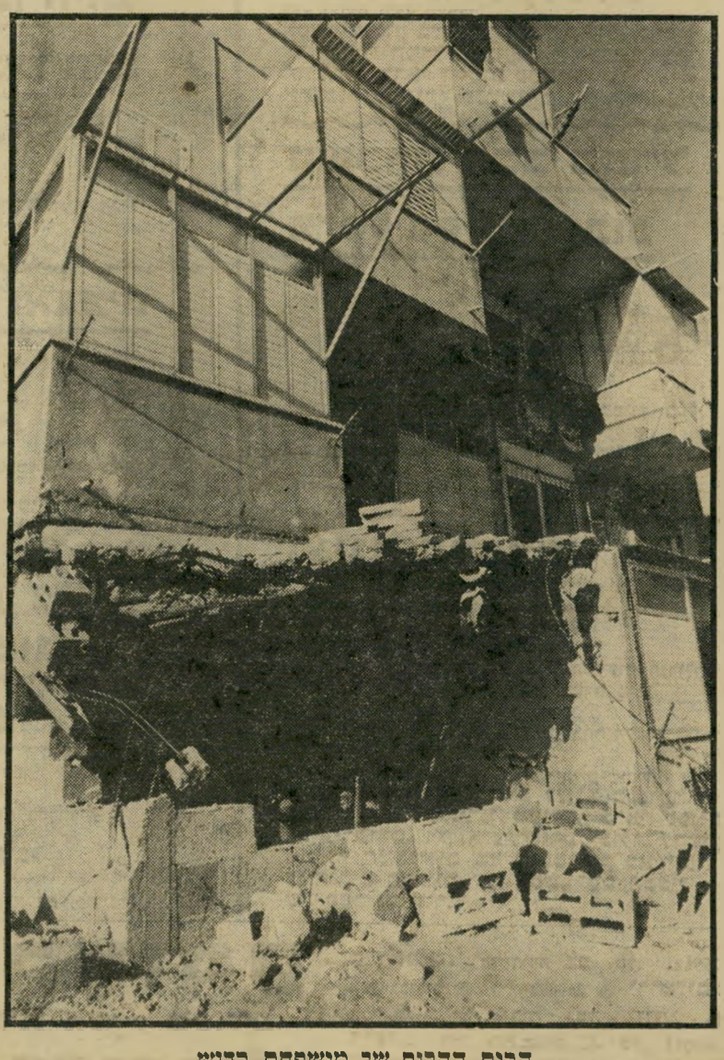
מנהל־קריה ארנפלד (מימין) ומזכירו
„הסתלקו מכאן!"

הקריה, במאמציו „לטהר" אותה מ„זרים". גסות מילולית וכוח משרתים את המטרה.

בחודש פברואר הגישו בני הזוג בדוש בקשה לוועדה המקומית, ש־תאשר בניית חדר נוסף בדירתם. המיש־פחה מונה שבע נפשות והם מצטופפים בשלושה חדרים. הדירה ממוקמת בקומת קרקע והוסבר להם שאין שום קושי טכני להוסיף עוד חדר.

האישור אמנם לא ניתן, אך מאחר ש־העניין הוסבר כעיקוב פורמלי בלבד, ובני הזוג בדוש ראו ששכנים אחרים מוסיפים חדרים. החלו בבניה. בשלב הראשון של הבניה הופיע במקום המנהל, חיים יעקוב ארנפלד, שאינו מטריח עצמו לעיתים מזומנות לבקר אצל תושבי הקריה. הוא פנה לתיקווה ולמשה בדוש בתקיפות: „אני רוצה שתעזבו את הקריה, וכמה שיותר מהר." לדברי בני הזוג איים עלי־הם ארנפלד בהבאת בריונים, כדי להו־ציאם בכוח מהדירה.

(המשך בעמוד 57)

הבית ההרוס של מישפחת בדוש
„הורסים רק לספרדים!"

פריסקופ לחו"ל
קיץ 80'

צ'ופר לפני גיוס

השנה רוב השביעיסטים והשמיניסטים לא עושים חשבון לאף אחד. לפני שמתחילים לדגור על הבגרות, ולפני שרצים עם המדים בג'בלאות, לוקחים ת'הלואה של אופירטורס ללא ריבית וללא הצמדה ויוצאים למסע כיופים באירופה.
ב־23 יום מספיקים לעבור את כל המקומות המשגעים באיטליה, אוסטריה, שוויץ, צרפת, הולנד ואנגליה ומבקרים גם בבלגיה.
המחיר: 2290 שקל + 1245 $.
בקיצור שיגעון.

ילדים חינם בשבועות

בתקופה שבין ה־20.5.80 ל־26.5.80 (בחופשת חג השבועות) קורה משהו מיוחד שאופירטורס מארגנת: שבוע של בילויים ונופש ביחד עם אכסון במלון טיסניה מהמפוארים באתונה במחיר 474 $ בלבד (דומה למחיר חופשה בארץ). וזה עוד לא הכל.

כל זוג מקבל כמתנת חג כרטיס כניסה חינם עבור ילד עד גיל 12. אופירטורס נותנת, למה לא לקחת? אפשר להספיק להרשם עד ה־15.5.

אמריקה לאינדיבידואליסטים

גם אם אתה בעניין של לטייל לבד, כדאי שתדע שדרך אופירטוס אתה יכול להבטיח לך כמה טיולים מאורגנים בתוך ארה"ב. מה שבטוח בטוח. אתה גם עושה מה שבראש שלך, וגם לא מחמיץ את המקומות שכולם מדברים עליהם. פרט לכך זה נוח ונעים וזול יותר מכל טיול דומה שתזמין כשתהיה בארצות־הברית.
הטיולים המוצעים:

7 ימים מניו־יורק לקנדה
9 ימים בדרום מזרח ארה"ב
19 יום מחוף לחוף
11 יום בחוף המערבי
6 ימים במערב ארה"ב ובפרקים הלאומיים
8 ימים בקנדה.

אנגלית באנגליה לתלמידים ולמנהלים

אופירטורס מציעה מבחר מגוון של חופשות לימוד באנגלית במיטב המכללות של ACEG להוראת האנגלית. קורס קיץ כזה הנמשך בין 3—24 שבועות יכול לעזור ל:

- בני 15 ומעלה שיש להם קשיים באנגלית.
- שביעיסטים, שמיניסטים לפני "הבגרות".
- מורים לאנגלית המעוניינים בהכשרה נוספת ליתר בטחון.
- סטודנטים החייבים להעלות את הרמה לצרכי לימודיהם השוטפים.
- מבוגרים שרוצים סוף סוף לדבר חופשי.

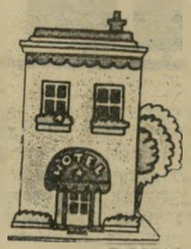
במכלול ההצעות של אופירטורס ישנם גם קורסים מקצועיים ספציפיים לאנגלית טכנית, עסקית, מסחר ובנקאות, מזכירות ועוד.

מקסיקו ללא תוספת מחיר

מה זאת אומרת?
זאת אומרת כל הדברים היפים שקורים בטיול מחוף לחוף באמריקה עם טיכה מיוחדת למקסיקו ואקפולקו ללא כל תוספת במחיר.
ושם? טיולים לפירמידת השמש והירח, אפשרות לשוט בגנים הצפים של קסוצ'מילקו ועוד ועוד.
כל זאת במחיר מפתיע של 2,264 $ + 3,760.— שקל. הניתן בשיטת התשלומים המהפכנית של אופירטורס.
עוד זה נאמר: "סופר אמריקה" וזה גם שם הטיול הנמשך 28 יום.

מלונות מעולים במחירים מוזלים

באנגליה

אם אתה נוסע לאנגליה באופן עצמאי, תוכל להתארח באמצעות אופירטורס בבית מלון מעולה בלונדון ולחסוך הוצאות אכסון יקרות. לבחירתך בשירות זה 2 בתי מלון HOTEL — METROPOL מדרגה ראשונה. — ROYAL NATIONAL HOTEL מדרגת תיירות מעולה במלון מטרופול **תינתן בכמשך 4 הימים הראשונים (וכל יום נוסף) לשהייתך ממחיר של 18.75 £ ליום בחדר זוגי במקום —25.30 £.**
המחיר כולל ארוחת בוקר קונטיננטלית, דמי שירות ומיסים.
למזמינים באופירטורס ינתן במתנה צימוק נוסף: מפת לונדון בעברית.

שיחות טלפון חינם למטיילים בארה"ב

כשתיסע לארה"ב דרך אופירטורס תקבל רשימה מקיפה של רשתות בתי המלון הגדולות ומשרדי השכרת רכב ברחבי ארה"ב (עם כתובות וטלפונים כמובן).
כשתרצה לשריין מקום באחד המלונות או ליהנות מטיול ממונע תוכל לטלפן חינם אין כסף לאחת הכתובות שברשימה ולהזמין.

חדש. הרים ואגמים באירופה

הרי האלפים, הרי הדולומיטים, יערות וינה, תעלות ונציה. אגם ג'נבה. מפלי הריין ו... קצרה הירייעה מהכיל את כל מה שרואים במסלול החדש של אופירטורס לאירופה.
"אירופה הרים ואגמים" כולל את שוויץ, איטליה, אוסטריה וגרמניה, נמשך 15 יום, והוא התשובה למי שמחפש טיול לא יקר בחו"ל, בטבע עיצר נשימה.
המחיר —823 $ + 1793 שקל.

ספרד ופורטוגל במחיר צ'רטר

ליסבון, סיביליה (אפשר להסתפר), קורדובה, גראנדה, מדריד, טולדו, בדאחוס.
15 ימים נפלאים — גרנדיוזוס בספרדית
איכות הטיולים — אופירטורס
המחירים: צ'רטר נמוכים 699 $ + 1890 שקל.
כדאי למהר להרשם כי ההצעה לתקופה מוגבלת.

לאיים הקאריביים באוניות שעשועים

אם אתה חולם להגיע לאיי הבתולה, לסאן מרטין, לפורטוריקו או לאיי הבהמאס. אתה יכול להזמין לך שייט משגע על אחת מאוניות הפאר שאופירטורס מעמידה לרשותך.
לאוניות קוראים:
MARDI-GRAS CARNAVALE, FESTIVALE
וזה מבטיח לך: ארוחות כיד המלך, מסיבות קוקטייל, נשף מסיכות, מופעי בידור, קבארט, מועדוני לילה, קאזינו, ומה לא?

מס' 1 בטיולים בארה"ב מחוף לחוף במחיר החל מ־2627$

אופירטורס הראשונה שגילתה אותה לישראלים. בקיאות, ותק ונסיון של שנים לא הולכים ברגל. לאופירטורס היום המבחר הגדול והמגוון ביותר של טיולים ברחבי ארה"ב, עם מלווים סופר מקצועיים שממש מכירים את אמריקה.
זה מה שעשה הזמן לטובת המטיילים עם אופירטורס וזה מתבטא גם במחירים.
החל ממחיר פנטסטי של 2627 $ בטיול "אמריקה הקלאסית" לטיול היוצא ב־24.6.80 (25 יום).

נוסעים ביולי 80 גומרים לשלם ב־1981

השנה אופירטורס יוצאת בתוכנית תשלומים מהפכנית לאירופה ואמריקה:
⅓ המחיר ב־3 תשלומים שווים ביום ההרשמה עד 10 ימים לפני הנסיעה.
⅓ המחיר 10 ימים לפני הנסיעה.
על היתרה נותנת אופירטורס אשראי שישולם לאחר גמר הטיול ב־6 תשלומים חודשיים שווים ללא ריבית וללא הצמדה.
אפשר לנסוע בלי לגעת בחסכונות, לחסוך את עלויות המדד הפרועות ולתפוס הרכה חו"ל. לא כדאי לחשוב פעמיים.
התוכנית בתוקף לנרשמים עד ה־30.5.80.

השכרת רכב בחו"ל מ־99.90 $ לשבוע

באמצעות אופירטורס ניתן לבצע בארץ את שכירת הרכב איתו רוצים לטייל בחו"ל. שירות זה ניתן ליעדי אירופה ואמריקה.
לאירופה אפשר גם לשכור קרוון (בית ממונע) בכל גודל ובמחיר הנראה לכם ביותר. לנוסעים ב־אופירטורס" מוצעות 99 מכוניות להשכרה מגרמניה ב־99.90$ בלבד לשבוע במקום 175—125 $. כל הקודם זוכה!

נציגה בלעדית של "חומס קוק"

"תומס קוק" מלונדון הינה חברת הנסיעות הגדולה בעולם. כ־1000 סניפים בעולם ולמעלה מ־12 מיליון נוסעים בשנה.
לתומס קוק נסיון של 150 שנה והמבחר העשיר ביותר של מסלולי טיולים באירופה.
אופירטורס היא נציגתה הבלעדית בישראל.
מובן איפוא שאם רוצים לשלב בנסיעה פרטית טיול מאורגן מעולה, כדאי לפנות לאופירטורס. רק אופירטורס יכולה להציע את כל המסלולים של תומס קוק באירופה במחירים השווים לכל נפש, ועם חסכון של פער התיווך.

אופירטורס
נציגי החברה מס' 1 בעולם
Thomas Cook

תל־אביב: בן־יהודה 32, טל. 299121.
אבן גבירול 68, טל. 269052 ● **ירושלים:**
אגף מלון המלך דוד, טל. 222777 ●
חיפה: דרך העצמאות 62, טל. 663011.

שער 4.1 שקל = 1 $ (מ.)

אין כויסה לספרדים

(המשך מעמוד 55)

עורך־הדין אברהם אורן, המטפל בבעיית מישפחת בדוש, מאשר את הדברים ואף מוסיף, כי משיחות שניהל במישרדי הקריה התברר, שהנהלת הקריה אינה מסתירה את מגמתה, להביא לסילוקן מהמקום של כל המישפחות הספרדיות. לפי גירסת ההנהלה הצליחו מישפחות אלה לחדור לקריה האשכנזית ב„טעות".

תיקווה בדוש ניסתה לבוא בדברים עם מנהל הקריה, למען יותר להם לבנות את החדר הקטן, ששטחו 12 מ״ר בלבד. היא אף הסבה את תשומת־ליבו לעובדה ששכנה, אשכנזית, בנה מחסן גדול ללא היתר, ונגדו לא נקטו אמצעים כלשהם. ארנפלד השיב לה, לדבריה: „לו אני לא רוצה להרוס, אך לך אהרוס כל מה שתבני, עד שעתזבו את המקום!"

איומי ההריסה לא נמשכו זמן רב. במוצאי השבת, ה־29 במארס השנה, שעה שבני מישפחת בדוש שהו אצל קרוביהם ברמלה, צץ בולדוזר בחצרם והרס את החדר שבנו. וזאת ללא התראה מראש ו־ללא צו־הריסה, כנהוג במקרים כאלה. אורן מסביר, כי ארנפלד ואיש מבני קריית צאנז, אינו מופקד על פי החוק, על נושא התיכנון והבנייה, ומבילא אין להם כל זכות להריסה.

„בגלל שהם שחורים"

„אחרי שהרסו לנו את החדר ו־גרמו לנו נזק של 200 אלף לירות, התחילו הבעיות האמיתיות." מספרת תי־קווה בדוש: „זה היה כמו שמישהו נתן אות. השכנים הפסיקו לדבר איתנו. הם גם לא מסתכלים עלינו. אנחנו מבודדים לגמרי. בעלי קיבל מיכתב, שהוא הוצא מבית־הכנסת של קריית צאנז, ללא כל הסבר. אני יודעת שכל השכנים קשורים בקשרי פרנסה עם הקריה. ואת הסיבה שאף אחד לא מעיד לטובתנו. הם מקבלים מקום עבודה וכסף, כדי שיוכלו ללמוד. אבל אני לא מבינה את ההתנהגות הגסה שלהם. לא עשינו להם כלום.

„לאחר שאיימו עלינו שוב ושוב, שנס־תק מהמקום, פנינו למישטרה. המישטרה לא עשתה כלום. שכן אחד, שהעז להעיד לטובתנו, מצא למחרת את מכוניתו שרו־פה. הם מסוגלים לעשות הכל. במיכתבים ששלחתי לנו נאמר, שזו קהילה של יוצאי אשכנז ולנו אין מה לעשות בה. עכשיו, מה שאנחנו רוצים זה למכור את הדירה ולעזוב, וגם בזה הם מתערבים. מי שמגיע הנה, לשאול פרטים על הדירה, מזהירים אותו מאיתנו. אומרים שאנחנו לוקחים הרבה כסף. בגלגל אנחנו לא מצליחים למכור את הדירה, ואני לא יודעת מה הם רוצים."

את ארנפלד קשה למצוא. כתבת העולם הזה, שביקרה במישרדי הקריה, גילתה שהם שוממים מאדם. פקיד שהסתובב במישרדים טען, שארנפלד נמצא במעון לילדים. את דלת המעון פתחה צעירה לבושה שביס, וכאשר שמעה כי המחפשים את ארנפלד הם עיתונאים, הסבירה שהוא לא יהיה כל היום.

לאחר כשעה יצא ארנפלד עצמו — אדם מבוגר, בעל פיאות וזקן עבות. כשנתבקש להגיב על פרשת בדוש אמר: „ארנפלד איננו פה, תסתלקו מכאן!"

תיקווה ובעלה פוחדים לדבר. לאחר ש־תלונותיהם הגיעו למישטרת ולעורך־הדין, החליטו פרנסי הקריה שרצוי להשתיקם. הם עשו הסכם עם הזוג בדוש, לפיו יפונו הריסות המיבנה לאלתר ואף ינסו למכור להם את הדירה, בתמורה, על בני הזוג לבטל את כל התלונות שהגישו.

אומרת תיקווה בדוש: „הסכמתי למה שהם רצו, נמאס לנו כבר מכל המצב הזה. ביטלנו את כל התביעות. הם היו צריכים לעמוד בהסכם כבר לפני שלושה שבועות אך עדיין לא נעשה דבר. לנו אסור עכשיו לאמר מילה — זה בניגוד להסכם. נוסף על כך אנחנו מפחדים מהם. הם עשו לנו דברים איומים, ולא אמרתי את הכל. כדי לשמור על הילדים ועל עצמנו — מוטב שנשתוק. יש לנו חמישה ילדים שמסתובבים בין ילדי השכונה, ו־קיבלנו איומים שיפגעו גם בהם. ילדי הקריה מרביצים להם מאז המיקרה, ואני דואגת. בגלל הילדים אני לא מדברת. בשבילם הייתי כבר עוזבת הכל ובורחת מכאן. שניים מילדי, מימון ומאיר, קיבלו איומים שיהרגו אותם במכות, בגלל שהם שחורים."

שידור

נוסי״בה נפסל לשידור

הכתב **ישראל סגל** העלה רעיון, ש־התקבל על־ידי עורכי מוקד. עוד לפני התוכנית עם שר־החוץ לשעבר, **משה דיין**, הציע סגל לערוך ראיון משותף לדיין ולמי שהיה שר־הביטחון בממשלת ירדן, ויושב־ראש מועצת־המנהלים של חברת החשמל במיזרח ירושלים בהווה, **אנור אל־נוסייבה**.

כשהועלתה ההצעה לפני דיין, הוא התלהב ואמר ל**טוביה סער**, ששוחח עימו: „זה רעיון מצויין וזה יהיה שידור חשוב!" גם נוסייבה הסכים.

כשהובאה ההצעה לפני מנכ״ל רשות־

יושב־ראש נוסייבה
דיין אישר, לפיד פסל

השידור, **יוסף** („טומי") **לפיד**, הוא פסל אותה.

שוב מאיימים על חלבי

הכתב לענייני התיישבות של הטלוויזיה, **יגאל גורן**, חזר נרגש כולו מסיקור הלווייתו של **אלי הזאב**. בעת ביקורו בחברון, ובמהלך ההלווייה, היה גורן נתון להתקפות מילוליות ולאיומים מצד תושבי קריית־ארבע.

אך יותר מכל הדהימו את גורן האיו־מים שהושמעו באוזניו נגד הכתב לענייני השטחים המוחזקים, **רפיק חלבי**. בעל נגריה בקריית־ארבע אמר לגורן: „אם חלבי היה מגיע הנה היום, היינו מנסרים אותו בנגריה!" אחרים ביקשו ממנו למ־סור לחלבי כי הם „יחסלו איתו חשבון!"

בישיבת־בוקר, שנערכה למחרת, התלונן חלבי על האיומים נגדו. „אני בשר־ודם־חים, עלי ועל יגאל גורן יורקים משני הצדדים!"

התבטאות זו היתה המשך ישיר לדיון על התנכלותו של שר־החקלאות **אריק שרון** לצוות הטלוויזיה של **מנשה רז**, והתבטאותו של שרון, שבה השווה את אנשי־הטלוויזיה ל„מחבלים". **שימעון ספיר** טען כי לדעתו יש קשר ישיר בין העלהום על כתבי־הטלוויזיה לבין התבטאויותיו של שרון. אחרים אמרו כי יש לגרש את שרון מהארץ, כשם שגו־רש **פאהד קוואסמה**, משום ששרון גורם יותר נזק מאשר קוואסמה.

כלפי מנהל מחלקת־החדשות לא היו כל טענות ישירות, אולם הכל הבינו כי התלונות הם נגד יבין, שלא הגן די הצו־רך על עובדיו מפני התקפות שרון.

גולדשטיין לא מספיק בכיר

למחרת הפיגוע בחברון נערכה ישי־בת־בוקר שלא מן המניין. בדרך־כלל אין נערכות במחלקת־החדשות ישיבות בשבת. באותה ישיבה הוחלט כי מהדורת־הערב תהיה מורחבת, ותוקדש כולה לפי־גוע, את מהדורת החדשות צריך היה לערוך, על פי התיכנון המוקדם, **אורי גולדשטיין**, אולם במהלך הישיבה אמר מנהל מחלקת־החדשות, **חיים יבין**, כי המהדורה תהיה חשובה מדי, ולכן יש להטיל על עורך מבט, **יעקב אחימאיר**, לערוך אותה בעצמו.

גולדשטיין נפגע, עזב את הישיבה ולא הראה את פניו במשך כל השבוע בבניין הטלוויזיה.

צנזור לפיד וסגן־צנזור שימעוני
מי חייב למי מה?

סגן הצנזור

כפי שחששו רבים, החל המנהל החדש של הטלוויזיה **יצחק** („צחי") **שמעוני** להיות עושה דברו של מנכ״ל הרשות **יוסף** („טומי") **לפיד**. שמעוני חייב ללפיד את עובדת היותו מנהל הטלוויזיה, למרות שלדעת רבים אין הוא מתאים כלל לתפ־קיד, ולכן הוא נוקט בשיטות לפיד.

הצעד הלפידי הראשון שלו הוא הפעלת צנזורה פוליטית על תוכנית שיחה בשניים. כאשר נודע לשימעוני שעורך העולם הזה ח״כ **אורי אבנרי** הוזמן להופיע בתוכ־

עורך גולדשטיין
יבין פסל, גולדשטיין נעלב

נית, הוא החליט לפתע כי פוליטיקאים וחברי־כנסת לא יופיעו בשיחה בשניים.

התמרמרות נגד העורך

במערכת החדשות קיימת תסיסה רבה נגד עורך מהדורת כמעט חצות החדש **מיכאל קרפין**. הכתבים טוענים שקרפין גולש לתחומם בראיונות עם אישים, שאו־תם הוא עורך, וכי המהדורה ארוכה ומ־סורבלת.

הכתב הפרלמנטרי, **יורם רונן**, כועס על קרפין על שראיין את ח״כ **חיים בר־לב** בעיקבות פרשת **אריק שרון** ובר־לב. **נסים משעל**, הכתב לענייני מיפלגות כועס על כך שקרפין ראיין את שר־הרווחה הד״ר **ישראל כץ** אחר מרכז המיפלגה הדמוקרטית. ראש הדסק הכלכ־לי **אריש שפיגלמן**, כועס על קרפין בעיקבות ראיונות עם אישי כלכלה.

המנהלים גילו פרצופם

המילחמה שהסתיימה־לא־הסתיימה הש־בוע סביב החלטת הוועד־המנהל לאסור ראיונות יזומים של אישים בשטחים המוח־זקים, ללא אישור מוקדם של מנהלי המ־דיות, חשפה כמה מפרצופיהם האמיתיים של אנשים בטלוויזיה, המנסים להציג את עצמם כלוחמים בעד חופש העיתונות.

הראשון הוא, כמובן, מנכ״ל הרשות **יוסף** („טומי") **לפיד**. למרות שלפיד כמנהל הרשות היה צריך לצאת כנגד החלטה מוזרה ושרירותית זו של הוועד־המנהל, הוא תומך בה בכל לב. האירוניה היא שדווקא לפיד הוא שעירער על ההח־לטה בפני הוועד־המנהל. המערער האמי־תי, **יצחק** („צחי") **שמעוני**, אינו יכול להופיע בפני הוועד־המנהל והוא ביקש מלפיד לייצגו.

אך גם שמעוני, שדובריו ניסו להציג אותו כמגן על החופש בחדשות, לא השכ־קיע את מלוא העוצמה במאבק לביטול ההחלטה. שמעוני, שהבין כי זו החלטה אומללה, לא רצה להתמודד נגד דעותיהם של הפרופסור **ראובן ירון** וטומי לפיד, וערערו הוא פורמלי בילבד.

מנהל הרדיו **גדעון לב־ארי** הפתיע כאשר סרב להילחם כנגד ההחלטה המו־זרה. טענתו של לב־ארי, הנשמעת לא פחות מוזרה מעצם ההחלטה השרירותית של הוועד־המנהל: „לא כדאי לבזבז את התחמושת על עניין כזה."

אך המרגיז מכל הוא מנהל מחלקת־החדשות **חיים יבין** שבאנשיו תפגע ההח־לטה. יבין אמנם הביע מחאה כנגד ההח־לטה, אך מיהר למתן אותה, ולכאלה שדר־שו ממנו פעולה של ממש נגד סתימת הפה נתן להבין כי לא ילחם עד הסוף בעניין זה.

סיקור הולם

בשבחים רבים זכה הכתב לענייני מיפ־לגות של הטלוויזיה, **ניסים משעל**,

מנחם יכ־ארי
הועד פסל, המנהל נכנע

על סיקור ועידת המיפלגה הליברלית. היה זה מישעל שחשף לראשונה את מערכת התכסיס, סגניית הצירים והסח־תאבות שאיפיינה ועידת מיפלגה זו.

דיווחיו של מישעל לא מצאו חן בעיני מנכ״ל הרשות **יוסף** („טומי") **לפיד**, אך זכו בשבחים בתוך מערכת החדשות עצמה.

ערבי או יהודי

הקרב על תפקיד מנהל מחלקת־התוכ־ניות של הטלוויזיה הערבית החל השבוע

(המשך בעמוד 58)

מישעל וידין בוועידת הליברלים
המנכ"ל רגז, המנהל שרבח

(המשך מעמוד 57)

כשנודע שעומד לצאת מיכרז לאיוש מישרה זו.

המועמד של מנהל הטלוויזיה בערבית **יוסף בראז** הוא השדר הערבי־נוצרי **דיקטור קמר**. אולם יש להניח כי כנגד קמר יתייצבו עובדי רדיו וטלוויזיה אחרים, ביניהם מי שהיה מנהל הרדיו בעיר בית ועורך אל־אנבא, **יעקוב חזמה**, שכיום הוא אחד מחברי סיירת מנהל הרדיו בערבית ו**אלברט שמש** מהרדיו בעברית.

בעיקבות ההחלטה על קיום המיכרז ירדו סיכוייו של קמר, השוהה עתה בטיול במצריים. קשה להניח שהפרופסור **ראובן ירון** והמנכ"ל **יוסף** ("טומי") **לפיד** יתיתרו להבו מהרעיון שערבי יהיה מנהל־מחלקה ברשות השידור.

צנזורה נגדית

אם בסופו של דבר יוחלט כי אין לראיין אישים מהשטחים ללא אישור מוקדם של מנהל הטלוויזיה, עומדים כתבי הטלוויזיה לערוך פעולת תגמול.

לכל ברור כי את האישור או את חוסר האישור יתן מנכ"ל הרשות **יוסף** ("טומי") **לפיד**. מנהל הטלוויזיה **יצחק** ("צחי") **שמעוני** כבר רמז כי הוא לא יקח על עצמו את האחריות לכך.

עובדי מחלקת החדשות לא יראיינו אף אדם מהשטחים, גם אם הוא יהודי. לפיד יצטרך להסביר לבוסים שלו מדוע יעברו מהמסך הקטן ראשי גוש־אמונים, ראשי ההתנחלויות, הרב **משה לוינגר**, הרב **מאיר כהנא** ודומיהם. הכתבים פשוט יטילו עליהם חרם.

מישרה במקום תפקיד

מי שנחשב האיש החזק ביותר ברשות השידור, ראש ועד עובדי הרדיו, **אדי מונד סחייק**, התפטר בשבוע שעבר מתפקידו בוועד.

סחייק, יותר מכל ראש־ועד אחר ברשות השידור, הטיל את אימתו על ראשי הרשות. הוא היה ראש־ועד חזק, מהיר חימה ועומד על זכויות עובדיו. סחייק מונה כראש מחלקת־החדשות ברדיו, תפקיד בכיר ביותר ועל־ידי כך הצליחו ראשי הרשות להיפטר ממנו כיושב־ראש ועד.

לטי"ל על חשבון הציבור

המנהל לשעבר של מחלקת התוכניות בערבית, **סלים פתאל**, אולץ להיתפטר מתפקידו בעיקבות פסק־דין הבוררות של השופט לשעבר **צבי ברנזון**. ברנזון קבע בפסק־הדין שלו כי פתאל היה האשם העיקרי בסיכסוך שאיים לחסל את הטלוויזיה בערבית, וכי עליו לעזוב את תפקידו ולא לקבל כל תפקיד אחר בטלוויזיה בערבית.

אך נראה כי פסק־הדין לא השפיע על

דובר עמירב
חופשות לפני התפטרות

ראשי רשות השידור. פתאל שובץ במחלקת התוכניות של הטלוויזיה בעברית, בראשותו של **יוסי גודארד**, ויחל בעוד שלושה חודשים בניסיון להפיק תוכניות דוקומנטריות מדעיות, למרות שאין לו כל רקע מדעי.

עד שיתחיל לעבוד מקבל פתאל פרס מרשות־השידור. הוא נשלח לסיור לימודים בחוץ־לארץ, על חשבון הרשות. במשך שלושה חודשים יטייל פתאל באירופה, יצפה בטלוויזיה ויעלה למשלם המיסים יותר מחצי מיליון לירות.

בין הודו לנביעות

לאחרונה נפוצו בבניין רשות־השידור שמועות כאילו דובר הרשות, **משה עמירב**, עומד לעזוב את תפקידו בעוד חודשיים. עמירב שלא מכבר חזר מטיול בן חודש בהודו, נמצא עתה בחופשה בת שבוע בנביעות.

הבט אחורה בזעם

מנכ"ל רשות־השידור, **יוסף** ("טומי") **לפיד**, ביקש פגישה עם עורכי־עיתונו לשעבר מעריב, כדי לדון בצורת סיקור רשות־השידור בצהרון.

לפיד טוען כי בכל פעם ש**עידו דיסנצ'יק** עורך את עמודי־החדשות, משתרבבת לעיתון נימה לא־חיובית כלפיו וכלפי הרשות, בעוד שכאשר אנשים שהם ידידי לפיד, מהתקופה שבה היה הוא רכז מערכת מעריב, עורכים את עמודי־החדשות, הוא מקבל כיסוי הולם.

גם שיחה זו, שיוזם לפיד עם ראשי מעריב, היא במיסגרת המהפך החל עתה בצהרון, ובמיסגרת מאמציו של לפיד להבטיח לעצמו את השיבה למעריב.

עם הצגתו של מראה "ריו", מזמינה אותך "רבלון" להשתתף במבצע מיוחד, בו תוכלי לזכות בטיסה לריו דה ז'ינרו בברזיל, מתנת חברת "ואריג".

כל שעליך לעשות הוא למלא את השאלון המצורף ולמסור אותו עם קניית תכשיר של רבלון בתמרוקיה שלך או בדוכן רבלון בחנויות השקם, המשביר לצרכן וכל־בו שלום. (זכרי להדביק את תווית המוצר במקום המיועד בשאלון). המבצע בתוקף עד 30.5.80.

הגרלת כרטיס הטיסה לריו תיערך בתאריך 22.6.1980 בין שולחות השאלונים.

גזרי ומסרי בחנות שלך – סמני את התשובות הנכונות ב־X

לכבוד
חברת רבלון
כאן

1. מתי מתקיים הקרנבל בריו?
☐ פעם בשנה ☐ פעם בשנתיים ☐ פעם ב־4 שנים
2. איזו שפה מדוברת בריו?
☐ אנגלית ☐ ספרדית ☐ פורטוגזית
3. איזו היא חברת התעופה הלאומית של ברזיל?
☐ אל על ☐ ואריג ☐ אולימפיק
4. מיהו הכדורגלן הברזילאי המפורסם?
☐ קורבלן ☐ קורטז ☐ פלה
5. מהו שם המקלון עם ניצנוצי הכסף ממראה "ריו"?
☐ RIO ROSE ☐ RIO MANGO ☐ GLITTER STICK
6. מהו גוון השפתון האהוב עליך ממראה "ריו"?
☐ SUGAR GLAZE ☐ RIO FUCHSIA ☐ RIO MANGO

שם: _____
כתובת: _____
שם החנות והכתובת: _____

מקום להדבקת תווית המוצר

RIO!

חדש מ"רבלון" — מראה "ריו" תוסס, קצבי ומרגש
כמו ריו.
אופנת איפור צבעונית לשפתייך, ענייך, לחייך
וציפורנייך — "ריו"!
עם הצגתו של מראה "ריו", מזמינה אותך "רבלון"
להשתתף במבצע מיוחד, בו תוכלי לזכות בטיסה
לריו דה ז'ינרו בברזיל, מתנת חברת "וואריג".
פרטים נוספים בשאלון המופיע בעמוד הסמוך.

© 1990 REVLON, INC.

REVLON

שיזוף כזה הוא "בריאות"

SUN GUARD

וושבסקי - פריליך

זה בהחלט אפשרי. הקיץ את יכולה להיות שזופה ולהנות מהשמש ללא חשש. no.1 פיתחה במעבדותיה שבארה"ב סידרת מוצרי שיזוף חדשים המבטיחים לך שיזוף מהיר ואחיד. ומבטיחים אותך, בו בזמן, בפני כוויות, התקלפויות והתייבשות העור. לראשונה עומד לרשותך פתרון מושלם לשיזוף יפה ונכון – SUN GUARD סידרת מוצרי SUN GUARD מכילה OCTYL DIMETHYL PABA (מסנני שמש) הפועלים פעולה כפולה; משזפים את העור מחד ושומרים שמירה מירבית על בריאותו מאידך.
כל אחד ממוצרי SUN GUARD מכיל מספר שונה של מסננים בהתאם לסוגי העור השונים.

2 SUN GUARD ניתן להשגה הן בצורת תחליב והן בצורת שמן. מיועד לבעלות עור כהה הנשזף בדרך כלל בקלות וללא בעיות. מעניק שיזוף מקסימלי.

4 SUN GUARD ניתן להשגה בצורת תחליב או קרם. לבעלות עור רגיש שרגישותו לשמש ממוצעת. מעניק שיזוף עמוק במהירות וללא כוויות.

6 SUN GUARD תחליב שיזוף לבעלות עור רגיל עד עדין במיוחד. מעניק שיזוף עדין, איטי ואחיד.

8 SUN GUARD תחליב שיזוף המיועד במיוחד לתינוקות וילדים, בעל כושר הגנה מקסימלי. לשיזוף והגנה מושלמים.

AFTER SUN SUN GUARD למשיחה לאחר השיזוף. תחליב זה מיועד לצנן את העור הלוהט ולהעניק לו לחות, רכות ורעננות.

SELF TANNING SUN GUARD לשיזוף ללא שמש. מיועד לאלו המתביישות להראות בחוץ כשעורן עדיין לבן. מתחיל את השיזוף בבית.

no.1 **SUN GUARD**
ממוצרי היופי של
להשיג בתמרוקיות המובחרות ובבתי המרקחת.

הקיץ זה בהחלט אפשרי.
הבטיחי לך צבע משגע שכולו בריאות.

יום רביעי

14. 5

● **בית קטן בערבה (5.30, שידור בצבע).** סופה עזה מתחוללת באיזור המגורים של בני המישפחה וגורמת לכולם להתגעגע אל הבית הישן שלהם.

● **חידושים והמצאות (6.45).** פרק ראשון מכתבה בת שני פרקים שתשודר בהמשכים. הפרק דן בהנדסה בשירות החברה. במעבדות האומיות להנדסה בסקוטלנד מתכננים, בודקים מכשירים שונים שכל אחד מהם מסייע בשיפור איכות־החיים.

● **על אדונים ומשרתים (8.03).** ג׳יימס בלאמי שב הביתה לאחר שהייה בת שנתיים באמריקה, מוקסם כולו מהתעשייה האמריקאית ומעשיית הרווחים שם. המשבר הכלכלי גורם לאובדן כספם של ג׳יימס ושל רות. ג׳יימס עוזב את הבית בגלל דכאונו ובאותו הלילה מגיעים לאיטון פלייס שני שוטרים.

● **רוצחי המימסד (10.05).** מרסל קרנה מתאר בסרט זה את השחיתות המסתתרת מאחרי הקלעים של ה־מימסד המישפטי בצרפת. הוא עושה זאת באמצעות סיפורו של שופט החוקר מעשה רצח. הזמר־שחקן זאק ברל מגלם את דמותו של השופט החוקר, את מי שמנסה להצר את צעדי השופט, קצין המישטרה, מגלם השחקן מישל לונסדאל.

יום חמישי

15. 5

● **סיפורי ח׳ליק (6.32).** בעיקבות מיכתב המגיע מחוץ־לארץ מחליט ח׳ליל ללמוד נהיגה, כדי שיוכל לטייל עם האורחת המגיעה אליו. כל אנשי החנות משתתפים בחוויות שלו במהלך הלימוד ומנסים לעזור לו בדרכים מדרכים שונות כדי שיצליח במיבחן הנהיגה. את השירים המלווים את התוכנית, הנהג הזהיר וה־תמרורים כתבו אנטון שמאס ודובי זקצר.

● **בין האזרח לרשות (7.00).** צריח המיסגד בכפר יאסיף נבנה בניגוד לרשיון ה־בנייה שניתן לו על־ידי ה־מוסדות המוסמכים. בעיקבות התערבות התוכנית יש לי שאלה, הפיץ מישרד־הדתות חוו־רים לרשויות המקומיות ולוועד־ים הדתיים המסבירים להם כיצד לנהוג בעתיד.

● **כוונות טובות (9.30).** סרטן המתאהב בנערה המת־בקשת על־ידי הוריו להינשא לו, כדי להמתיק עליו את ימיו האחרונים. כאשר נודעת ה־קונוניה לצעיר הוא מעדיף להיפגש מסביבתו כדי לסיים את חייו בשקט. מובן שיש בסרט גם האח הפוחז, שהוא סרט תעודי המביא תמונת מצב של המיפגש בין הפליטים ה־וויאט־נאמים לבין הישראלים במשך ארבעת החודשים הרא־שונים לשהות הפליטים בארץ. 197 הפליטים שהגיעו לישראל לפני כחצי שנה הועברו למרכז הקליטה באשדוד. הטלוויזיה עקבה אחר פליטים אלה, שבהם גברים נשים וילדים, שלא הכי־רו זה את זה לפני הגיעם לארץ. לי קונג פונג, היחידי הדובר אנגלית מקבוצה זו, הוא מרכז הסרט ומשמש כמתורגמן. פונג היה טייס מסוק בצבא דרום־ויאט־נאם, רגיש, בעל כושר מנהיגות טבעי וכך הפך מנהי־גם של הוויאט־נאמים. במהלך הסרט הטיס פונג מסוק. לפונג גם נולדה בת בארץ וניתן לה שם ישראלי. למרות הכל מצ־ביע הסרט על ניכור בין הישי־ראלים לוויאט־נאמים.

● **החפרפרת (10.20).** סידרה חדשה ומצויינת על פי סיפורו של ג׳ון לה־קארה שכתב גם את המרגל שחזר מן הכפור ומלחמת המראות. כמו כל ספ־ריו של לה־קארה, אמן ספרי המתח הלא־בידיוני, כן גם ספר זה, שעל פיו נעשתה הסידרה, שזור באלמנטים של סכנה, מתח ומסתורין של עולם הריגול הבינלאומי. הסיפור נסוב על רשת בינוי ברימית הנתונה ל־סכנת חשיפה בשל מותו של סוכן כפול. הפרק הראשון מת־אר כיצד חושד ראש השירות החשאי כי באירגונו יש בוגד. המפתח למציאת הבוגד, הוא החפרפרת, נמצא בידי פרידו שנורה בעת שליחות בצ׳כוס־לובקיה. ששה חודשים אחר כך מתברר כי לשר הממונה על הרשת יש הפתעה. השחקן ה־ראשי הוא אלק גינס.

● **קונצרט (11.10).** הפסנתרן רודולף סרקין מנגן את הסונטה מספר 49 לפסנתר במי במול של היידן ואת רונדו בלה מינור לפסנתר 551 של מוצארט.

יום שישי

16. 5

● **ד״ר דוליטל (3.00).** החווה מפסיקה לתפקד כי ה־תרנגול איבד את קולו ואין מי שיעיר את בני החווה בבוקר. הד״ר דוליטל נחלץ לעזרה.

● **פרידה לנצח (6.02).** הסרט הערבי של השבוע מביא את הטרגדיה של צעיר חולה זה שמפגיש את אחיו הרציני, חולה הסרטן, עם האהובה. מש־תפים בסרט תוצרת מצריים זה מדים מכר־א־דין, חיאת קנדיל וחמדי חאפז.

● **שבת מלכה (8.05).** את מקומו של הרב שמואל אבידור הכהן תופס השבוע ה־שחקן יעקוב בנאי המארח ב־תוכניתו את דויד בנבנישתי ושושנה דמארי.

● **אהבה בין אמנים (10.20).** הפרק השלישי ב־סרט הטלוויזיה על פי הרומן של ברנארד שאו. יחסיהם של מרי סאתרלאנד ואדריאן הצייר אינם טובים. ג׳ק אואן עושה חייל. הצלחתו המוסיקאלית ה־ראשונה משפיעה השפעה דר־מתית על חיי הסובבים אותו ולציון ההצלחה הזו נערכת אף מסיבה.

שבת

17. 5

● **דיוקן (6.25).** סיפורם של בני זוג, הדייג הערבי מ־חיפה אסכנדר עטיה וידידתו, שהפכה לאשתו היהודיה שגם היא דייגת. וידוי מרגש של עטיה על יחסו לים, שאותו הוא אוהב וממנו הוא מתפרנס, אך גם חושש.

● **הבית בצד העצים** אביה ועל שתי נשותיו של בן־יהודה דרורה וחידה.

● **בועות (11.15).** ג׳סיקה מגיעה לכלל החלטה בעניין הבחירה בין צ׳סטר ו־דונהיו, ולאחר שהיא מביאה את הבשורה מתעוררת בעיה חדשה בבית טייט. ברט קמבל מוצא עצמו בספינת חלל של יצורים מכוכב אחר ומשוכנע כי דעתו נטרפה עליו. היצורים המצויין של אורי ברבש. הסרט מבוסס על סיפורו האישי של אסיר שהשתחרר מכלא רמלה, אחרי שש שנות ישיבה בכלא בגלל שוד מזויין. אחרי שיח־רורו נושא האסיר את חברתו שאותה הכיר בתקופת מאסרו בביקורים חטופים ובמיכתבים. שנתיים וחצי אחר־כך חזר ה־אסיר לכלא ודווחה את רעיון הגירושין שהועלה על־ידי ה־עובדת הסוציאלית. התסריט נכתב אחרי שהבמאי וכותב התסריט האחר ערן פריים עבדו עם כל הנפשות הפועלות, בסרט שמבוסס על סיפור אמיתי. את גיבורי הסרט מגלמים השחק־נים עופרה ויינגרטן וארנון צדוק.

חתום לכל החיים: ויינגרטן וצדוק
יום שני, שעה 9.30

● **הארט ואשתו (10.50).** על זוג ידידים של הארט ואשתו נופל חשד ברצח, והשניים נח־לצים לטהר את ידידיהם. זוג הידידים, אשר הגבר ביניהם הוא השחקן דון גאלווי, מוא־שמים ברצח עורך־דין מפורסם.

פגישה מיקרית: לונדון
יום שלישי, שעה 11.00

יום שלישי

20. 5

● **חרמש בקמה (8.00).** את ערב חג השבועות פותחת תוכנית זמר המייוחדת לשירי שבועות בהשתתפות נחמה הנ־דל ולהקת שייקה פייקוב.

● **קורקין ודוברוכין (8.45).** סיפורן של שתי מיש־פחות גרים מסג׳רה של סוף המאה הקודמת. סיפור מרתק על מאבקם של הגרים שהגיעו לארץ, אשר מי שרוצה ללמוד את ההיסטוריה היהודית של הגליל אינו יכול להתעלם מהם.

● **שלום 79׳ (9.10).** תוכנית ריקודי־עם בת יותר משעה שבמרכזה הופעת להקת שלום 79׳, להקת הייצוג של ישראל בכל הנוגע למחולות עם בהדרכתו של גברי לוי.

● **פגישה מיקרית (11.00, שידור בצבע).** סופיה לורן וריצ׳ארד ברטון מככבים בסרט שהפיקו קרלו פונטי וסטיל קלארק. הסרט מבוסס על מערכון קצר ש־הועלה לראשונה על הבמה ב־שנת 1936 בחלק מתוכניתו של נואל קוארד הלילה ב־8.30. העלילה כולה התרחשה במע־רכון במיונון תחנת־רכבת של עיר קטנה. עשר שנים אחר־כך ב־1945 הורחב המערכון ו־הפך לסרט בכיכובם של סיליה ג׳ונסון וטרוור האוארד. את התסריט לסרט של אז כתב קונראד עצמו. 40 שנה אחרי שעלה המערכון המקורי הופקה גירסה חדשה שלו, שאותה אפ־שר יהיה לראות היום על ה־מירקעים.

יום ראשון

18. 5

● **עוד לחיים (8.03).** הערב להיטים לועזיים.

● **הכל נשאר במישפחה (8.30).** שם הפרק ניתוח של תופסתן, אך לא ברור למי עושים את הניתוח.

● **שיחה בשניים (10.50).** אריה נאור נשאר מאוהב במדיה למרות שכבר זמן רב הוא לא מפקד גלי צה״ל. הטלוויזיה הסכימה לתת לו הזדמנות ולאפשר לו לשוחח עם דולה בן־יהודה־וימן, בתו של מחייה השפה העברית אליע־עזר בן־יהודה המספרת על בית

סיפורי ח׳ליק
יום חמישי, שעה 6.32

● **יום שני**

19. 5

● **שמונה וחצי (8.30).** בשורה טובה לאוהבי התרבות והבמה. מאיר עוזיאל, מי ש־הנחה תוכנית־נפל זו פרש ו־במקומו בא חיים קינן שאולי יחיה אותה. קינן, מי שהיה מבקר תיאטרון בשמונה וחצי של עוזיאל, היה עד לפני שנה מגיש תוכנית רדיו בתחנה ה־עברית בניו־יורק. את מקומו של קינן בביקורת התיאטרון תתפוס שוש אביגל.

● **חתום לכל החיים (9.30).** שידור שני של הסרט

במדינה

(המשך בעמוד 50)

שיך לנופף בידיו במרץ כשהוא מצביע על התובעת, והתורגמן אמר: „הוא כועס עליה כי היא יושבת כאן כל יום ושולחת אותו לבית־הסוהר.“ מישהו בקהל ניחך בקול רם והשופט פנה אליו ושאל: „זה מצחיק אותך? היית רוצה להגיע למצבו?“

שהקהל יצא. כאשר הורה לשופט, כי לא יצליח להוציא הסבר מהנאשם, החליט לדחות את הדיון עד לאחר קבלת חוות־דעת מוסמכת באשר למצבו הנפשי של חמרה. בידי בית־המישפט נמצאת כבר חוות־דעת אחת של הפסיכיאטר המחוזי, ד״ר קרפל, שקבע, כי חמרה הוא מפגר בשיכלו, ודרגת התפתחותו כשל ילד בן ארבע. מאידך קיימת בתיק חוות־דעת אחרת, של איש ועדת האיבחון, הקובעת, כי הצעיר אינו מפגר, אלא אילם בלבד.

הדיון נדחה. השופט יצא מהאולם, והשוטר התורן רצה להוריד את הנאשם לחדר־המעצר. הצעיר הלבוש סוודר קרוע ומיכנסיים הגדולים ממידתו נדחק לפינה וסירב לצאת. הוא נראה שם כחיה פצועה הלכודה ומתגוננת על נפשה.

השוטר ניסה להשפיע עליו במילים טובות ולא הצליח, הוא ניסה לסחוב אותו בידיו ושוב לא הצליח. אז פנה השוטר לתורגמן וביקש את עזרתו. „רק אם כל הקהל יצא מהאולם יסכים ללכת,“ הסביר התורגמן. לאט לאט ובלי רצון רב עזב הקהל את מקום התרחשות, ואז אמנם הלך חמרה בשקט בעיקבות השוטר.

ביטוח

שומאות בחצי מחיר

חברת „הסנה“ הורידה את המחירים — והשמאים איימו בחרם

„אם חברת הסנה לא תשנה את התעריפים שלה נטיל עליה חרם מוחלט!“ אומרים בימים אלה שמאי־רכב.

הסנה נקטה בצעד ללא תקדים בעולם הביטוח הישראלי. היא הציאה תעריפון מחירים חדש לשמאים המועסקים על ידה. „ה־תעריף הזה ממש מגוחך,“ אומר יו״ר איגוד השמאים צבי מימון. המחירים שסנה מציעה הם בערך מחצית המחיר הריאלי של עבודת השמאי.“

לאיגוד השמאים תעריפים קבועים, שאותם גובים השמאים מכל החברות, ועד היום קיבלו כל חברות־הביטוח את התעריפים הללו. לעיתים היו ויכוחים, התנהל משא־ומתן, אך חברות הביטוח קיבלו לבסוף את דבר איגוד השמאים בקביעת תעריפי הבדיקה.

שמאים רבים רואים בצעדה של חברת הסנה זילזול בכישוריהם. הם הכריזו, כי לא יעבדו עבור חברת הביטוח הגדולה. בתגובה על כך, טוענים השמאים, הורתה החברה לסוכניה להפסיק לחלוטין את קשריהם עם השמאים שיסרבו לעבוד במחירים שקבעה החברה.

„זה טירוף,“ אומר שמאי ממורמר, „הם מציעים לי חצי משכר הטירחה הריאלי. לאיגוד יש תחשיב של 15 לירות לקילומטר נסיעה, והם מציעים לנו ארבע לירות בלבד. עבור צילום הפגיעה אני מוציא 15 לירות לתמונה, והם מציעים לנו 6 לירות בלבד. זו תהיה עבודה במחירי הפסד.“

שמאי הרכב ניפגשו בשבוע שעבר בכמה כינוסי־חירום, שנערכו באווירה לוהטת. מרבית השמאים היו נחושים בדעתם, להטיל חרם

(המשך בעמוד 73)

רוג׳ר מור
בפשיטת הקומנדו
המדהימה ביותר
בתולדות הקולנע

הפשיטה בים הצפוני
"NORTH SEA HIJACK"
עם: ג׳יימס מייסון · אנתוני פרקינס
בכורה ארצית
ממוצאי־שבת 10.5 ● בעת ובעונה אחת

תל־אביב	רמת־גן
„חן“	„אואזיס“

סרט Universal בהפצת CIC

עכשיו זה קרה: הישראלי הראשון
אין גבול לאהבה

הכלה תרז גפרי, בת 35, היא נוצרית מארונית מן הכפר אלמא אל־שעב שבדרום לבנון. תרז למדה בתיכון בביירות וסיימה בית־ספר לתפירה. היא עבדה כתופרת במיפעל לקונפקציה בנהריה. בתמונה מימין: תרז בגיל 20. בתמונה משמאל: תרז כיום.

החתן מיכאל חנן, בן 52, הוא יהודי ממושב יערה הסמוך לעיירה שלומי שבצפון. חנן משמש אחראי על האבטחה במועצה האיזורית סולם־צור. בצעירותו שירת חנן בחיל־הים הצרפתי. בתמונה מימין: מיכאל חנן כמלח. משמאל: חנן כיום.

הרכב הישראלי עצר ב־חריקת בלמים. שתי הכפריות הערביות, שהלכו לצד הכביש, נרתעו בבהלה. באותם ימים, של מיבצע ליטאני, בדרום־לבנון, יכולה היתה הרעה להיפתח בכל רגע, מכיוון בלתי צפוי. אולם מתוך הרכב חייכו אליהן פנים ידידותיות. אחת הנשים הכירה את בעליהן. „אהלן חנן,“ אמרה לו. „תכיר את החברה שלי, קוראים לה תרז.“ נהג הרכב סקר במבט נוקב אחד את מראה החברה, ולא היסוס אמר לה: „אני רוצה להתחתן איתך.“

כשלוש שנים אחרי אותה פגישה מוזרה על הכביש, בתוך הקהילה הנוצרית בדרום־לבנון, נישאה תרז גפרי, נוצרית מארונית בת 35, מן הכפר אלמא אל־שעב, למיכאל חנן, יהודי בן 52 ממושב יערה. טכס הנישואין נערך לפני חודשיים במישרדו של עורך־דין מנהריה, ומסיבת החתונה נערכה במיסעדה עכואית, בהשתתפות בני מישפחת הכלה, מעברה השני של הגדר הטובה.

מיכאל חנן, שמושבו, יערה, סמוך לעיירה שלומי, משמש אחראי על השמירה המרחבית במוע־

שנשא אשה נוצריה מדרום־לבנון

צה האזורית סולם־צור. במיסגרת תפקידו הביטחוניים הוא מסייר הרבה בדרום־לבנון. כך היה גם בהקופת מיבצע ליטאני. הכפריים באיזור מכירים את חנן היטב. דמותו השמנמה והסקנדינית, ה־ערבית השוטפת והמסולסלת ש־בפיו, חביבותו וטוב ליבו הפכו אותו אורח רצוי ומכובד בכל אחד מכפריהם. אך למרות זאת לא שיער איש מידידיו הרבים בדרום לבנון, כי חנן יבחר לו לאשה דווקא אחת מקירבם.

תרז הגיבה בצחוק לשמע הצעת הנישואין המיידית שהציג בפניה חנן באותה סגישה על הכביש. גם אליה הגיע שמו של חנן. אך לה היתה זו הפעם הראשונה להכירו אישית. היא התייחסה אל דבריו כאל בדיחה שנאמרה תוך מצב־חניתה, בביתה של החברה, לשם הסיעו חנן. במשך כל הזמן שבו מבטיהם של תרז וחנן ונפגשו. אלמא אל־שעב הוא כפר מתקדם ומישפחתה של תרז היא מן המכו־בדות והמשכילות שבו. כך יכלה תרז להרשות לעצמה לשהות ב־צוותא עם גבר זר, דבר שב־מישפחות רבות אחרות נחשב פגי־עה חמורה בכבוד.

אהבה ממבט ראשון

כבוד ביקורו של חנן נערכה לעת ערב חאפלה. תרז באה גם היא לחגיגה. חנן לא הסתיר את יחסו כלפיה והירבה לשוחח איתה גם לעיני הנוכחים. בעיצומו של הערב הציע חנן, בשנית, ני־שואין לתרז. הפעם התייחסה לדב־רים ביתר רצינות. אך ביקשה זמן למחשבה.

מאותו היום לא ניתק הקשר בין השניים. חנן הירבה לבקר את תרז, הביא לה מתנות וחיזר אחריה בלהט. הוא אף שוחח לצורך ה־שידוך עם אביה. זה השתכנע בר־צינות כוונותיו של חנן ובכנותו, ונתן את הסכמתו העקרונית להמ־שך התפתחות היחסים. מישפחתה של תרז התעלמה מהבדל הדתות שבין השניים, והרשתה לה לבלות עם חנן ככלתו לעתיד.

בעוד שהאב שוכנע, תרז עדיין פיקפקה. „שמעתי על חנן," סיפ־רה, „סיפרו לי שיש לו הרבה חברות בכל מיני מקומות. לא ידעתי עד כמה הוא רציני. הס־כמתי לצאת איתו כי הרגשתי אליו בפעם הראשונה מה שלא הרגשתי אל אף גבר. היו הרבה גברים שרצו להתחתן איתי במ־שך השנים. אבל אף אחד לא היה מה שרציתי. חיכיתי הרבה זמן, ולבסוף מצאתי. זה היה חנן. הס־כמתי לצאת איתו, אבל בתנאי אחד. אמרתי לו: ‚מה שהיה היה, אבל אם אתה יוצא איתי אין יותר בחורות אחרות!' הוא הסכים בשמחה."

אחרי שנה, שבה הלך והתחזק הקשר ביניהם, גמלה בליבם ההח־לטה הסופית להתחתן. „אני הייתי בטוח מהרגע הראשון שאני רוצה אותה," סיפר חנן, שהיה כבר נשוי פעם והתגרש לפני שנים רבות. „בחיים שלי ראיתי הרבה. היו לי הרבה נשים. אני מודה. אבל תמיד רציתי אשה שתאהב אותי באמת. תיכף כשראיתי את תרז ידעתי שזאת היא. זאת היתה אהבה מ־מבט ראשון."

להצדיק את האמון

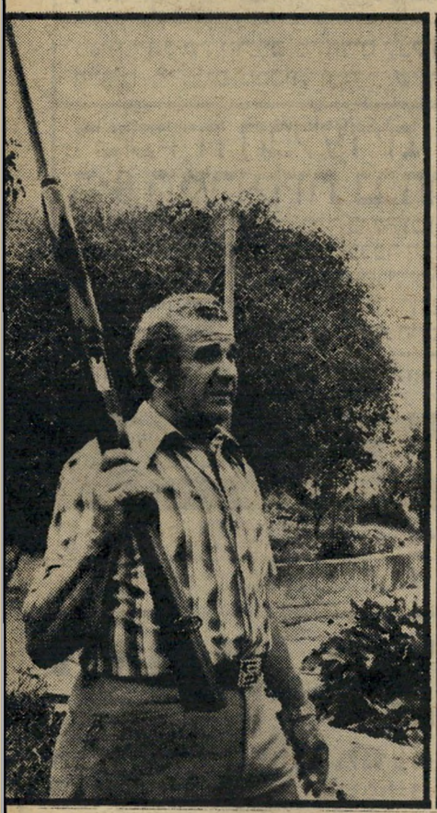
תרז הביעה נכונות להתגייר ובני מישפחתה אף הסכימו לכך. אולם אז רק החלו הבעיות. חנן החל להתעניין אצל רבנים שונים באפשרויות הגיור והחיתוך.

(המשך בעמוד 64)

הזוג המאושר

תרז הכירה את חנן באמצעות חברה, בעת שטיילו על הכביש הסמוך לכפרן. חנן, המסייר בדרום לבנון במיסגרת תפקידו הביטחוני, עבר בכביש והתאהב בתרז ממבט ראשון. הוא הציע לה מיד נישואין. תרז נענתה לו אחרי שהשתכנעה בכנות כוונותיו. הבדל הדתות והלאומים לא היווה עבורם מיכשול לחיים בצוותא.

הסכם נישואין

שנערך ונחתם בנצריה ביום 17/3/1980

בין: מר מיכאל חנן בעל ת.ז. 4247380
מושב ומזרח ישראל מפושב יערה,
אשר יקרא לחלן לשם הקיצור "צד א'"
מצד אחד,

לבין: גב' נשרי תרז בת מאיר בעל ת.ז.
לבנונית 41-823-40, חוטבת ואזרחית
לבנונית מכפר אלמא אל שעב, ואשר תקרא
לחלן לשם הקיצור "צד ב'" מצד שני,

הואיל: וצד א' וצד ב' איגם בני אותה דת,
צד א' יהודי וצד ב' נוצרית מרונית,

והואיל: וצד ב' מוכנה להתגייר לפי מנהג ו/או
הדת היהודית אך חליך זה מצריך זמן
רב ככל שמפשר להקריבו,

והואיל: וחצדדים קשרו גורלם ומגרעים מחשפים
המפורסים לעיל להגשת כרמו"י כפי שהחליטו
לעת זו,

והואיל: וחצדדים מוכנים לכנות מסגרת ביניהם
אשר המחיש החתייבויותיהם חדו-צדדית
עד אשר הנשואין יהיו לאפשריים,

והואיל: וחין בישראל מקובלת מסגרת חשוות למסגרת
הנשואין חדתיים המקובלים לפי דתם,

והואיל: וחצדדים החליטו להתקשר בהסכם פורמלי
ומחייב כלפיהם וכלפי המסובבים אותם,

מעיד הסכם זה לאמור:

1. המבוא להסכם הינו חלק בלתי נפרד מיפנו, ויהיה לו כח מחייב כאילו נכלל ונכתב מחדש בסעיף זה.

2. הצדדים ביחד ולחוד מוחדים ומצהירים בי בטופן מושתי לא כל כוונת החליטו לחקים מסגרת משפחתית שכה יחגלו חיסום כלוג נשוי לכל דבר ולדאות אחר נשוי כבן זוגו החוקי עם כל המשמע והמחייב מקשר זה.

מיכאל חנן

ערן, ג'ב'ל עמל

חוזה נישואין

נחתם בין תרז לחנן בתאריך ה־18 במרס 1980. החוזה כולל את כל מערכת ההת־חייבויות שבין זוג נשוי. הוא תורגם לערבית ובני מישפחתה של תרז חתמו עליו. בתמונה נראה הדף הראשון של החוזה.

קסדה ורובה

מיד אחרי שנערך חוזה הנישואין עברה תרז להתגורר בביתו של חנן במושב יערה, ליד שלומי בצפון. שם יש לו משק חקלאי קטן, והשניים הפכו בעל ואשה לכל דבר. תרז מנהלת בביתה החדש אורח חיים מודרני, ככל הנשים שבמקום. בתמונה מימין: תרז מתחת לקסדת מייבש שיער. משמאל: חנן, שהוא חובב צייד, עם רובה.

אין גבול לאהבה

(המשך מעמוד 63)

כל הרבנים טענו, כי עליו להמתין, וכי יש לבדוק תחילה את כל הקשיים שעלולים להתעורר. הביורוקרטיה והשרירות של המימסד הדתי נתגלו כאן במלוא פרצופם המכוער. במשך שנתיים תמימות הפציר חנן ברבנים, אך דבר לא עזר. מלבד דחיות חוזרות ונשנות לא קרה דבר. הרבנים הבטיחו כל פעם מחדש להזין את העניינים, אך לא קיימו זאת.

מקץ שנתיים הבין חנן, כי מן הרבנים לא תבוא הישועה. הוא לא יכול לפיגור ולאטימות השולטים בכיפת המערכת הדתית. בלית־ברירה פנה חנן לעורך־דין בנהריה. זה ערך עבורו חוזה־נישואין, הכולל את כל מערכת ההתחייבויות שבין זוג נשוי.

החוזה קובע, כי בני הזוג „מצהירים, כי באופן חופשי ללא כל כפייה החליטו להקים מיסגרת מישפחתית, שבה ינהלו את חייהם כזוג נשוי לכל דבר, ולראות אחד בשני כבן זוגו החוקי, עם כל המשתמע והמחייב מקשר זה.“ חנן מתחייב בחוזה „לדאוג לפרנסתה של תרז, מזונותיה וכל צרכיה כמקובל בדת היהודית ולהתנהג אליה התנהגות טובה, כראוי בין בעל ואשה בני תרבות.“ תרז מתחייבת „לדאוג לכל צרכיו של חנן, בישול כביסה וכל דבר המוטל על אשת איש לפי מיצוות הדת והנוהג, וכן להשתדל להכין עצמה להליכי הגיור בהקדם האפשרי.“ החוזה גם קובע, כי „הפרת ההסכם תזכה את הצד המכבד אותו לתבוע את הצד המפר לפיצויים קבועים ומוערכים מראש על־סך מיליון לירות, לפי ערכו ביום ההפרה או התשלום.“

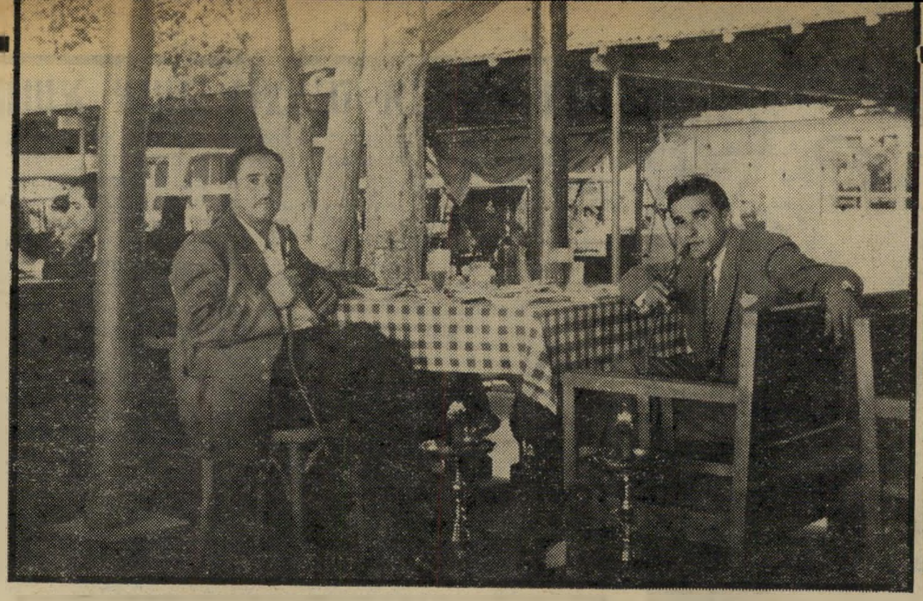
החוזה תורגם לערבית ואחרי שבני מישפחתה של תרז קראו בו, הם נתנו לו את אישורם והסיפו עליו את חתימת האב וחתימת דודתה של תרז. כך נישאו תרז וחנן בנישואין אזרחיים. תרז עברה לגור בביתו של חנן במושב יערה, שם יש לו משק חקלאי, ורוב השניים הפכו בעל ואשה לכל דבר.

„היום אני שמח שעשיתי חוזה אזרחי,“ סיפר חנן. „זה חוזה מצויין. הוא כולל את כל מה שצריך. בזכותו אנחנו יכולים לחיות יחד, והוא נותן לכל אחד מאתנו ביטחון מלא. אף כתובה לא יכולה להשתוות אליו.

„הסחבת של המוסדות הדתיים העמידה אותי במצב לא נעים. עבור המישפחה של תרז זאת היתה החלטה לא קלה לתת לה להתחתן עם יהודי. הזמן הרב שעבר גרם להם מבוכה. בכפר כבר התייחסו אלינו כאל זוג שעומד להתחתן, אבל החתונה לא הגיעה. ואצלם, כמו בכל מקום, אנשים מדברים. זה לא מוסיף כבוד. לכן החוזה הזה ממש הציל אותנו.

„היום אני צריך לשמש דוגמה. אני צריך להצדיק את האמון הרב שקיבלתי מהמישפחה שלה. זאת ברירה פנה חנן לעורך־דין בנהריה. זה ערך עבורו חוזה־נישואין, הכולל את כל מערכת ההתחייבויות שבין זוג נשוי.

החוזה קובע, כי בני הזוג „מצהירים, כי באופן חופשי ללא כל כפייה החליטו להקים מיסגרת מישפחתית, שבה ינהלו את חייהם כזוג נשוי לכל דבר, ולראות אחד בשני כבן זוגו החוקי, עם כל המשתמע והמחייב מקשר זה.“ חנן מתחייב בחוזה „לדאוג לפרנסתה של תרז, מזונותיה וכל צרכיה כמקובל בדת היהודית ולהתנהג אליה התנהגות טובה, כראוי בין בעל ואשה בני תרבות.“ תרז

נרגילה בביירות

חנן הוא עצמו יליד לבנון. ילדותו עברה עליו ברובע היהודי בביירות. כאשר התחיל לעסוק בהברחת עולים, ניצל לצורך כך את התמצאותו בשטח. אולם לבסוף הוא נתפס ונשפט על מיבצעיו ל־15 שנות מאסר. למזלו, הצליח חנן לברוח ולהגיע ארצה. בתמונה: חנן (מימין) יחד עם חבר בבית־קפה בביירות.

עבר מישטרתי

חנן עסק בשנות ה־40' בהברחת יהודים ארצה דרך לבנון, בים וביבשה. בפעילות זו הוא המשיך עד שעלה בעצמו בשנת 1950. בארץ התגייס לשורות המישטרה ושירת בה עד 1957. בתמונה: חנן (משמאל) כשוטר.

אם עורך יקר לך באמת
הרשי לעצמך את מוצרי טיפוח העור
היוקרתיים Charles of the Ritz

מגוון רחב של קרמים מיוחדים לכל סוגי העור,
חלבים, מי־פנים, מסכות ומוצרי שיזוף.

המכירה הבלעדית
ב־8 תמרוקיות נבחרות בלבד:
תל־אביב • בוטיק "לילית" בכל־בו שלום (קומת קרקע מול הכניסה הראשית)
• תמרוקיה "דויטש" בככר המדינה 70 • תמרוקיה "יסמין" איבן גבירול 22
• תמרוקיה "סולי" אופנהיימר 13 גווה־אביבים
ירושלים • תמרוקיה "אסתר" בן־יהודה 2
חיפה • בקרוב תפורסם רשימת התמרוקיות המאושרות.

צוות יועצות יופי מיומנות מטעם CHARLES OF THE RITZ פריז עומד לרשות המבקרות בתמרוקיות.

Beauty is not a matter of chance.

יצחק רבין לראשות הממשלה

המזדהים עם תוכן מודעה זו, מתבקשים לפנות ל„אורים“, ת.ד. 16303, ת"א.
(נא לציין כתובת ומספר טלפון)

מודעה זו נתרמה ע"י אוהד „אורים“.

אורים - מאחורי רבין

מחירי קיץ מיוחדים!

תענוג בסלע האדום באילת

אצלנו זו כבר מסורת:
הרבה יותר – ללא תוספת במחיר.
* בידור, צחוק ואירועים משעשעים.
* מוסיקה וריקודים במועדון.
* יין חופשי בארוחות ערב.
* קוקטיילים ואפריטיבים.
* מזנונים עשירים – אוכל מעולה.
* ספורט והתעמלות, קייאקים, מפרשיות, שייט ודיג.

... וכמו תמיד – ינוקא מנהל את השמחה.

עד 31.7 **99** שקל (כולל מע"מ) ללינה וארוחת בוקר.
לינה חינם לילד עד גיל 12 בחדר ההורים.
(המחיר לאדם בחדר זוגי – לא כולל חגים)

הבטח לעצמך כבר עכשיו מקום באמצעות סוכן הנסיעות שלך או ב"סלע האדום" אילת טלפון 5-3171(059)

ארקיע מצטרפת למבצע עם חבילת נופש משולבת בטיסה במחיר מיוחד. פרטים במשרדי ארקיע ואצל סוכני הנסיעות.

ארקיע ARKIA

מישפחה מאוד מכובדת והם סיכנו הרבה כדי לאפשר לנו להתחתן. עכשיו אסור לי לאכזב. אבל אין מקום לדאגה. אנחנו מאושרים עד השמים. הגענו למה שצרינו."

להמשיך את * ירח־הדבש

הקשרים ההדוקים שיש לחנן עם תושבי הצד השני של הגדר אינם מיקריים. חנן עצמו הוא יליד לבנון. ילדותו עברה עליו ברובע היהודי בביירות. אביו, שמעון, היה פעיל־עליה ידוע עוד בשנות העשרים. הבנים הלכו בעיקבות אביהם. כשהיה חנן עדיין נער, כבר ביקר עם אביו בארץ־ישראל. מאוחר יותר הפך אגדה בזכות מיבצעיו להבאת יהודים ארצה.

בשנות הארבעים התחילו יהודי סוריה לעזוב ולעלות לישראל. חנן ניצל את התמצאותו בשטח, והיה מבריח שיירות עולים מסוריה ארצה, דרך לבנון. רבים מיהודי חאלב זוכרים עד היום את ה־איש שהובילם באישון לילה והעבירם את הגבול, כאילו היה זה משחק ילדים. חלקם מקיימים עימו קשרים עד היום.

חנן שירת בחיל־הים הצרפתי של דה־גול, שם זכה במדליה. את נסיונו הימי ניצל מאוחר יותר לצורך מיבצעי העליה שלו. כאשר נגמרה עליית יהדות סוריה, התחילו להגיע ללבנון יהודים מאירופה. דרך היבשה היתה חסומה על־ידי מישמרות צפופים, וחנן החל מעביר עולים בדרך הים. בפעילות זו המשיך עד שעלה בעצמו בשנת 1950.

בארץ התגייס חנן למישטרה ושירת בנקודה הצפונית, שמסביבה הוקמו בתים לשוטרים. ברבות הימים הפכו הבתים למושב יערה. ביתו של חנן הוא הסמוך ביותר למיבנה המישטרתי מתקופת הבריטים.

בשנת 57' עזב חנן את שורות המישטרה וקיבל לידיו את ניהול הביטחון במועצת סולם צור.

גם תרז, כמו חנן, התגוררה זמן רב בביירות, שם למדה בתיכון וסיימה בית־ספר לתפירה. כמוהו ציפתה גם היא זמן רב עד ש־מצאה את האיש שלה, ומשמצאה אותו לא עמד פער הגילים למיכשול מול אהבתה. „אני אוהבת את חנן ואני מאושרת יחד איתו," סיפרה. „הוא בשבילי הכל. מצאתי בו את מה שחלמתי עליו. רציתי גבר שלא יהיה צעיר ושלא יפחיד אותי. בחנן אני בוטחת. יש לו לב נקי והוא מספר לי תמיד מה שהוא עושה."

במושב לוקחת תרז חלק פעיל בניהול המשק נוסף לעבודת הבית, המוטלת כולה על כתפיה, ושאריה היא ממלאת בזריזות ובהנאה גלויה. לפני הנישואין עבדה תרז כתופרת במיפעל לקונפקציה בנהריה, והיתה חוזרת מדי ערב, דרך הגדר הטובה, לכפרה. כיום היא עוזרת לבעלה בעבודה בלול־העופות ובטיפול בכמה כבשים ועיזים שהם מגדלים בחצר הבית.

חברות מבין השכנות עדיין אין לתרז, אך בני מישפחתה וחבריה מהכפר באים לבקרה ללא הרף. נראה שתרז וחנן, שהם עדיין כזוג יונים, נלאים לעיתים מהביקורים הרבים ומעדיפים להמשיך את ירח־הדבש. „אני מאחלת לכל הנשים שתהיינה מאושרות כמוני," אמרה תרז, תוך שהיא היישירה מבט מלא אהבה לעיניו של בעלה. „אני מאוד מרוצה מהכל. עכשיו אני רוצה להתגייר, ומקווה שלא יהיו בעיות. אני רוצה שיהיו לי שני לידים, שיגדלו כמו כל הילדים בישראל, ואני רוצה להיות יהודיה."

יוסי היימן ■

בית ליד הגבול

מושב יערה, שבו נמצא ביתם של תרז וחנן, סמוך לגבול הצפוני. הקירבה מאפשרת לבני מישפחתה של תרז מדרום לבנון לבוא לבקרה לעיתים קרובות. בתמונה: תרז עוזרת לבעלה במשק החי.

מחול־ג'אז

סטודיו "B"

לתנועה ומחול

נפתחות קבוצות למתחילים / בהדרכת

שלמה רוזמרין

("עוד להיט", „ג'אז פלוס", „שלום 80")

בימים א', ד' בשעה 20.30 בערב
בימים ב', ה' בשעה 10.00 בבוקר

פרטים והרשמה בטלפון 237026,
ארלוזורוב 80 ת"א, מספר מקומות מוגבל.

לימוד נהיגה

הצעה חסרת תקדים

שני מפלולי תשלום לבחירה

1. קבלנות החל מ־10,000 ל"י.
2. מחיר לפי שעורים, או לפי סכום קבוע, הזול מבין השניים.

טל' 03־757688
מ־7.00—9.00 בערב.

מועדון 5 לתרבות חדשה

רח' הס 5, תל־אביב
טל' 297263

יום ג' 20.5
המועדון סגור
לרגל החג

המועדון פתוח בימי ג'
התוכניות מתחילות ב־9 בערב
המועדון פתוח
משעה 8.30 בערב

פיתאום הסתבר לי סוחר ברכוש גנוב - אומר מנחם דיגלי, ששטח כפר הנופש שלו יוחזר למצריים

היתה רק ההתחלה. למחרת חזר דיגלי בדיוק לאותו המקום. הוא זכר להגיע לפי מיספר עמודי החשמל שספר על הכביש. כך ידע היכן לרדת לחולות. כשחזר, היה בטוח שההרגשה לא הטעתה אותו. הוא התאהב במקום.

באוגוסט 1978 פתח דיגלי את הדיקליה, בדיוק במקום שבו שקע. כפר־הנופש הי־שוכן כשלושה קילומטרים דרומית לימית, הפך תוך זמן קצר לפנינת האיזור. מכל קצות הארץ זרמו אנשים למקום הקסום, כדי למצוא מיפלט מהציוויליזציה, האינ־פלציה וזיהום האוויר. היכן שהיו רק דיו־נות, דקלים ופרדסי מאנגו וגויאבות, הי־מלבלבים באורח פלא במרחק של כמה רפיח, צצו לפתע בונגלוס, אוהלים, מיתקני־ענ ציוריים והרבה טיפוסים שמחים בכפר־הנופש, השוכן כשלושה קילומטרים מדרום לימית, הפך תוך זמן קצר ביותר לפנינת האיזור כולו.

דקלים, חול וים

באוגוסט 1978 פתח דיגלי את הדיקליה, בין דיונות החול שטופות השמש, הדקלים הירוקים והים הכחול של פיתחת־

להציל

זהו תפקידו של חאלד עלי, ששימש מציל עוד לפני הכיבוש. **למטה:** עדנה הספרית ואורח.

שחור ובלונד

ג'ימס הכושי הוא אחד מחיילי האו"ם באיזור, שאינם מוות־רים אף לא על לילה אחד בדיקליה. אהבתו הגדולה הן בלונדיות.

אוזני חמור

עדנה הספרית (בין אוזני החמור) יחד עם האחים ניני וויקי פדלון, שמיש־פחתם מתפעלת את חדר־האוכל בדיקליה, תופסים טרמפ בעגלה.

הג'יפ הכחול, שעשה את דרכו בתוך דיונות החול, נתקע. השעה היתה בין ערביים מאוחרת. מסביב לא נראתה נפש חיה. נהג הג'יפ היה אובד עצות. הוא ידע כי כדי להזעיק עזרה ייאלץ לעשות קילומטרים בחול הטובעני ברגל. אולם מה שהדאיגו יותר היתה הידיעה, כי ה־מראה השומם הוא מטעה. אם ישאיר את הרכב לבד, לא ישאר ממנו זכר. יד אלמו־גית תדאג לכך.

ההצלה באה מכיוון בלתי צפוי. הנהג הבחין לפתע בשני זוגות עיניים המציצות אליו מבעד לעצים הסמוכים. היו אלה שני נערים בדואים מן הסביבה. „למה לא לתת לחתול לשמור על החלב?" חשב. הוא הוציא את הנערים מבין העצים ועשה עמם עיסקה: הם ישמרו על הג'יפ בעת העדרו, ושכרם יהיה מובטח כאשר יחזור.

זה קרה בשנת 1978. נהג הג'יפ, מנחם דיגלי, אלוף־מישנה (מיל.) בצה"ל, לא חזה את תוצאות אותה שקיעה בחולות המידבר. רק לפני כמה חודשים הוא פשט את מדיו. את דיגלי לא היה יכול להיפרד מן האיזור שבו שרת — דיונות החול שטופות השמש, הדקלים הירוקים והים הכחול של פיתחת רפיח, מדרום לרצועת עזה. דיגלי רכש דירה בימית, העיר ש־הוקמה במקום. את מרבית זמנו הקדיש לסיורים חוזרים ונישנים באיזור המרהיב, עד שנתקע. וכשנתקע — לא עזב יותר.

אחרי רדת החשיכה הצליח דיגלי להזעיק עזרה ולחלץ את הג'יפ. הנערים הבדואים נשארו נאמנים לעיסקה. אף לא חלק אחד היה חסר. אך בזאת לא תמה הפרשה. זאת עשרות מטרים בלבד מחוף הים, צצו לפתע בונגלוס, אוהלים, מיתקני־עץ ציוריים ו־הרבה הרבה טיפוסים שמחים.

בשימחה השתלבו גם תושבי האיזור. אפילו הם, החרדים מפני כל היאחזות יש־ראלית חדשה בשטח, לא יכלו להישאר אדישים. אולי משום שפירשו את הקמת הכפר לא כנסיון לנשלם, אלא כרצון לחקות את אורח חייהם וליהנות מהכנסת־האור־חים שלהם. כך הסכה פנינת החמד למיפגש אחווה נדיר ומוזר, שהיה בו כדי להעיד על מה שעשוי להתחולל באיזור כשיפרוץ ה־השלום.

חלק מהבדואים מצא פרנסה בעבודות שירותים במקום. אחרים מכרו לכפר־ה־נופש פירות וירקות. והיו כאלה שבאו סתם לעשות שמח עם היהודים.

שמי שנתן לנו את המקום היה ביכלל

עונה אחרונה בדיקליה

הבוס אלוף מישנה (מיל.) מנחם דיגלי, ששירת בעבר באיזור, עשה תפנית של 90 מעלות והפך ביטניק הניזון משמש וים.

לאווירה המיוחדת של המקום הוסיפה אישיותו של דיגלי. האיש שעסק רק לפני זמן קצר בענייני ביטחון רציניים, עשה תפנית של 90 מעלות והפך לביטניק, ה־ניזון משמש וים. חבריו הרבים, שאותם רכש ב־22 שנות שירותו הצבאי, לא שכחו אותו. רבים מהם מילאו יחד עם אורחים

המקבלת נאווה חלימי, העו־בדת בקבלה, היא אחת היפהפיות שבמקום. נאווה נמצאת עדיין בחופשת השיחרור שלה מהצבא.

אחרים את 40 הבונגלוס שבמקום. התנאי היחידי שהציב דיגלי לאורחיו היה — לעשות חיים.

אולם השימחה לא נמשכה זמן רב. ה־מקום פעל בקושי במשך שתי עונות קיץ, ואז נחתו עליו הסכמי קמפ־דייוויד. „פת־אום הסתבר, שמי שנתן לנו את המקום

בת האלוף גילי פורן, בתו של היועץ הצבאי של ראש־הממשלה, אפריים („פרוייקה") פורן, משתזפת על החוף. פרוייקה, כמו אישי ביטחון רבים אחרים, הוא ידידו של מנחם דיגלי. פרוייקה לא יכול היה להגיע ושלח את בתו תחתיו. **למטה:** מיכל משחקת מטקות.

היה בכלל סוחר ברכוש גנוב," סיפר דיגלי בן ה־42. „כדי לפתוח את הדיקליה היה צורך לקבל אישור מארבעה מישרדי־ממ־שלה שונים. אחרי שעברנו את כל הביו־רוקרטיה הזאת, התברר פתאום שבעלי־הבית כאן הם המצרים, ושאנחנו צריכים לעזוב. זה נפל עלינו כרעם ביום בהיר."

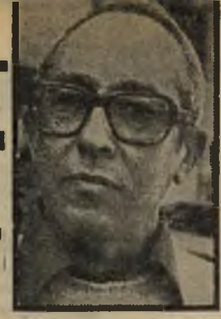
השטח יוחזר למצרים אמנם רק ב־אפריל 1982. אולם דיגלי החליט לא להישאר עד הרגע האחרון: „הבן־אדם צריך גם לדאוג ולתכנן מה הלאה." כך קרה שדיגלי פתח הקיץ את הדיקליה, ואם לא יתחולל שינוי בלתי צפוי — תהיה זאת העונה האחרונה.

האורחים שהגיעו השנה לפתיחת העונה חששו למצוא את דיגלי שבור, למראה יציר כפיו, שנועד להיעלם. אך הם מצאו שם את אותו הדיגלי, את אותה רוח־קרב, כפי שהיתה בפתיחה רבת־התיקוות. במבט חודר אפשר להבחין אמנם, שקצת קשה לו על הלב, אבל בניגוד לאווירה העכורה בימית השכנה, לא פסקה השימחה בפנינת הנופש אפילו לרגע. ועל זה דיגלי אינו מוכן לוותר.

(המשך בעמוד 60)

שש־בש בין הרגליים משחקים על החוף אשת יחסי־הציבור בינה דיימונד וידיד המסתתר מאחרי כובע. מוקד הפעילות בדיקליה מתרכז במשך היום על החוף. בלילה עוברת הפעילות לבר שאותו מנהל דיגלי, ולרחבת הריקודים הסמוכה אליו.

יעקב שרת / איש ממאדים דם יהודי לא יהיה הפקר

כן, „דם יהודי לא יהיה הפקר!" אמר אריאל שרון בחברון, ואני מצטרף אליו בזה כתומך נלהב בחמשת המלים הללו.

אבל, אולי במשמע שונה כלשהו מזה שכיוון אליו הנ"ל. לדידי, הציווי „דם יהודי לא יהיה הפקר" אין פירושו, בראש ובראשונה, דם יהודי לא יהיה מותר, או אם יישפך דם יהודי, זה לא יעבור בשתיקה, מפני שדם יהודי אינו הפקר. לדידי הציווי הזה פירושו, קודם כל, אל יופקר דם יהודי לשווא! אל יינקטו צעדים על־ידי ממשלת ישראל, על־ידי גופים לא ממלכתיים, על־ידי יחידים, ששמשמע, בסופו של דבר, שפיכת דם יהודי לשווא, כאילו הוא הפקר, כאילו העם היהודי יכול להרשות לעצמו אבדן חיים בלי חשבון.

ואני חושב, שמי שהולך לשבת בתוך חברון, למשל, עושה בכך דם יהודי להפקר, מפני שהוא יודע היטב את משמעות הצעד הזה במיסגרת העימות היהודי־ערבי בארץ־ישראל.

הדמגוגים של „דם יהודי לא יהיה הפקר" נוסח־שרון מזרזים לגזור גזירה שווה בין חברון ומשגב־עם, בין חברון וכביש־החוף, בין חברון ומלון „סבוי" בתל־אביב. רבותי משווי חברון עם תל־אביב או עם משגב־עם, מה בדבר שכם? מה בדבר רבת־עמון? מה בדבר כל עבר הירדן המזרחי, עד הפרת? (ואל תידהמו כל כך מהמונה „עבר הירדן המזרחי"; חבית"רים שרים עד היום „שתי גדות לירדן", ודגניה א' ודגניה ב' ואפיקים, ואשדות־יעקב ומאוחד, ומסדה ושער־הגולן ועין־גב ועוד — כולם בעבר הירדן המזרחי, ובתור התחלה זה לגמרי לא רע).

השאלה אינה עומדת איפוא: אם העימות האלים לא יהיה בחברון, הוא יהיה בתל־אביב; השאלה היא זאת: האם נגזר עלינו שיהיה עימות אלים, או שמא יש סיכוי למנוע אותו? ומן השאלה הזאת נובעות השאלות הבאות: אם יש סיכוי למנוע עימות, האם אין זה ברור, שתנאי לכך הוא אי־סיפוח חברון למדינת ישראל? כלומר, מי שדוגל בסיפוח חברון דוגל בהמשכת העימות, מעוניין בהחרפתו, על מנת שהתוצאה הסופית שלו תהיה חברון נקיה מערבים וטהורת יהודים. וכבר אמר הרב כהנא בחברון, במלים מפורשות ששודרו ב„קול ישראל": „או אנחנו או הם!"

מי שחושב כך — „או אנחנו או הם" — צריך לשמוח ולעלוז על מה שקרה ב„בית הדסה" בחברון, שכן הריגת ששה יהודים בפתח אותו בית מעודדת את החרפת העימות ומקרבת את „שעת האמת" — כלומר את המילחמה — אשר, ברור כשמש, תסתיים בנצחון ישראלי כה מוחץ, אשר יבטיח את ההשמדה או הגירוש של כל ערביי הר חברון והר שומרון וחבל עזה, או שתיהן גם יחד.

מי שחושב אחרת, כלומר מי שחושב „גם אנחנו וגם הם", נהיר לו שאם יש סיכוי למיתון העימות הריהו בבלימת התרבותם של מוקדי גרוי, בהימנעות מצעדים שאין בהם לרפא את החולי הממאיר, אלא רק לגרום לשלוחות נוספות שלו להשתרש במקומות נוספים בגוף.

חברון כמוקד ממאיר של סרטן העימות היהודי־ערבי היא ברכה לחסידי העימות, הששים אלי קרבות חדשים, המוליכים קרבות חדשים; היא קללה למי שעדיין נותר בלבו שביב תיקווה מפרפר בקושי, שיש מוצא של שלום ושל כבוד הדדי מן העימות ההיסטורי.

על הברכה ועל הקללה העם שלנו מפולג. חבל, אבל זו מציאות חיינו. אפשר, שהפור כבר נפל. שאין דרך חזרה. שהמילחמה הבאה בלתי־נמנעת (כידוע, כאשר אתה בטוח שמילחמה בלתי־נמנעת, מילחמה תבוא; „אמרנו לכם, תהיה מילחמה", עשויה להיות אזהרה, אך עשויה להיות גורם המילחמה שתעזיק את האזהרה), ואז הישראלי יצטרך להחליט (ואני מתכוון לישראלי שעדיין לא החליט, כי יש כאלה שכבר החליטו והסיקו מסקנות המצטברות לאוגדות שמעבר לים): כל הכבוד לתאוריה של מאה־שנות־מילחמה־ובדידות־ואחרי־כך־המשיח־יבוא. אבל תודה, לא בשבילי. לאו דווקא מפני שאולי אני אהרג, או בני או נכדי, ואז כל העסק לא כדאי לי אישית (אבל, אולי כדאי לאומית), אלא מפני שאם אנחנו מדינת מילחמה מתמדת, ועם של מילחמה מתמדת, לא יתכן שהדבר לא יתן את אותותיו בהוויה שלנו, במיבנה חנפשי שלנו, במערך החברתי שלנו וכו' (ואולי כבר נתן, ולבלתי הימחק) — וזה פשוט לא זה. זה לא „אור לגויים", ובוודאי שלא „מציון תצא תורה ליהודים".

זה, בכל אופן, החשבון שלי, וככל שמתחוור לי שקומץ קנאים מכתיבים לאומה שלמה את דרכה המילחמתית, איני יכול שלא לשאול לאן כל זה מוביל את החברה הישראלית כחברה ערכית, ואיני יכול שלא להודות, כי אכן הקומץ — ואני משוכנע שמדובר בקומץ — „מוליך באף" עם שלם.

יש בסוציולוגיה מושג הקרוי „מידרג הניקור". הוא בא לציין את הסולם החברתי, שבו כל בעל דרגה מסויימת „מנקר" את זה שמתחתיו ו„מנוקר" על־ידי זה שמעליו. בפוליטיקה יש „מידרג היישוב" — כל גורם „מתיישר" לפי הגורם הסמוך לו, שהוא קיצוני קצת יותר ועשוי להאשימו מדי רגע בבגידה באיזה ערך; באופן כזה מתחוללת ריאקציית שרשרת, הגורמת שהקיצוני־שבקיצוני (כהנא במקרה שלפנינו — ומי לא יסכים שזה „מקרה"?) מגיע בהשפעתו עד המתון שבמתון. לאור זה נדמה לי, שהגיע מועד אחרון לשאילת השאלה: עד מתי יונח לריאקציית שרשרת זו שתפעל את פעולתה? כי המרחק בין מכאן ועד הנצחת חוקי עין תחת עין הוא אפס, ובשטח יש פשוט יותר ערבים.

זה לא פשוט להפסיק ריאקציה, אבל אפשרי, מפני שחוק „מידרג היישוב" ניתן להפעלה הפוכה — בתנאי שהקוטב המתון יבטח בצידקתו ובדרכו עד כדי כך שיוכל להשפיע על הגורם הסמוך לו, הקיצוני קצת יותר, להתמתן. הצרה היא, שקיצוניים מטבע בריותם בוטחים בצידקתם במאה אחוז (מפני שהם מטורפים), ואילו המתונים מטבע בריותם הססניים (מפני שהם שפויים). אני מניח, שלפי הגדרה זו שימעון בר־גיורא לא היה הססן בכלל, ואילו רבן יוחנן בן־זכאי לא היה בעל ביטחון מוחלט.

מיהו שימעון בר־גיורא של ימינו לא קשה לנחש. זהו אריאל שרון. משתבחים בו, ובצדק, שהוא „השקיט את ה־רצועה". כפתור ופרח! אבל את מילחמת יום־הכיפורים — המילחמה הראשונה שפתחו בה הערבים מאז 1948 — הוא לא מנע. הוא לא יכול למנוע (לצורך דיון זה אין זה חשוב כלל מה היו תוצאות מילחמה זו, טקטית ואסטרטגית; חשוב לקבוע שהערבים „האלה", בעלי המנטליות „הזאת", ש„מבינים רק את שפת הכוח" ש„צריך להחזיק אותם קצר", הוכיחו כי הם מסוגלים לתכנן מילחמה, ולעשותה).

ומיהו רבי יוחנן בן־זכאי? הנה, פה קבור הכלב! אדרבה, הגידו! מי האיש שיקום ויגיד עכשיו בקול גדול וחזק: מירושלים הבוערת, כלומר מחברון, צריך לצאת! לא יהיה פתרון בחברון, לא יהיה מנוס מעוד מילחמה אם נשאר בחברון! תשובתו של עם בריא להריגת ששה מבניו אינה נקמה („הדם לא יכופר אלא בדם", כפי שצווח חרב דרוקמן בחברון—וכל מי שהאזין ל„קול ישראל" שמע!), אינה עין תחת עין, אינה „יד חזקה" — אלא מעשה חיובי המוליך לפתרון ולא מרחיקו או מקעקעו כליל. אנו באנו ארצה לבנות ולהיבנות, לא לנקום ולהינקם; ומי לא יודע כמה עוד נותר לבנות בארצנו — ואין אדם, ואין משאבים!

אבל נהרגו שם ששה יהודים! איך אפשר לשבת בשקט! אפשר ואפשר, אם נישמע לקול התבונה. את מבצעי פעולת הטרור צריך ללכוד. אבל לייצר להם יורשים בתריסרים מתוך הנוער החברוני על־ידי הפעלת „יד חזקה" — זה מעשה נבון? כאשר אתה נפגע, ופצע גדול נפער בבשרך — מה תעשה? תחבוש את הפצע, או תגרד אותו למען יזוב עוד ועוד דם?

רבן יוחנן בן־זכאי! לא, אדרתך לא נפלה על שימעון פרס, אשר אולי הצליח לחמוק במיומנותו המפורסמת מחריצת דעה מובהקת, היא גם לא נפלה על יצחק רבין, מרוב שהוא מתחבט מה טוב ומה רע ליהודי „מחנה אלון", שלא לדבר על עזר וייצמן, שפשוט עשה במכנסיים ונשבר ברגע שאסור למצביא להישבר.

דווקא חיים ברלב התנשא הפעם משכמו ומעלה על פני מדמנת הפוליטיקה הישראלית, והעמיד את עצמו כצוק סלע מול הדמגוגיה הקנאית, שוחרת העימות האלים והמילחמה המתמדת. שמעתיו דובר בכנסת, ואמרתי בלבי: נו, אולי לא רבן יוחנן בן־זכאי, אבל לפחות רבן. סוף סוף קם מנחיג.

מי יודע, אולי יצא מתוק מעז, אולי יתקטב העם עכשיו באורח מובהק יותר לשני מחנות, מחנה ברלב ומחנה שרון, ואולי יהיו בחירות, ואולי העם יודע בעד מי הוא מצביע ובעד מה הוא מצביע.

האסטרולוגיה!

אוי ואבוי! או שלא ייחסתי רצינות מספקת לתחזית האסטרולוגית שלמזלי הביש, או קראתי את התחזית בעיתון הלא־נכון, או קראתי בטעות את התחזית השכנה מתוך אמונה שמזל השכן יורק יותר, וכך לא צפיתי את הצפוי מכל צפוי, והוא שמיספר נכבד של חסידי המדע המדוייק והאמין, שאסטרולוגיה שמו, ייפגעו עד כדי טירחה להגיב על רשימתי הנקלה „נדבר על אסטרולוגיה", שפורסמה במדור זה לא מכבר. אחד מהם, והוא עורך־דין בישראל, אף איים במיכתבו („העולם הזה 2226) בהגשת מישפט נגדי בגין הוצאת שם רע!

שוו בנפשכם — יושב לו עיתונאי בור ושוגה בהבלים, ומחליט לפתע לכתוב מאמר נגד הפיסיקה או המתימטיקה, והדברים מתפרסמים שחור על גבי לבן, ואלפים ורבבות קוראים אותם, ואז, מובן מאליו, מתחילה לרחף סכנת איומה של שם רע על כל הפיסיקאים והמתימטיקאים, העוסקים במדעים אלה אם כמקצוע ואם כתחביב, ושמם הטוב נפגע ו/או עשוי להיפגע! היש בעולם פיסיקאי ראוי לשמו, שלא יתרשם ממאמר שיקבע, שהפיסיקה מתעתעת, ואין היא מדע בכלל!

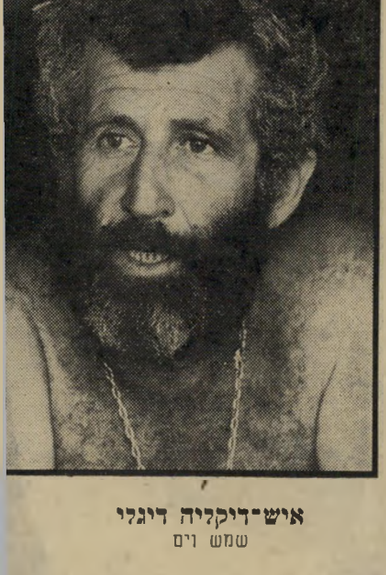
על כן, במקום לתהות על מקטרגי בגין דברים שכתבתי על חכמת האסטרולוגיה במקום לשאול אם במכתבים שנשלחו ל„העולם הזה" בקשר לרשימתי היה פסוק אחד שהזים טיעור אחד שלי, במקום לשאול שאלה פשוטה כגון: „מהם יסודות האסטרולוגיה ז'" כלומר, מהם העובדות והנתונים והמימצאים הממשיים והיכיחים, מעבדתית או מתימטית־סטטיסטית או לוגית, שעליהם מיוסד מדע האסטרולוגיה (בהבדל מאמונות תפלות עתיקות גם חדשות, המתומרנות יפה עלי־די בעלי הדבר), ונוכח המשבר המתחולל עתה בעליל בגין רשימתי האומללה במיגזר האסטרולוגיה הישראלית (עובדה: הוצא שם רע על אנשים, נתקפחה פרנסת העוסקים בכך, העתונים חדלו לפרסם טורי אסטרולוגיה הורוסקופית, האיש־הקטן־ברחוב איבד את משענתו בחיים ואינו יודע כיצד לנהוג משבוע אסטרולוגי לשבוע אסטרולוגי) — אני מכריז בזה בכל הרצינות שאני מסוגל לה בדברי על מדע מדויק: כל מה שטענתי נגד עבודת כוכבים ומזלות אין לו שחר! האסטרולוגיה היא מדע אמין ורב ערך לגבי כל אחד מאתנו. גרמי השמים הם בעלי השפעה מכרעת על מסילות חיינו (כפי שיעיד כל מי שראה יהודים מתפללים מול הלבנה). מי יתן, ויישקוד עם ישראל על האסטרולוגיה, ויאיר לו מזלו, והוא שנאמר: „דרך כוכב מיעקב (שרת) — ונפל בישראל".

עונה אחרונה בדיקליה

(המשך מעמוד 67)

כעזר לידו של דיגלי, הגרוש מאז 68', עומדת אמי לי, עולה מארגנטינה שהתמקמה תחילה בקיבוץ יגור, עד שענתה למודעה שהציעה עבודה בכפר־הנופש. „הגעתי למקום והתאהבתי בדיגלי," מודה אמי. „אבל יותר מאשר בו, התאהבתי בכל מה שיש מסביב."

לא קשה להבין את אמי. מי שמטריח את עצמו לעשות שלושה קילומטרים ב־נסיעה בכביש בין דיונות החול, מגיע לנווה בלב המידבר. כמה דקות של הנייה במקום משחררות את הגוף והנפש מכל פגעי העולם החיצוני. מרכז הפעילות נמצא במשך היום על החוף. בלילה הוא עובר אליו. עם סדר יום כזה, אפילו חבריו של דיגלי, אנשי הביטחון הנוקשים, אינם יכולים להישאר אדישים. כך נראה לפני שבוע מי שהיה איש המודיעין של המישטרה, סמי נחמיאס, רוקד כנער צעיר ביער של

איש־דיקליה דיגלי
שמש וים

חתיכות. מסביבו רקדו אנשים רצינים, וסתם חברה מימית שקפצו לעשות קצת שמח. רק מושל רפיח, סגן־אלוף אלי שחק, שנזדמן למקום, לא יצא מכליו. אולי בשל המדים שלבש, שאילצו אותו לשמור על התדמית.

הלקוחות הבזבזניים ביותר במקום הם האו"מניקים. הללו מגיעים כל ערב, ללא יוצא מן הכלל, ולא עוזבים לפני שהם מרוקנים את הבר. כרגע שוהה באיזור יחידה צרפתית. אבל הצרפתים לא עושים רושם מיוחד על הבחורות הישראליות. אולי בגלל שהן יודעות כי היחידה אינה נשארת במקום זמן רב, והיא אמורה להתליף יחידה אחרת בלבנון.

דיגלי עצמו אינו נראה נהנה פחות מ־האורחים שלו. הוא כבר אינו עובד קשה כמו בימים עברו. דיגלי מסר את ניהול המיתקנים השונים במקום לידידים, תמורת אחוזים. בידיו השאיר רק את הבר. כך מנוהל חדר־האוכל, המגיש שלוש ארוחות מלאות ביום, בידי מישפחת פדלון והטבח שלמה („שף סלומון"), המנהלים את העסק כקולקטיב. על אחזקת מיתקני המגורים אחראי כיום אבי קונפורטי, בעל מוסך מתל־אביב, שמאס בשמן ובגריז והחליפם בחול וים.

היחידי מבין אנשי הצוות שטומן את ידו בצלחת ואינו לוקח חלק בהילולה היום־יומית, יחד עם האורחים, הוא שומר המקום, פאדל. זהו בדואי אצילי אמיתי. הבנות נכשלות אחת אחרי השניה בנסותן למשוך את פאדל יפה־התואר אל רחבת הריקודים. הוא לא ישתטה לעסוק בפולחן של תנועות־גוף משונות. כך לא מתנהג שומר־מסורת. פחות שמרן ממנו הוא המציל הבדואי האלד עלי. הוא היה המציל של אנשי האו"ם עוד לפני הכיבוש, ודיגלי אימץ אותו. האלד מוכן להסתדר עם ה־מתירנות ומעלים עין כאשר הבנות על החוף שומטות את החזייה.

נראה שהבדואים יצטערו, כמו כל האחרים, על המקום הקסום הזה. אפשר להתערוכח אם הפינוי הכרחי או לא. ואם צריך להחזיר שטחים או לא, אך דבר אחד בטוח, למי שעוד לא היה שם: עתה זוהי ההזדמנות האחרונה.

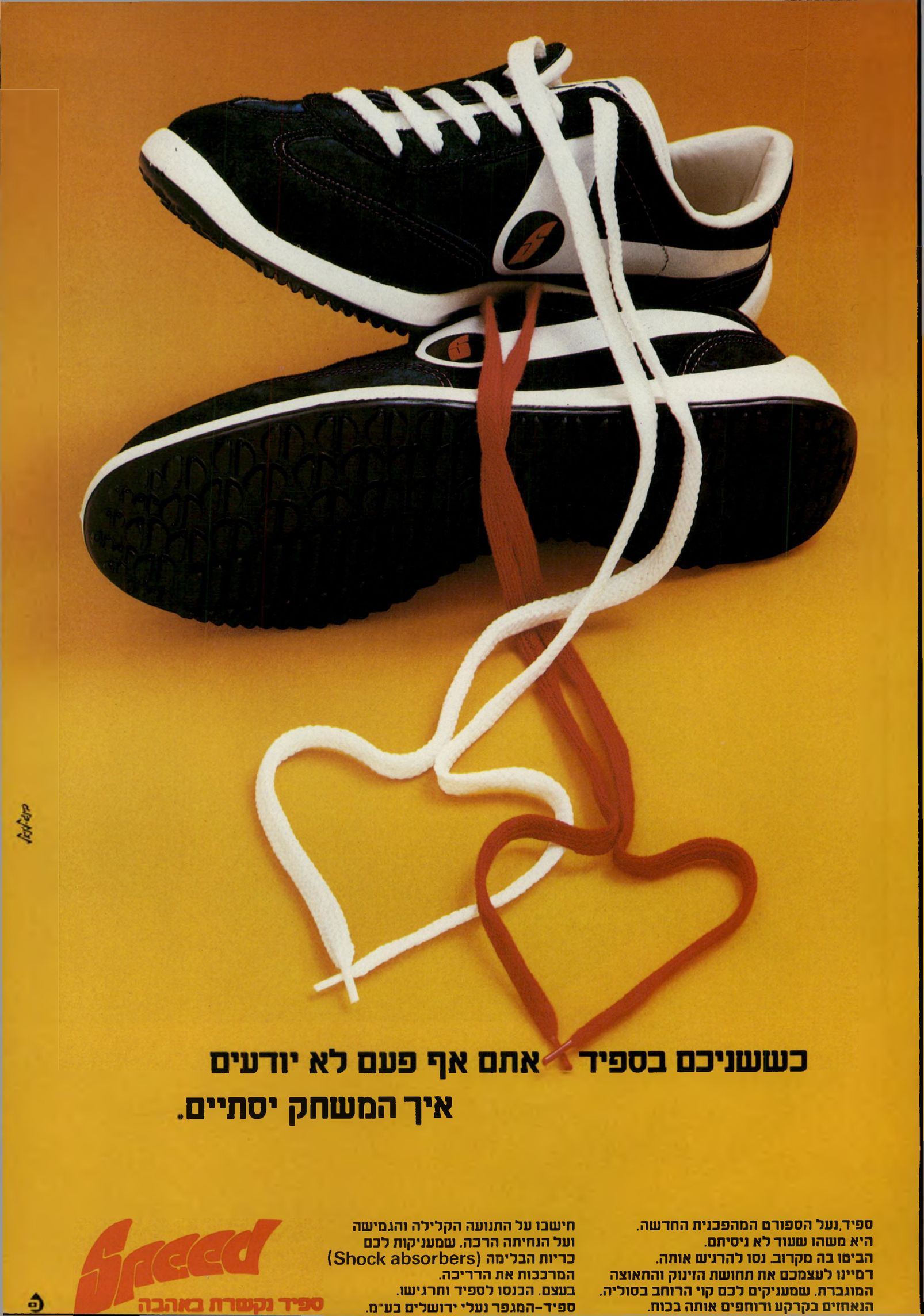
מפעם לפעם מגיע לי...

מפעם לפעם אני מרשה לעצמי
משהו מיוחד. כמו קנט למשל.
אני מדליק לי קנט ונהנה מהשילוב
הנפלא של רעננות וטעם עדין, נקי ורך.
הטעם המיוחד של תערובת הטבק
האמריקאית ופילטר המיקרונייט
המפורסם. קנט.
מפעם לפעם מגיע לי.

KENT
עשוה כל מחיר.

כששניכם בספיד אתם אף פעם לא יודעים איך המשחק יסתיים.

ספיד,נעל הספורט המהפכנית החדשה.
היא משהו שעוד לא ניסיתם.
הביטו בה מקרוב. נסו להרגיש אותה.
רמיינו לעצמכם את תחושת הזינוק והתאוצה
המוגברת, שמעניקים לכם קוי הרוחב בסוליה,
הנאחזים בקרקע ורוחפים אותה בכוח.

חישבו על התנועה הקלילה והגמישה
ועל הנחיתה הרכה, שמעניקות לכם
כריות הבלימה (Shock absorbers)
המרככות את הדריכה.
בעצם, הכנסו לספיד ותרגישו.
ספיד-המגפר נעלי ירושלים בע"מ.

Speed
ספיד נקשרת באהבה

על המסלול

מהביקיני עד הג'ינס

חברת גוטקס מוכרת בוודאי לכל אחת, בעיקר בזכות בגדי־הים שלה. במשך שנים היתה זו החברה הגדולה בישראל שייצאה את בגדי־הים לכל חלקי תבל, וזכתה במחמאות רבות. במשך הזמן נוצרו בצד בגדי־הים גם בגדי־חוף וגם אלה הלהיבו את הקניינים והקונים בארץ ובחוץ־לארץ. כשראו בגוטקס כי טוב החלו ליצר גם מערכות לבוש לא רק לחוף, אלא גם לשעות הערב והיום, מערכות לבוש להופ־עה בכל מקום. האחראית על הקו האלגנטי של מערכות לבוש אלה היא הגברת גוט־ליב, בעלת המיפעל, שהצליחה לכבוש את שוקי האופנה במקומות שונים בעולם.

באחרונה התבשרנו שחברת גוטקס פת־חה בקו ייצור חדש. הפעם מדובר בלבוש ספורטיבי מאוד, המורכב מבגדי ג'ינס המעוצבים בידי הגברת יהודית גוטליב, בתה של בעלת המיפעל.

הקולקציה מורכבת מבגדי ג'ינס הכול־לים: שמלות, אוברולים, מיכנסיים, חצ־איות. כל המערכות הללו משולבות בתפ־רים מוזהבים. למיכנסי הג'ינס הרכיבה יהודית גוטליב חולצות „טי". אותם מיכנסי ג'ינס ניתנים ללבישה גם בשעות הערב

חפרים מודגשים

בגב החולצה שתפורה מבד בטיסט לבן, ה־שילוב של חולצה עדינה עם מכנסי ג'ינס, מתאים גם לשעת־הערב.

אפליקציה

עליזה בגב החולצה הקטנה הלבנה, מוצגת ביחד עם מכנסי הברמודה בגירסת הג'ינס. המכנסיים מחמיאים מאוד לגוף ונוחים לקייץ.

סרבל מעוצב על־ידי יהודית גוט־ליב מבד ג'ינס עם חפ־רים מודגשים וחתימה מוזהבת מעל הכיס.

תחרה

ועיטורי זכוכית משמשים את המעצבת יהודית גוט־ליב, להשלמת המראה הרומנטי בחולצות.

בצירוף חולצה רומנטית, לבנה, עם ריקמות תחרה. בקולקציה אפשר למצוא גם שמלות קטנות מטריקו, כשההדפסים על גבי ה־שמלות הם במיבחר צורות גיאומטריות ושילובים שונים. הצבעים השולטים הם מצד אחד ציבעי המסטיק הבהירים כמו טורקיז בהיר, ורוד בהיר ומצד שני, צב־עים חזקים כמו סגול, אדום ושחור־לבן.

אם את חסידה של מיכנסי הברמודה תוכלי למצוא בקולקציה הנוכחית של גו־טקס מיכנסיים כאלה המעוצבים בגיזרת הג'ינס. מיכנסיים אלה מחמיאים מאוד לגוף, וכדי להשלים את המראה העליון אפשר לשלב גם חולצות קטנות לבנות בעלות אפליקציות קייציות על גב ההול־צה. אם את מתעניינת גם במחיר, הרי מחירו של זוג מיכנסי ג'ינס מתוצרת גוטקס יהיה 1600 ל"י, חצאית ג'ינס צרה — בעלת שסע תעלה 1500 ל"י, חולצות בטיסט עם עיטורי זכוכית — 2000 ל"י, חולצות סטרפלס לקייץ — 500 ל"י.

מביני דבר אומרים שגם קולקציה זו תפאר את שמה של חברת גוטקס.

הדפסים גיאומטריים

ושילובים מעניינים של הדפסים מראה חברת גוטקס באוסף הבגדים לקיץ 80'. השמלות הם מטריקו דק ונעים. הצבעים השולטים הם ציבעי המסטיק הבהירים.

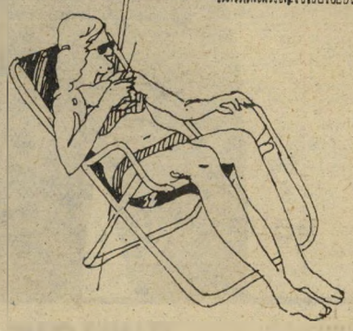
למלון קיסר אילת יש יומולדת – ואתה מקבל מתנות.

למלון "קיסר" אילת מלאו 5 שנים ואנו מזמינים אתכם לבלות איתנו חגיגת קיץ נפלאה.

זה יהיה "הפנינג" אמיתי עם תזמורת ריקודים, עיגות יומולדת והפתעות נוספות (אם במקרה יום ההולדת שלך חל בתקופת המבצע — תחכה לך שמפניה בחדר!), וכמובן כל הדברים שמושכים אנשים דווקא למלון "קיסר" המפואר: טלויזיה בכל חדר (היחידי באילת!), מועדון סרטי וידיאו, מסעדת דגים, קופי-שופ, בר-בי-קיו על שפת הבריכה, מגרש טניס עם תאורת לילה, כדור-סל, סירות חתירה, יכטה מפוארת לשייט, סיורי מדבר, טיולים ועוד ועוד.

מחירים מיוחדים עד 1/8/80*

★ **1050.- ל"י** כולל מע"מ ליום לאדם (לינה וארוחת בוקר).

★ **חינם!** שני ילדים עד גיל 12 בחדר ההורים — עם לינה וארוחת בוקר (ניתן לקבל שרותי שמרטף).

מבצע "4 פלוס 1": הלילה החמישי חינם!

לשוהים 5 לילות (6 ימים) — הלילה החמישי חינם.
עשה חשבון: 6 ימים לזוג + 2 ילדים, עם לינה וארוחת בוקר סה"כ 8400.- ל"י כולל מע"מ.
זוהי עסקת הנופש המשתלמת ביותר!

* לא כולל שבועות

מבצע "אויס קח וסע": השכרת רכב במחירים הנמוכים ביותר

בשיתוף "אויס":
שכירת רכב מכל מקום בארץ ליומיים ויותר, ללא הגבלת קילומטרים, במחירים הנמוכים ביותר! (אין צורך בפקדון!).

AVIS

צילום אברמסון, סטודיו רם

פרטים והזמנות במשרדים בכל הארץ.

און
אירוח ונופש בע"מ

כל ישראל
תיירות ונופש

תל-אביב: אלנבי 111, טל: 612567
כיכר דיזנגוף (ריינס 4), טל: 248306.
חיפה: רח' נורדאו 5, טל: 4 645403.
שד' הנשיא 126, טל: 82277.
ירושלים: רח' שמאי 8, טל: 224624.
נתניה: רח' הרצל 4, טל: 22947.
באר שבע: רח' הרצל 31, טל: 73308.
בני ברק: רח' עקיבא 91, טל: 708751.

תל-אביב: כל ישראל, אלנבי 95 טל: 286186
כל ישראל — שגיא טורס, בן יהודה 76 טל: 249620
חולון: כל ישראל — תוריקו, וייצמן 2 טל: 895126
פתח-תקוה: כל ישראל — שי-לי, חיים עוזר 13 טל: 919783
נתניה: כל ישראל — שרטורס, שמואל הנציב 6 טל: 053-31343
עפולה: כל ישראל — אקדמי טרוול, הכנסת 10 טל: 065-93123
באר-שבע: כל ישראל — טפר טורס, העצמאות 48 טל: 057-74615

ובמשרדי מלון "קיסר": אילת: טל: 059-6161. ירושלים: טל: 02-223289. תל-אביב: **טל: 03-235270.**

במדינה

(המשך מעמוד 61)

על הסנה ולשתק בכך את פעילותה של החברה.

„אנו נמצאים במשא־ומתן עם הסנה," אומר צבי מימון, „ואם יסתבורשהם מוכנים ללכת לקראת־נו, לא נפעיל עליהם את החרם. במחירים שהם מציעים אי אפשר להתפרנס בכבוד ואנחנו לא נסכים להם."

נראה כי הסנה נסוגה נוכח ה־סערה באיגוד השמאים. אליהו בוכ־וולד, מנהל המחלקה האלמנטרית של הסנה, מקיים את המו"מ עם איגוד השמאים, ונראה כי אימם החרם השפיע על חברת הסנה. „תוך ימים אחדים נסדיר את ה־עניין עם איגוד השמאים," אומר בוכוולד, „ונתאים מחדש את ה־מחירים שקבענו, אלה מחירים ש־נקבעו לפני חצי שנה ואנו נבוא לקראת השמאים."

בתערוכה אי־אפשר היה למצוא איש מהמארגנים, אולי מפני ש־אלה חששו להזדהות, ואילו מלון דן טוען, כי אינו אחראי לתערוכה וכי רק השכיר את האולם.

תל־אביב

החתול שומר על החלב

המאבק המישפטי סביב החנייה על המידרכות אינו מונע בעד נותני הדו"חות לעבור בעצמם עבירות

אין אנשים רבים השנואים יותר על נהגי תל־אביב מפקחי העי־ריה. עד לפני חודשיים היו פקחים אלה מדביקים דו"חות חניית רכב, לכמה מאות נהגים ביום. הכעס עליהם היה רב יותר מאשר על השוטרים הנותנים דו"חות חניה. בעוד שהדו"ח המישטרתי עולה לנהג בסביבות 200 לירות, מצאה העיריה חוק־עזר עירוני, המדבר על מכשלה על המידרכה, שה־קנס בו הוא 500 לירות.

בתל־אביב אין מקומות חניה. תחת לחשוב על דרך לשרת את תושבי העיר ואורחיה, ולהתיר חניה על המידרכות במקומות ש־הסעיף שעל־פיו היו נותנים את הדו"חות אינו נוגע לכלי רכב.

חופשה בת חודשיים. ראש עיריית תל־אביב שלמה („צ'יצ'") להט זעם. הוא אמנם הורה לפקחיו להפסיק את רישום הדו"חות על חניה על מידרכה, אך ביקש מעור־כי־הדין שלו להגיש עירעור על ההחלטה. כשהתקבל העירעור, ו־בית־המישפט המחוזי קבע, כי ה־עיריה יכולה להשתמש בחוק ה־עזר העירוני כדי להמשיך ולרשוש את הנהגים, חגגה העיריה. ההח־לטה הראשונה של צ'יצ' היתה לנקום בנהגים שזכו בחופשה בת חודשיים ולהעלות את התעריף מ־500 לירות ל־750 לירות.

אחד הרחובות שבהם כל חניה על מידרכה פירושה הטלת קנס עירוני, הוא רחוב גורדון בתל־אביב, בקטע שבין רחוב הירקון לרחוב בן־יהודה. מיספר מקומות החניה המותרת ברחוב זה קטן וכלי־רכב רבים חונים על המיד־רכה הרחבה, וזאת מבלי להפריע להולכי הרגל. אולם ברחוב גור־דון 9 נמצאים מישרדי אגף הפי־קוח העירוני. הפקחים עושים לעצמם חיים קלים, וכדי לא לכתת רגליהם למרחקים ארוכים הם „מת־לבשים" על המכוניות החונות ליד המישרד שלהם.

בעיה אחת לא הצליחו פקחים לפתור: מה לעשות עם כלי־הרכב של אגף הפיקוח. חניה אין במקום. לכן חונים כלי רכב אלה באופן קבוע על המידרכה, אבל הם, כמו־בן, אינם מקבלים דו"חות חניה.

מכונית של פיקוח עיריית תל־אביב

מישפט

כמה שווים חיי אדם?

תמורת 15 לירות בדבד רצחו הנערים, באכזריות, את הקשיש הנתנייתי

נהוג לספר כי בניו־יורק עלול אדם ליהרג עבור דולר אחד, על־ידי פושע הזקוק לסם, והמוכן לע־שות הכל כדי להשיג את מבוקשו. „אצלנו זה לא כך," נוהגים להת־גאות הישראלים. „הרחובות שלנו בטוחים, ועל דעת איש לא יעלה לרצוח מישהו תמורת סכום כזה."

חסן אלפונסו (50) נרצח עבור 15 לירות. פחות מחצי דולר של ארצות־הברית. השבוע גוללה ה־תובעת שרה פריש את הדרמה ה־נוראה של מות אלפונסו לפני בית־המישפט.

כאשר נתגלה דבר מותו מסרו אמצעי־התיקשורת, כי „זקן נרצח בחדרו בעת ניסיון לשוד." מדוע כינו את אלפונסו בן החמישים זקן, אפשר להבין מאורח חייו של המנוח. הוא חי בודד ועירידי בח־דר עלוב בשכונת עוני בנתניה. לפני כעשר שנים נפל מקומה

נרצח אלפונסו
עבור 15 לירות בלבד

תיירות

התוואה מתחילה בארץ

יזמים פרטיים ערכו תערוכת תיירות, גבו דמי כניסה וגבוהים ולא נתנו מאומה לבאי התערוכה

מודעות הענק בישרו לישראלי, המתכנן נסיעה בקיץ לחוץ־לארץ על התערוכה. תחת השם קיץ 80' בישרה חברה חיפאית בלתי־מוכרת בשם מידע, כי היא עורכת תערוכה גדולה שבה יוכלו הטיילים לתכנן את הטיול שלהם בחוץ־לארץ.

החברה המארגנת רק שכחה להו־דיע שהיא גובה 50 לירות דמי כניסה. מאות האנשים אשר הת־ייצבו מדי יום בשבוע שעבר ב־מלון דן, בשעה 12 בצהריים שעת הפתיחה של התערוכה, נאלצו להמתין בעמידה בין רבע לחצי שעה, עד שהמארגנים יואילו לפ־תוח את הדלתות. אחר־כך התבק־שו לקנות כרטיסים. בדמי הכר־טיס היה כלול גם קטלוג, אך משום מה שכחו המארגנים לצרף אותו לכרטיס.

אילו היתה התערוכה עוזרת לתיכנון הטיול, אפשר היה לס־לוח למארגנים על האיחור בפתי־חת הדלתות ועל השיכחה בציון העובדה שהכניסה עולה בכסף. אך עבור מה ממתינים האנשים ותמו־רת מה הם משלמים?

כמה חברות נסיעות, סוכנות ספרים אחת וחברה לכרטיסי אש־ראי מחלקות פרוספקטים מעורפ־לים, הדלים במידע. מתוך כ־15 ביתנים, היו רק חמישה מאויישים בדיילות או בסוכני־מכירות. כל מישרד־נסיעות, ויהיה הקטן בי־תר, מעניק מידע טוב יותר מאשר תערוכת קיץ 80', שירות אדיב יותר וחינם.

"אימדיה דוסר"
צבעי השיער הטובים והנפוצים ביותר בעולם.

15 גוונים אופנתיים
מערכת צבעה(קיט) מושלמת המכילה:
שפופרת צבע, קרם מחמצן (במיכל שאינו מחייב שמוש במברשת) חוג כפפות.
להשיג: בפרפומריות המובחרות בבתי המרקחת ובר־שתות השוזק.
IMEDIA מבית L'ORÉAL פריז
החברה הגדולה והמפורסמת בעולם לתמריקי שיער

רשיון נהיגה
ב־20,000 לירות
בי"ס לנהיגה
„גבע"
טל. 253230

בעיות ולבטים בחיי המין
מאת
חד"ר מרדכי זיידמן
חוצאת רשפים

(המשך מעמוד 73)

שלישית של בניין ונפגע קשה, ומאז לא שב לאיתנו. הוא כמעט לא עבד, ואחיו הירקן פרנס אותו.

את חייו העלובים וחסרי־העניין העביר לרוב בחדרו ברחוב כצ־נלסון בנתניה. דפיקה על חלון חדרו בשעת דמדומים של חודש אוקטובר בשנה שעברה היתה שינוי גדול בשיגרת חייו.

עירמת סמרטוטים. אלפונ־סו התקרב לחלון והציץ באורח. כאשר היה עסוק בכך, ותשומת

שופט זוין
ספורט —

ליבו המלאה הופנתה אל החלון, התגנב קטין נתנייתי דרך המירפ־סת הפתוחה אל הדירה. הוא הת־קרב אל אלפונסו כשבידו מוט בר־זל והלם בו בראשו. אלפונסו נפל על מיטת הברזל שעמדה ליד ה־חלון, ונפגע במכה נוספת מזוויות הברזל של המיטה. אך הוא המ־שיך לצעוק. הקטין שרצה להפסיק את צעקותיו דחף לתוך פיו את קצהו של הסדין שכיסה את המי־טה. הקטין פנה לדלת הנעולה ופתח אותה, כדי שחברו, שהיה לדברי התביעה אליהו בוחניק, יו־כל לחפש בדירה את כספו של „הזקן".

בעוד בוחניק מחטט בערימת ה־סמרטוטים הדלים, כל רכושו של אלפונסו, דרך הקטין ברגלו ה־נעולה על כתפו של המנוח כדי להפסיק את יבבותיו.

כאשר נגמר החיפוש, נמצאו בידי הפורצים 15 לירות בלבד, שהיו בדירת הקורבן. הם השאירו אותו מתבוסס בדמו על המיטה ועזבו עם שללם.

בבית־החולים התברר, כי גול־גולתו של אלפונסו נפגעה קשה. הוא החזיק מעמד תשעה ימים ואז מת. שני הצעירים נעצרו באשמת רצח לשם ביצוע שוד.

הסניגורים, כרמלה חנוך ודוד אופק ביקשו לדחות את תחילת המישפט כדי שיוכלו לעיין בהקל־טות שנעשו ואשר אמורות להיות מוגשות לבית־המישפט. דוד אופק גם הודיע, כי הוא ידרוש מישפט זוטא כדי לערער על הודאות ש־מסר הקטין במישטרה.

מי שורף את המכוניות?

הנאשם זכה מאשמת שריפת מכונית, כי לא היה מהחמולה הנכונה

מוחמד עבדול קאדר נאשם בפ־שע חמור, שריפת מכונית סובארו שנגנבה מאדם בישראל. המכונית נמצאה בוואדי ליד מטע הזיתים של כפר טייבה במשולש. הראיות נגדו נראו משכנעות ביותר.

עד אחד זיהה אותו במיסדר זיהוי במישטרה. אותו עד, ערבי מכפר בקעה אל־גרבייה, הגיע לטייבה כדי לחפש שם את הטנ־דר שלו שנעלם. הוא ביקש משני נערים שעברו במקום כי יצטרפו אליו לחיפושים. את הטנדר אמ־נם לא מצאו, אבל בצל אחד ה־עצים גילו מכונית סובארו. שני הצעירים עזבו את המכונית ו־נעלמו, והעד נסע להזעיק עזרה כדי לחלץ את הסובארו. כאשר חזר למקום לא נמצאה המכונית מתחת לעץ, אלא בוואדי הקרוב, ועשן שהיתמר ממנה הראה, כי בינתיים הספיק מישהו להציתה.

המישטרה עצרה את עבדול קאדר והעד זיהה אותו כאחד מ־שני הבחורים שעזרו לו לחפש את מכוניתו, ונעלמו בסמוך לסובארו.

תובעת שניט
— שריפת הסובארו

סניגור מקרין

עד נוסף מבני הכפר גילה ל־מישטרה, כי שורף המכונית שמו עבדול קאדר, והוא מחמולת מס־ראוה.

שריפת מכוניות הפכה ספורט המו־ני יקר ומסוכן בכפרי המשולש. בימים אלה עומדים לדין נאשמים נוספים באשמת שריפת עוד שבע מכוניות סובארו. נראה כי סוג זה של מכונית קל יותר לגניבה, ולכן היה פופולרי כל כך לשריפה ב־כפרים. סיבות השריפה גם הן לא ברורות, אם אמנם היתה הכוונה פוליטית, שריפת רכושם של יהו־דים, או שהיתה כוונה לגנוב חל־קי חילוף ולהשמיד את העדויות בשריפה.

„נשבעתי בקוראן." המיש־טרה היתה בטוחה בראיותיה נגד הנאשם, והתובעת נורית שניט הביאה את העדים לפני הרכב ב־ראשותו של השופט דב לוין בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב. כאן נכונה לכולם הפתעה גדולה. בעל הטנדר הגנוב עלה על דוכן־העדים ולשאלת הסניגור, דרור מקרין, אמר כי אינו בטוח כל עיקר, כי הנאשם הוא אמנם אותו בחור שהיה איתו במכוניתו ביום השרי־פה. „נכון, זהיתי אותו במישטרה, אבל הייתי מחומם נורא בגלל גני־בת מכוניתי, והייתי מזהה כל אחד. הייתי ממש שרוף בגלל המכונית." העיר האיש, „אבל היום נשבעתי בקוראן לומר את האמת ואינני יוכל לומר כי הנאשם הוא אמנם הבחור שהיה איתי."

גם העד השני נשא עימו הפתעה לתביעה. הוא הביט בנאשם ואמר: „הבחור הזה הוא לא מחמולת מסראווה בכלל. ואני הרי אמרתי לכם, כי האיש ששרף את הסובא־רו היה מחמולה זו."

שתיקה נפלה בבית־המישפט, ה־תובעת ביקשה את דחיית המיש־פט כדי להחליט מה לעשות. ב־ישיבה הבאה ביקשה נורית שניט מבית־המישפט לבטל את כתב־האישום נגד הנאשם, והצעיר זוכה מכל אשמה.

שאלה אחת נשכחה בכל ההמו־לה וההפתעה, מי באמת שרף את הסובארו?

דרכי חיים

הכלה העגונה

אם הנאשם לא ישא את הכלה, לא יוכל אחיו לשאת את אחותה, וכולם ישארו עגונים

לא בכל יום עולה על דוכן־העדים כלה עגונה. השופט מנחם אילן הופתע לשמוע כי על פי הדת המוסלמית אם נערכו אירוסין בין גבר לאשה, אפילו לא נתבצעו ה־נישואין, תהיה האשה אסורה ב־נישואין לאחר. ואם לא ישא אותה החתן היא תישאר עגונה ולא תוכל להינשא לאיש אחר.

הדבר התעורר במישפטו של מוחמד לידאווי, צעיר בן 27 מכ־פר טייבה. לידאווי נאשם בכך ש־מכר שתי מנות חשיש לשוטר מת־חזה. הוא הודה כי אמנם מכר אצבע חשיש, בחודש אוקטובר ב־שנה שעברה, תמורת 300 לירות, וכמות של 167 גרם לאותו אדם, תמורת 12 אלף לירות.

אמנם היתה זו הפעם הראשונה שלידאווי הובא לדין, אך כמות הסם הגדולה הבטיחה, כי ייענש בחומרה. כדי למנוע זאת הביא סניגורו עוזי בכר ממישרדו של דרור מקרין, את כלתו של לידא־ווי, חירייה עבדול רחמן רבוס, להעיד. היא סיפרה לשופט, כי היא התארסה עם הנאשם, ואחיה ארס לעצמו את אחותו הצעירה של לידאווי. אם יישלח הנאשם לתקו־פת מאסר ארוכה, יבטל אחיה את נישואיו לאחות הנאשם, כי לא יהיה בידיו לשלם מוהר. ואילו חירייה עצמה תישאר עגונה, מאחר שהתארסה כבר עם לידאווי, והיא אסורה על כל גבר אחר.

הסניגור לא חסך טירחה והביא לפני בית־המישפט את תעודות האירוסין שנחתמו בפני הקאדי, והתורגמן הרישמי של בית־המיש־פט, דניאל דניאל, תרגם אותן לשו־פט.

חירייה סיפרה, כי הבית שבנו למגוריהם כמעט נשלם וכי אין כל מניעה לנישואיהם מלבד העונש

שופט אילן
עגונה מוסלמית

שיטיל בית־המישפט. דבריה של חירייה השאירו רושם גדול על השופט אילן הידוע בליבו הרחום, והוא דן את הנאשם לתשעה חוד־שי מאסר בפועל, ואת היתרה, 21 חודשים, הטיל על תנאי.

החצי השני - חינם!

מבצע קיץ של אופטיקה 6:6

עדשה אחת חינם

בכל קניית משקפיים אופטיים

בוא לקבל את החצי השני בחינם - באופטיקה 6:6

OPTICA 6.6

אופטיקה ואופנה במסגרת אחת

רח' דיזנגוף 189, תל-אביב.
פתוח רצוף 10.00 - 20.00.

מודעה

תן טרמפ לחייל

מלון לרום אילת מזמין:

לבלות 5 ימים, ללון 4 לילות, ולשלם עבור 3 בלבד!

הילדים חינם!

ישראלים. הקיץ חופשה מיוחדת באוירה בינלאומית במלון לרום אילת (15/8—1/5):

- לילה רביעי חינם (לינה וארוחת בוקר).
- ילדים עד גיל 18 הלנים בחדר ההורים חינם (לינה וארוחת בוקר).

מלון לרום אילת, יותר חופשה מחופשה בחו"ל עם אין סוף אפשרויות בילוי:

מועדון לילה—דיסקוטק "אואזיס". מסך וידיאו ענק—סרטי בידור, פופ וספורט.

בריכת שחיה מפוארת עם מזנון—בר בתוך המים.

מיני גולף, כדור־סל, כדור־עף.

מגרש שח־מט ענק, טניס.

סקי־מים, גלשני־רוח, סירות־זכוכית.

יכטה מפוארת לטיולים יומיים.

מועדון צלילה בינלאומי.

חוף פרטי מפואר עם פינת חי, שמשיות ושרותי חוף.

תכנית בידור עשירה.

ערבי בר־בי־קיו.

קפה מנחה לצלילי מוסיקה בטרקלין, אל מול הים האדום.

מבצעי סיור מיוחדים באזור.

השכרת רכב במחירים מוזלים.

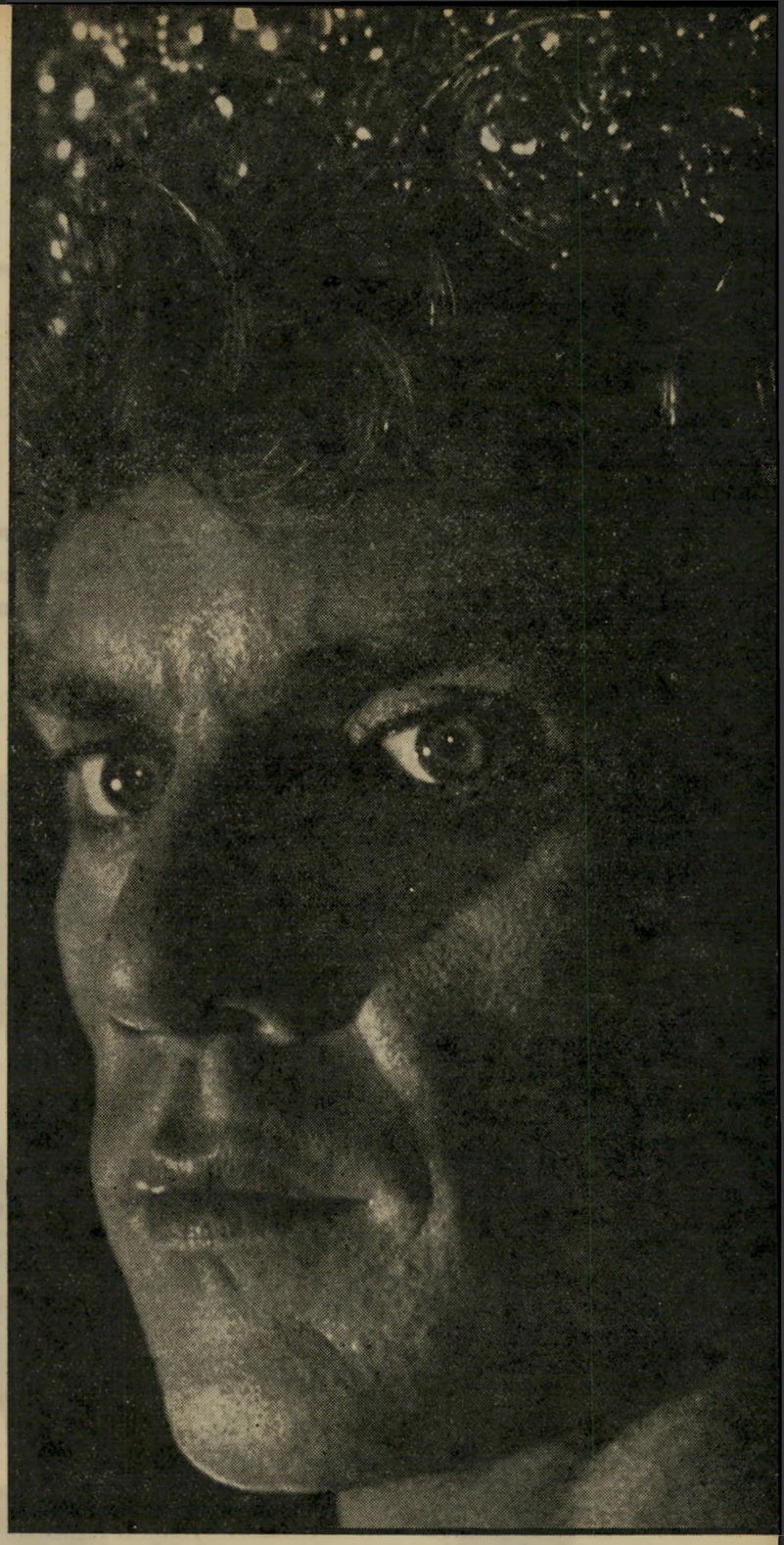
מגרש משחקים לילדים ושרותי שמרטף.

לפרטים נוספים וברור מחירים נא לטלפן למלון לרום אילת, טלפון 059־4111;
מלון לרום ת"א, מחלקת מכירות, טל: 03־295588;
או—לרום מלונות בע"מ, ת"א, טל: 03־296571/2/3, מחלקת ההזמנות.

מלון לרום אילת

מחיר לדוגמא:
5 ימים, 4 לילות, זוג הורים +2 ילדים, לינה וארוחת בוקר—9900 ל"י בלבד, כולל כל המיסים!

להתראות הקיץ במלון לרום אילת!

תפאורות נוסח קל'אופטרה, שחקנים ש'קספיר'יים ואורגיות פורנוגראפיות הן המירשם לסרט על הקיסר קאליגולה

מאלקולם מקדאואל בתמונה למעלה הוא מקבל את פני אחותו־אהובתו דרוסילה.

השחקן הבריטי המעולה (מימין) מגלם את דמות הקיסר הרומי קאליגולה.

זכות הלילה הראשון מקציניו, אחרי שנטל לעצמו את זכות הבעילה הראשונה שאחרי החופה.

קאליגולה (מאלקולם מקדאואל) רוכן על ליביה, כלתו הצעירה של אחד

קאליגולה

סרט שהפיק ירחון־המין „פנטהאוז", אשר עלה יותר מ־20 מיליון דולר, נאסר להקרנה במקומות רבים כפורנוגרפיה

הסופר האמריקאי טרי סאותרן, אחד משני מחברי קנדי, כתב פעם ספר בשם סרט כחול, ובו חלום פרוע של במאי מפורסם אשר מאס בעשיית סרטים נורמליים וכל שאיפתו לביים את הסרט הפורנוגראפי המפוצץ ביותר בעולם. בסרט זה ישתתפו גדולי הכוכבים של הוליווד, ותקציבו יהיה ענק, כדי לאפשר את הפאר והשפע החסרים בסרטים הפורנוגראפיים השיגרתיים, שנראים כאילו צולמו בחדר האמבטיה של הבמאי, ושחקניהם מזכירים במראה עופות מרוטים.

מי פילל שהחלום הזה יוכל אי־פעם להפוך מציאות? סרט חדש בשם קאלי־

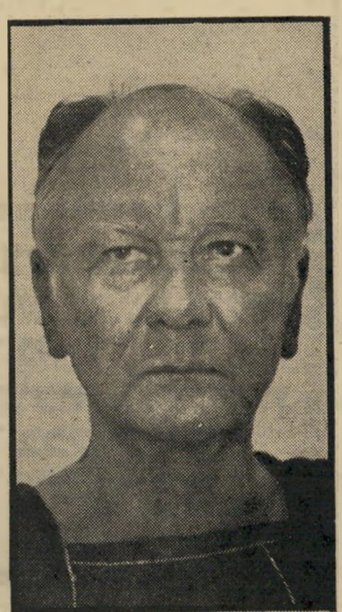

ג'ון שפיינר שחקן אמריקאי החי באיטליה, מגלם בסרט תפקיד של יועץ.

נשות הסנאטורים

הן גיבורות האורגיה הקולנועית הגדולה ב־היסטוריה, כשהן משרתות את המוני רומא. תמורת אחת, בבית־בושת הבנוי בספינה. על סצינות כאלה אמר גוצ'יונה: „כל מי שמעז להשוות את קאליגולה לסרט פורנוגראפי כאילו טען שמילחמת־העולם השנייה אינה אלא קטטת רחוב."

ג'ון ג'לגוד בסיום ההסרטה שעון, ש„השתתף בסרט הפורנוגראפי הראשון שלו."

גולה עולה על כל דיומונותיו של סאותרן: הפקה שעלתה יותר מ־20 מיליון דולר, אורגיות בסיטונות, שאינן נופלות מן הפורנוגראפיה הכחולה ביותר, תילבושות ותפאורות שלא היו מביישות אפילו את קליאופטרה. בתפקידים הראשיים — צמרת עזב את העבודה באמצע, הקים שערוריה וסרב לקחת את הסרט על אחריותו. גוצ־יונה עצמו נאלץ להיכנס בכל פעם לתמונה, כדי למלא את מקום החסרים.

בפי גוצ'יונה עצמו מוכנות תשובות על כל דבר. אם מאלקולם מקדאואל משתמע שהכסף עדיין אינו זורם בזרם אדיר לקופה, שהסרט נאסר במקומות רבים כפורנוגראפיה ובמקומות שבהם הותר לי־הצגה, התקשה לרתק את הצופים מהתחלה ועד הסוף (בגירסתו הקצרה הוא נמשך כשעתיים וחצי), אינן משנות בעיניו.

אם ייזכר קאליגולה בעוד שנה־שנתיים, יהיה זה בגלל כמה תפאורות מרהיבות של דאנילו דונאטי, התפאורן של פליני בכמה מסרטיו, בשל כמה המצאות זוועה הומוריסטיות כמו מכונה לקיצוץ ראשיהם של נידונים למוות, או בגלל ספינת הענק ההופכת בית־בושת הזונות הן נשות הסנאטורים של רומא. כדברי הסרט: „הפוליטיקאים הם רודפי הבצע הגדולים ביותר בעולם, ונשותיהם, היצאניות ה־מופקרות ביותר. אז מה טבעי יותר מ־הקמת מוסד שבו הם ימכרו את הסחורה, והן תבאנה גם תועלת, בצד ההנאה שב־תחביבן?"

האחות המתה

דרוסילה (טרז־אן סאבוי) נישאת על כפיו של קאליגולה, לאחר שנפטרה מקדחת. מותה צריך להיות אות ראשון לקיסר, שיש כוח גדול משלו, ושכל תחבולותיו אינן יכולות להציל את האחות.

מין ואלימות מוצגים ב־סרט כחלק מההיסטוריה הרומית, לצורך ושלא לצורך.

פיטר או'טול הצהיר ב־גלוי שקיבל את תפקיד טיבריוס קיסר, רק בגלל הכסף.

התיאטרון הבריטי — שחקנים כמו ג'ון גיל־גוד, פיטר או'טול, מאלקולם מקדאואל והלן מירן.

קאליגולה הוא המיבצע הפרטי של בוב גוצ'יונה, צלם לשעבר וכיום מו"ל של ירחון המין רב התפוצה פנטהאוז. הוא טוען בגאווה שהוא האיש האחד והיחידי העומד מאחרי הסרט הזה. ומה הפלא? איש אינו שש לעמוד לצידו. הכוכבים התנערו ממנו כולם כאחד. גור וידאל, הסופר האמריקאי המהולל שאצלו הוזמן התסריט, תבע את גוצ'יונה למישפט ודרש להסיר את שמו מן הכותרות. הבימאי טינטו בראס מיץ את הסרט, טוען המו"ל־מפיק־במאי: „מקדאואל הוא הקמצן הגדול ביותר ב־עולם אז מוטב שישתוק." וידאל אינו מרוצה? „לא פלא," טוען גוצ'יונה, „לפי התסריט המקורי שלו, 90 אחוז מן הרומאים היו הומוסכסואלים," ואילו לגוצ'יונה, כ־ידוע ברבים, יש נטיות הטרוסכסואליות ברורות.

אשר לאמצעי־התיקשורת, גוצ'יונה, שידע מראש כי לא יוכל לזכות במחמאותיהם, החרים אותם, סרב להזמינם לבימת הצילו־מים ואילץ את המבקרים שרצו לראות את הסרט לקנות כרטיסים.

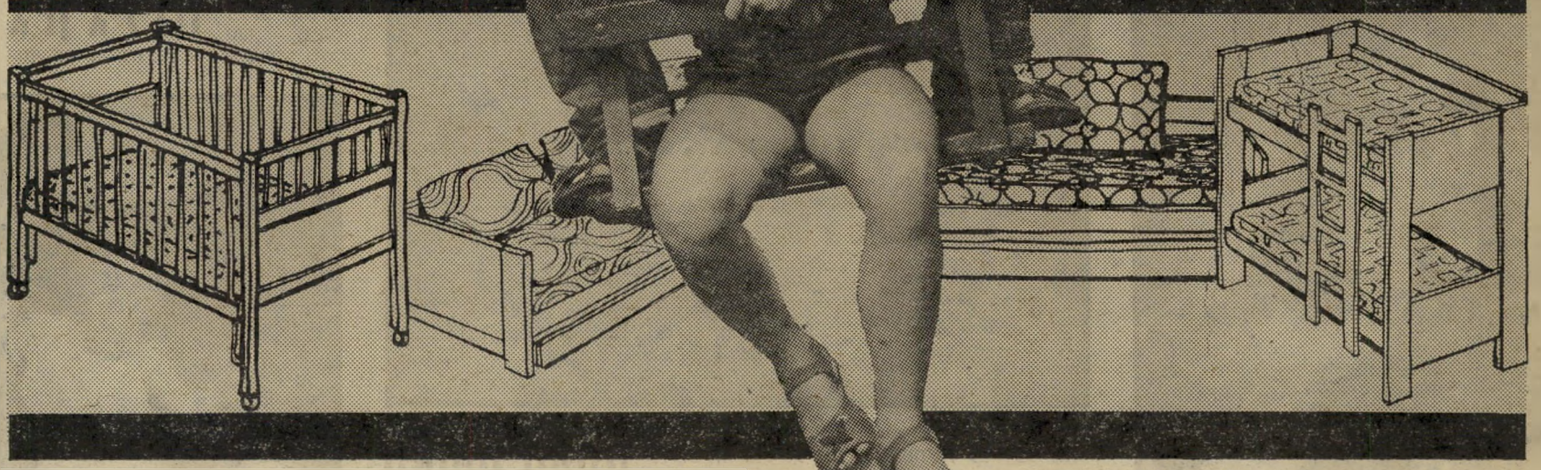
מיטות "כל-גיל" בכל מחיר!

מ.ס.ל

מיטות ילדים ונוער החל ב- 2,000.- ל"י

הצטרף למבצע "נאמני כל גיל" המזכה אותך בהטבות מיוחדות בכל קניה של רהיטי כל גיל

לעבור מהמיטה בחדר היולדות למיטת תינוק של "כל גיל" זה "כיף לא רגיל". להחליף את מיטת התינוקות במיטת נוער של "כל גיל" גם זה "כיף לא רגיל". להוסיף למיטה שידה נוחה למצעים וארון יפהפה לבגדים, מגירות למיני מינים של חפצים ושולחן כתיבה המעניק ישיבה זקופה ונוחה - וכולם של "כל גיל". זה הכיף — כי זה "כל גיל"

כל גיל

מנגריית גבעת ברנר

מרכז תצוגה ומכירה: תל-אביב, דיזנגוף 201, גבעתיים, ויצמן 10

נמר של שיר

על מצב השירה בישראל, 1980: האמת של גפן ✶

טהר־לב מול הכזב של ברנשטיין ✶ השאלות המדהימות של

עמיחי ✶ מירה מאירה ושות' ✶ דור הגרפומנים

פתיחה

תמונת מצב

אין חדש תחת שמש השירה הישראלית, 1980. דור המשוררים של **יהודה עמיחי, נתן זך, דליה רביקוביץ** ועוד, הוא עדיין נותן הטון הבולט והעיקרי של השירה הישראלית. המהפכה השירית ש־משוררים אלה ביצעו בראשית שנות הח־מישים, הדיה עיצבו את השירה עד עצם היום הזה, למעט כמה חריגים בעלי איכות שירית כ**יונה וולך ומנחם בן** (בראון), **דור היורשים** מטעם עצמם, **מאיר ויזל־טיר, יאיר הורביץ** ונספחיהם, הוא דור שלא השכיל כלל להתעלות מעל לרמות של חיקוי ובינוניות, ובעיקביות מחרידה ממשיכים אנשיו לפלוט ספרוני־שירה המזכירים את אבות שירתם, הלא הם עמיחי + זך + רביקוביץ. וזאת מבלי שהיורשים נהנים ממעלות שירה כלשהן.

אחת התופעות הבולטות ביותר של השי־רה הישראלית של סוף שנות ה־70', היא העובדה המצערת שבתרבות שלנו מחלקים כבוד ויקר לאותם שעקשנותם עמדה להם והם זוכים לכיבודים שלא ביחס כלשהו לערך שירתם. וכוונתי לחרוזנים נוסח **או־רי ברנשטיין ומשה דור**. תופעה סוצ־יולוגית בעלת ערך, שמבקרי השירה אינם נוטים להעריכה כראוי, היא יכולת הביטוי השירית, לעיתים מעולה, של פיזמונאים כ**יהונתן גפן ויורם טהר־לב**, ששי־רתם ערכית לפחות עשרת מונים מחרוז־זיהם של ויזלטיר + הורביץ ושות', אשר הביקורת המשוחדת מבית־האולפנא של סימן קריאה כותרת להם כתרים של נייר.

גברות רבות, שהינן משועממות מן הסתם, טרם הבינו שמשוררות מעולות כדליה רביקוביץ ווינה וולך העלו על מפת השירה הישראלית איכויות שהן מ־עבר למכאובים הנשיים, ובעלות מסר אנו־שי מקיף. בצידן, הרי שהיושר והיגון של שירת **תרצה אתר** יצרו איכות שירית, שגשגים רבות המהרזות בעתות הפנאי של־הן חותרות להשיג, והדבר נבצר מהן בשל חוסר כישרונן ומיעוט יכולתן ב־שירה.

יותר מאשר בשנים קודמות, הרי שב־מהלך השנה האחרונה שיגשגה לה תע־שיית המו"לות הכזבנית של סיפרוני־שי־רה, שכל קשר ביניהם הוא מקרי בהחלט: קבצים המביאים להתעשרות של מו"לים, המפרסמים ספרים, אשר במקום להגיע אל מדפי חנויות הספרים מגיעים, ובצדק, הישר אל פחי הוועד למען החייל, למטרות של מיחזור.

שירה

האמת והכזב

„כשהייתי ילד, לפני שלושים שנה, / אבי בא בערב עם קופסא שמנה / ואמר: / ילד, הנה מתנה — / קובעות של לגו יד ראשונה. / עשרים ממחים יפניים עבדו / על זה שנה — / שב ובנה אותה מהירה כסילון — / אם יש בעיות — אני כם־לון.' / וישבתי לבד, הסתבכתי שעה, / השמש שקעה, אויה לא יצאה. / בחושך נשארתי, לוחש בהמיה: / 'קובעות עלי־זות, תהיו אויה!' // עברו לי שנים עצו־בות השמחות, / התחלפו לי דעות וצבעים וריחות. / אך אם תשאלו היכן אני עכשיו, / אגיד לכם: באותו המצב. / יושב על החוף, עירמי ומטורף, / יהודי בן שלושים עירמי ונרדף. / מיליון קו־ביות זרוקות מסביב, / ועדיין שקיעה ואני מרכיב / לגו אחת על גבי השניה: / 'קוביות עלובות, תהיו אויה!'... קטע פתיחה זה, של השיר מתנה לכל החיים, מאפיין את שירתו של **יהונתן גפן**, בסיפרו פחות אבל כואב*.

שירתו של יהונתן גפן היא שירה אמי־נה, המייצגת עולם ישראלי עשיר, בלי סיכסוכים תרבותיים רצופי חיקוי והתבו־לות, כנוסחם של משוררים רבים בארץ הזאת. שירתו של גפן היא שירה עברית פשוטה, ישירה, ובעלת מגע עם המעיין בה. במקום ההתחכמויות האינטלקטואליות אשר חקאי שירה אירופית מסורנו של **אורי ברנשטיין** מרצפים בהן את שי־ריהם (ראה: המשך) **הרי** שגפן מעדיף, ובצדק, את ההתחכמות המילולית הצברית הפשוטה, בנוסח של כותרת אחד משיריו, הנסיך הגדול. דוגמה נוספת למילול צברי שירי זה, קיים בשיר חלום חקלאי בו כותב גפן: **„רוח אלוקים מרחפת / בספר קדוש / איחזים שני כרובים / שתי כרוביות / חצי קילו ענבניות / פחרזיליה שמימית / כצל מרחף / בספר קדוש / איחזים שני מלפפונים...“**

יהונתן גפן בגיל שלושים הוא יהונתן גפן עצוב, והעצב שלו הוא עצב קולק־טיבי, עצב בו מתגלה כי: **„העולם הזה כבר אינו מקום בטוח / היה היה פעם פתוח / כעת דלתות עמוסות בריחים... העולם הזה כבר אינו מקום בטוח / במקום שעומדים חזרים בתשובה / עומד אמבולנס עם סוכן ביטוח...“** יהונתן גפן המשורר, הוא יצור יותר קוסמופוליט, והוא אינו אוהב את שירתו בקוסמופולי־טיות כאשר הוא כותב בשיר: **„הגיטא־ריסט של להקת שיקגו / תקע לעצמו כדור בראש / בשיקגו בשולי אחת המשו־כות / הוא אמר שחאקדח אינו מעניין / ולפתע כתבו העיתונים נשמעה / יריה אמיתית והגיטאריסט / של להקת שיקגו חדל לנגן...“** אבל יהונתן גפן בחושי המי־שוש השיריים שלו, מבין כי התאבדותו של הגיטאריסט של להקת שיקגו היא חוויה ישראלית, לפחות כמו מילחמת יום־הכיפורים שבה הוא נפל בין הכיסאות, ולא פחות מליב העשרים ושאר מרכיבי התרבות הישראלית החדשה.

עם קצת דילול שירים, הרי שסיפרו של גפן היה משיג את מטרותיו כמשורר בוגר. למרות שאת שמו עשה יורם טהר־לב כפיזמונאי מצליח, הרי שכבר בקובץ שיריו הראשון כמשורר **„רציני“**, הספר משק יגור טיוטה, **עלה בידו להוכיח לפחתי־שירה יומרניים כ־אהרון שבתאי** (שהת־יימר לתאר את הקיבוץ באחת מן הפואמות הארוכות והמשעממות ביותר שנכתבו אי־פים בארץ) את הפוטנציאל העצום שלו כמשורר מהדרגה הראשונה של המשו־ררים, השואפים למיין בשירתם את פרק הילדות הארצישראלית.

בקובץ שיריו החדש הנשיקה הראשונה** ממשיך יורם טהר־לב במגמה זו, תוך שהוא מגיע להישגים מעולים של שירה. טהר־לב הוא משורר בעל אוזן רגישה ולעיתים חסרת תקדים בשירה הישראלית. הוא הופך הקלטות מיזכר של אוזנו הרגישה, מאותה הילדות הארצישראלית: הוא מצ־ליח למיין את מטבעות־הלשון של אותה ילדות אבודה. סיפרו רצוף תיאורים פשו־טים בנוסח: **„מהפינה של הפינה של העין / אני רואה את מכפה / מהפינה שמתחת לזרוע / אני רואה את פיטמתה“.**

שיריו של טהר־לב הם תיאור שיטתי של ההתבגרות הארצישראלית. הוא ממיין את ההתבגרות המינית של ילידי הארץ בתוספת של מעט נוסטאלגיה: **„אפתר ויליאמס עם חלוק / וכ'דבר השבוע' / בן־גוריון מלטף טלה פצוע. / אכל ב־'איתנים' / ד"ר הדסה הינריך / עינה על שאלות של מאונגים. / לעשוק בפעי־לות גופנית. / לעשות מקלחות קרות. / להתרכז בלימודים. / ד"ר הדסה, כל הכ־בוד, / אבל איך את יכולה להשוות/...“** יורם טהר־לב נתברך בחוש־הומור יוצא־דופן. הוא רואה את החיים מזווית אשר מגחכת דברים רבים. הוא מביא פרקים של ההיסטוריה הארצישראלית מזווית כמעט־אבסורדיות, כמו בשירו מחזור הבנות בסבע, שיר המתחיל במיין שמות מ**„פסיה פיפיה זיסקה מוניה / זיניה הניה...“** דרך **„עופרה דבורקה רוחקו ני־לה / נירה יעל...“** ועד ל**„אורית שריית גלית ליאת / פזית שימרית דלית...“**

כמה חבל שהמשורים „הרציניים“ אינם עושים את שיעורי־הבית שלהם בשורותיו של יורם טהר־לב, והולכים לרעות בשדות־זרים, משם הם מעתיקים שורות ורעיונות שיריים, שכל קשר של כנות ויושר בינם לשירה הישראלית הוא מקרי בהחלט.

תעשיין שהוא משורר לעת־מצוא, אשר שיריו מרבים לרעות בשדות זרים, הוא **אורי ברנשטיין**, שקובץ שיריו עמק השווה* ראה אור באחרונה. ברנשטיין מזכיר בשיריו את הזיקית. כאשר החל לפרסם את חרוזיו, היו אלה שנות החמי־שים של עמיחי וזך, וברנשטיין כתב והת־נבא בסיגנונם השירי. בשנות השישים, כאשר עלו על הבמה חקאי עמיחי את זך, מושכי העט ויזלטיר, את הורביץ, הרי שברנשטיין התנבא בלשון חיקוייהם. בש־נים האחרונות הרחיב ברנשטיין את היקף חיקויו ועבר לרעות בשדות זרים ולהרעיף את תוצרת שדות־הזרים בשורותיו הוא.

קובץ שירים זה הביא על ברנשטיין את הכינוי ת.ס. ברשנטיין, וזאת על־מנת לה־ציג את חיקוי שירת **ת.ס. אליוט**. כמינ־הג אינינ־נפש שיריים, הרי שברנשטיין

יהונתן גפן
אוטובוס עם סוכן־ביטוח

פותח את סיפרו במוטו הבנאלי של **אדק־מן** „הזכרון שייך לאלה שהיו שם“, ביור־נית, עם תירגום בעברית לפרימיטיבים המקומיים. שורות שירתו של ברנשטיין, מהפתיח של קובצו, החל ב„זו פעם רא־שונה, זרק לאחרונה, / שומן אינו פוגל כשורדי“, ועד לשורה האחרונה המבשרת לקהל שוחרי ת.ס. אליוט בעברית „תראו עמק מפתי וצחות שלמה / ואור הממש־מש את העראי“, הן עיסה מילולית חסרת כל ערך שירי.

מעלתו של אורי ברנשטיין בשירה ה־עברית היא בכך, שהוא מוכיח את קיומו של חוק־פרקינסון למשוררים עבריים. התמעטות הדורות והתבגרותו של ברנ־שטיין מבחינה גילית הופכים אותו לבו־לט, ומרוב בליטה הרי שהאורנה השירית עלתה למותו. תוך תהליך זה מתנתק ברנשטיין מהעברית התקנית. הוא מחבר לעצמו את לשון ת.ס. אליוט העברי, בנוסחים כמו: **„פרטים חליפים באר־החסר פנויות. / ועם זאת יש כליכומה החשוף...“** מר ברנשטיין מתבקש לצאת מסוויטת המנהלים שלו, לרדת אל הרחוב, ולבקש „פרטים חליפים“ בבנק, או לחזר אחרי מעריצת שירה בעזרת „ליבוטה החטוף“.

גם מירכבים לשוניים נוספים בנוסח: **„מקנים שוליים בפורשים למעשינו... בהו־פיעם, גידולי ראווה... האבוקות הנדות, של הביקבוק האנושי... לעדנים חסוכי ההמשך... שמרי על המלקוח... מחמת שחשאתי בחולשת הדעת, שעצרתי בעלמא, במטחוי כלום..“** ואכן, מתוך עיון מייגע בשורות השיר המרוקנות מתוכן של הנ"ל, הרי שהקורא ראוי לו לומר עצרתי בעלמא, במטחוי כלום...

עיון במואיקה המשעממת של המילים הברנשטייניות לאחר שירתם של גפן וטהר־לב, מהווה מודל של מישחק הצביעות הספרותי בארץ. יושבים אנשים במערכות סיפרותיות, וקובעים בשירות־לב רבת אטימות כי אורי ברנשטיין הוא משורר, בעוד שגפן וטהר־לב הינם פיזמונאים. אבל הקורא בעל האינסטינקטים הבריאים לשי־רה, מכיר את האמת. הוא מצביע בידיים. הספרים של גפן וטהר־לב עוברים מיד ליד ונמכרים מהדורה אחר מהדורה, בעוד שספריהם של ברנשטיין הנ"ל ודומיו אוג־רים אבק במחסני בתי־ההוצאה־לאור, ויוצ־רים מחזור תשלומים של מס־שלאי, שה־מו"לים לעולם לא יתפטרו ממנו, אפילו לא בשבוע הספר העברי.

רב מכר

משורר אמת

יהודה עמיחי אינו מתגנדר בטרקליני שירה תל־אביביים, ואינו מתנפח כטווס משוררי, כמינהג פירחי־שירה רבים שלא יצמיחו לעולם אבקנים כלשהם. יהודה עמיחי הוא המשורר הישראלי החשוב ביותר היוצר כיום, וזאת למרות שהוא אינו אהוד בקרב מבקרי השירה של היומו־נים והצהרונים למיניהם (הגדיל להמחיש אי־אהדה זו מדור הספרות של ידיעות אחרונות, שפירסם ביקורת על שלוזה גדו־לה: שאלות ותשובות של עמיחי, מבלי לצטט ולו גם שורת שירה אחת מתוך הספר). בימים אלה ראה אור ספר שיריו החדש של עמיחי, תחת הכותרת שלוזה גדולה: שאלות ותשובות* ספר, אשר

• יהונתן גפן — פחות אבל כואב; הוצאת שוקן; 60 עמודים (כריכה קשה).

•• יורם טהר־לב — הנשיקה הראשונה; (כריכה רכה).

* אורי ברנשטיין — עמק השווה; 50 עמודים; ספרי סימן קריאה + הוצאת הקיבוץ המאוחד, (כריכה רכה).

* יהודה עמיחי — שלוזה גדולה: שא־לות אישיות; 103 עמודים; הוצאת שוקן, (כריכה רכה).

(המשך מעמוד 79)

ממחיש לקוראים את המוגבלות השירית של הברנשטיינים למיניהם, ושאר תופעות הלוואי של השירה הישראלית בהווה.

שירתו של יהודה עמיחי היא שירה נקיה מצלילים מזויפים וצורמים. חומרי שירתו הם החיים. דבר זה שב ומתברר בפתיחה של סיפרו לשכוח אדם הוא כמו / לשכוח לכבות את האור בחצר... והוא שב מיד כמינהגו אל דמות האב, והפעם במימד חדש: הזמן היה אוקטובר 1947, / לפני הימים הנוראיים והיריות הראשונות. / ולא ידענו אז שאקרא יום אחד / ושחקתי שחמט עם אבי, תשי"ח-מט..." וכמו במערכות מיון אישיות, בעדן ניתן לבחון חברה שלימה והעובר עליה, הרי

יהודה עמיחי
החשוב במשוררים

שמיד לאחר ניסוח קונדסי זה של דור תש"ח כותב עמיחי בשירו הנהדר מאז: „נפלתי בקרב באשדוד / כמלחמת השחרור... ומאז אבי מת מרוב כאב וצער / ומאז אחיותי התחתנו / וקראו לילדיהם בשמי, / ומאז כיתי הוא קברי, וקברי — כיתי. / כי נפלתי בחזות החיוורים / של אשדוד // ומאז כל הברושים וכל עצי הפרדסים / בין נגבה ובין יד מרדכי / הולכים כמצעד אבל איטי, / ומאז כל ילדי וכל אבותי / הם יתומים ושכולים / ומאז כל ילדי וכל אבותי / הולכים יחדיו שלופי ידיים / כהפגנה נגד המוות. / כי נפלתי במלחמה / כחזות הרבים של אשדוד..." ערכה וחשיבותה של שירה זו בולטים עשרת מונים, כאשר היא ניב־חנת ליד הרדידות הברנשטיינית (ראה: האמת והכזב) עם מילים מוזרות של שירה עברית כמו: „ליבוטה", „ביקבוק".

יהודה עמיחי אינו נביא ולא בן־נביא, הוא רק מתאר ומתעד בשיר עולם פשוט ואמיתי. הוא אינו חוסך שיריו מאמיתות, בנוסח: בוכי חגים אלחנה, הורמי שמות על כל אבן, / נגועי תקווה, בני עדובה של ממשלות והיסטוריה, / מזעפי רוח ושאבכי אבק קדוש... מביקורת של מע־שים היסטוריים עוברת שיריו של עמיחי, בפשטותה ובבהירותה, אל מעשי יומיום: „מצאתי עיתון מלפני עשרים שנה / מן השבוע שבו ניפרדנו. הכל היה / כתוב בו, מלבד הפרידה... מהאישי עובר המשו־רר להיסטורי, ובחזרה, כמו: „משק כנפי ההיסטוריה/ כפי שאמרו אז, אשר / כמעט הרג אותי בקרבות, הפיח לה / רוח נעימה על פניה במקומה הכמוה // ובחוכמת המילחמה אמרו לי לשים / את התחבושת האישית על מקום הלב, / על הלב החפש שעדיין אהב אותה / ועל הלב החכם שישכח...

לפעמים חורג עמיחי מביתו ועולמו אל שורות המתרחקות מעולמו האישי והישיר, והוא עושה זאת בחלומות אבסור־דיים, בנוסח של חלמתי חלום: בחלומי, שבע נערות / שמנות ושובות בשר עלו לאחו / ואהבתי אותן כאחו. ואחריהן עלו שבע נערות רזות השוזפות קדים / וכלעו את השמנות כירקים רעבות... אלא שגם שיר זה חוזר אל הכאב הישראלי, כאב המילחמות מאז קרב אשדוד ועד היום. ועמיחי כותב: „ובאביב שאחריה החליפו את הפרחים בשדה / ואת ספרי המלפונים עם השמות. // ובשנים שאחריה פרצה מילחמה / וידעתי שלא אחלום עוד חלומות.

בעוד מרבית מייצרי ומפברקי השירה הישראלית של סוף שנות השבעים ורא־שית השמונים סיבכו עצמם בין תלי תלים של מילים, ובימבומים חסרי משמעות ויחס פוליטי, הרי שיריתו של עמיחי היא פולי־טית, בעלת ניסוח בהיר, כמו שירו נסין לעצור את ההיסטוריה, בו הוא מתאר במילות משורר ניסין של קבוצת גברות להתנגד בשעתו להסכמי ההפרדה שאירגן ד"ר הנרי קיסינג'ר: „ליד מלון המלך דויד ראיתי עשר נשים מבוהדות / שזכ־כות על הגב לרחוב הכביש לעצור / את רכב השר בדרכו מבית המלון לבית הגו־רל. / הן צווחו כחזנים ניהגשות, המו־המו, המו, / ומשכו את שמלותיהן שלא יתגלה בשרן. / הכרתי אחת מהן. שכחתי את פלי הכבדים ליד פניה: / מה את שוכבת כאן על הכביש, אשר מכובדת בתהליך / הגרושין. מה את שוכבת כאו־שרת על הגב ותלתלך / שכחמיים, שולים מרוקמים לגורל וקישוטים לזמן / הקשה הזה? את חרשבת לעצור את ההיסטוריה?

שלווה גדולה: שאלות ותשובות של יהודה עמיחי מעיד על ההבשלה הגדולה של החשוב במשוררים הכותבים בעברית, על השאלות והתשובות שהוא מעניק לקור־אים, ודומה שאלפי העותקים שניימכרו מספר זה במהלך כמה שבועות מאז הור־צאתו לאור, מעידים על כך שקהל אוהבי השירה הישראלית יודע מהי השירה הישר־ראלית הטובה והאמיתית. הקוראים מקב־לים גם הם את התשובות לשאלות הנח־באות בנבכיהם.

נשים

צפנת

תרצה אתר המנוחה לא היתה רק בת ביולוגית של אביה המשורר **נתן אל־תרמן**, אלא היתה בחייה ובמותה גם בת־שיר לאביה. בשיריה המכונסים בקובץ עיר הירח", שראה אור בשתי מהדורות שעות רבות נקוות אל אמצעית גופו, / הציעה מילחמה. שעה. כאילו / כאת // מותניים לו והוא קרוב ומתרוצץ / עובר בשאון / ושקט בי תמיד... לעומת דור שלם של גנבי בתים ושכונות מתוך שירי נתן אלתרמן, הרי שתרצה אתר כמו הצ־ליחה להמשיך דרך אישיותה חייה ושורו־תיה את השורות שאביה הקדיש לה בתח־נות שונות של חייה, ושיריה כמו ממשיכים את שיריו מנקודות היבט אחרות.

המוות מרפד את דפי שירתה של תרצה אתר. היא ממפה את עולמה בניסוחים כמו: ימינה. ישר. ארצות הנשיה / נפת־חות בהיסוס. יש דברים / ששכחתי... מחזור השירים האחרון שלה כולו מוות ושכול. הכותרת היא שער ארבעה־עשר: זכור", וכותבת אתר: שקטים המתים. עי־ניהם כה יפות. / שפתיהם רועדות בכתרם לכתם. / ענן עומד מעל לים ומלטפם, ומלטפם... / אך הם בין כה וכה אינם בזמים. / הם כל שמעבר לדמעות / ול־עולם... תרצה אתר היא דמות טרגית, שיריה טרגיים, והיא הפכה במותה המוזר לעוד אגדה של השירה העברית, אגדה ששיריה מלבים אותה עוד ועוד.

בעוד תרצה אתר היתה משוררת במש־מעות העמוקה של מונח זה, משוררת שהשיריה בלבה בעטה, הרי שהמציאות התרבותית של ישראל יצרה קרקע צמיחה לכל מיני משוערמות, העוסקות בשירה מתוך מניעים השמורים עימהן, מבלי ש־תהליך חיבור המילים והרגשות, הקרוי שירה, מצוי בצורה זו או אחרת בכתביהן. גברת שכזאת היא הגברת העונה לשם יהודית מוסל־אלעזרוב שפירסמה קובץ תחת הכותרת כפפות, משקפיים ומט־ריה", בו היא מתארת את עצמה, כבר בשיר הפתיחה, כבעלת פרצוף שסוע עם כתם איום במצח. בניגוד לתרצה אתר, שיריה מרצפים את רחובות תל־אביב, הרי שהגברת מוסל־אלעזרוב היא בדרך לריצ'מונד... או שמסיבות השמורות עימה היא מתרגמת נופים ארצישראליים לאר־צות אחרות, כאנגליה, בנוסח בשפלה לאר־רך התמזה / אשער לנסוע ברכבת... טוב שהיא אינה מסיטה את נחל הירקון ל־האמפסטד הית.

מסתבר כי הגב' מוסל־אלעזרוב אינה חוסכת מהקורא את עולמה המיני, אלא שאצלה נעשה הדבר בסיוד התיחדות

תרצה אתר
מותרות שעת הפנאי

תוך שנה, מצוי עולמה של תרצה אתר, החל מקובץ שיריה הראשון צפנת, דרך בין סוף לבין סתיו וארצות הנשיה עד לשיריה האחרונים. בשל הרקע האישי, והטראגי של חייה, אין ספק שמרבית השירים של תרצה אתר שזורים באחרית המרה שהיתה לה, והם אפילו מעוררים הד מהטרגדיות של המשוררת סיליביה פלאט.

שיריה של תרצה אתר מעלים לנגד עינינו את שכתב לה אביה נתן אלתרמן בהגיעה לגיל 18: יודע אני, שהשירים אינם לך בבחינת מותרות לשעת הפנאי. עולמה של אתר היה עולם של אשה המנסה להחלץ ממיגבלות עולמה וכותבת: המשיחה. את המשיח היא ממירה במידור זה, בהמשך לניסוח הדוחה מהבחינה השי־רית, של לא יכולתי להימלט / מארמונו של השאה הפרטי / או של הקיסר הס־כשי... וכמה מצער שהיא חסכה עונג זה ממלך ערב־הסעודית, וממלך הקלפים. אבל הגברת מוסלא־אלעזרוב חושפת עצמה ורצונותיה השיריים במפתיע, כאשר היא מתארת את זכרותו של הכלב הגדול הש־חור / מזדקפת / וכגיפי / חללים... אבל כפי שחללים, גוף, הזדקפות וכלב שחור אינו עושים מין, הרי שהקורא הבחין כבר בוודאי, שאלה אינם עושים גם שיר.

גברת נוספת, שניתן למנותה ברשימת הגברות, שכל קשר בינן לבין שירה הוא מקרי בהחלט, היא הגברת מירה מאיר, שקובצה ארכה למדחקים * ראה אור באח־רונה. מעלתה של הגברת מאיר ביחס לגב־רת מוסל־אלעזרוב היא בהתרחקותה מנושא הבתולים בשיריה, והיא גודרת עצמה במילים, חיבות, מקצרע... אבל לעומת זאת היא סובלת מן הזיזמום, אם להבין את הבהרתה: המקום האחר צומח בי / בזימום המטום כמו המילחמה / הייתי יכולה להטמיע אותו כתוכי... האוסמוסה היא מוטיב חוזר אצל הגברת מאיר, ובין אוסמוסה לאוסמוסה יש לה חלום בלהות, והיא מנסה להזכיר למישהו את שתי הרכבות על הגשר / ליד גלזגו...

מאחר והגברת מאיר אינה עוד עלמה, הרי שהתבגרותה כמו מחוקה מתוך שיריה או השורות המכונות שירים — ודומה כי מחיקת פסים אלה כמו מעוררת שאלות נוקבות בדבר האמינות שאינה בולטת בשירים אלה. והפירסומת שהביאה ההו־צאה־לאור על עטיפת הספר שירה מבי־גרת ומעודנת, מאופיינת בביטוי מדוייק ונקי חסרת כיסוי כלשהו ברדידות הרג־שות כפי שאלה מובעים בעטה של הגברת מאיר.

גראפומניה

שירת הדור

רצ"ב דגימות משלוש רמות של שירה גרפומנית, תוצרת ישראל של סוף שנות השבעים וראשית שנות השמונים. ראשון הגרפומנים, והבולט שבהרכב זה, הוא משוררה הלאומי של כפר־סבא, **אדמיאל קוסמן** (שם אמיתי), בקובץ ביכוריו ואחרי מורות מעשה השיר * שראה אור בעריכת **אמיר גלבוע** ובסיוע עיריית כפר־סבא. בשירו תווי פני מסגירים אותי מצוייה כל איכות שירתו; כותב קוסמן: תווי פני מפגירים אותי. / שלא כתווי פניו של אבי המהפכן, אדום השיער. / אני חרשב שוה מהעיניים / שקיבלתי מאבי... קוסמן בוודאי לא קרא מעולם את שירו של **יהודה עמיחי** (ראה: רב־מכר) שכתב: כל ימי חייו ניסה אבי / לעשות אותי לגבר, שיהיו לי פנים קשות כמו קיפיגין וברז'נייב, / כמו גראלים ואדמירלים ואנשי בורסה... (מתוך: עכשיו ברעש, 1968). אין להאשים את קוסמן הנ"ל בחיקוי עמיחי, אך יחד עם זאת אין בכך עילה כדי לפרסם ספר.

גידי גלבוע חשב מן הסתם כי הטבע בירך אותו בכל הכישרונות של **יותם ראובני**, ולכן הוא פירסם קובץ שירים מוזר, תחת הכותרת עלין נגמר ב־ז'ין, שכותב שורות אלה הסתפק בקריאת בית השירה הראשון שלו, אשר מבשר בשיר האשה הזונה: הלילה אחים / את התחת נרים / נלגום כוס של וויסקי / עם מים קרים... ספק אם מר גידי גלבוע יותיר רישום כלשהו בשירתנו הצעירה.

לא ברורות הסיבות התרבותיות שהביאו את מישרד־החוץ לשכור את שירותיו של העיתונאי **משה דור**, לכהן במשך שנ־תיים כנציפה תרבות בלונדון. התוצאה הבולטת ביותר של נסיפחות זו ראתה אור באחרונה בקובץ עפיפונים בהמפסטד הית". וכבר משיר הפתיחה מתברר כי הנסיפה־לשעבר, מר דור, אינו מרחף בהית, מאחר וארצי הנוראה / מממרת אל ראשי כתר / ברזל להתם...

כנראה שהנסיפח לשעבר איבד את לשונו במשך ימי נסיפחותו, אחרת אין הסבר לפתיחה שירית בנוסח: ערש אפר ענתה נעה קלות בפקוע נצנים רזויי לחות מתיקה על בדי תריזה... אין כל קשר בין צירוף מילים תמוה זה לבין השירה העברית לדורותיה.

עפיפונים בהמפסטד הית הוא ספר שי־רים משעמם עד מוות. המנותק מהלשון העברית. לא ברור מה מצאה הוצאת ספ־ריית־פועלים לפרסם קובץ דל זה במת־כונת חצי אלבומית.

---

* מירה מאיר — ארכה למדחקים; הו־צאת ספרית פועלים; 50 עמודים (כריכה רכה).

* אדמיאל קוסמן — ואחרי מורות מעשה השיר; הוצאת מסדה; 59 עמודים (כריכה רכה).

* משה דור (קלינוף) — עפיפונים בהמפסטד הית; הוצאת ספרית פועלים; 57 עמודים (כריכה רכה).

* יהודית מוסל־אלעזרוב — כפפות, משקפיים ומטריה; הוצאת מסדה; 62 עמודים (כריכה קשה).

* תרצה אתר — עיר הירח; הוצאת הקיבוץ המאוחד; 237 עמודים (כריכה רכה).

מאת דן טומר

יוון והאיים. כל ההנאות של אירופה במחירים הנמוכים ביותר.

בואו לחופשה באיי יוון. בואו באולימפיק.
רק אולימפיק יכולה להציע לכם לוח טיסות כה נוח ונרחב ליוון וטיסות זולות אל האיים בכל שעות היום.
באמצעות סוכני הנסיעות שלכם, אולימפיק מעניקה לכם סיוע מירבי בסידורי לינה, ארוח ושכירת רכב ויעוץ אמין לבילוי נפלא בהתאם לטעמכם ואפשרויותיכם.
אתם תיהנו מחופי הים היפהפיים בצידם של אתרים היסטוריים מעניינים, ומארוח ברמה בינלאומית במחירים נמוכים ביותר.
תאהבו את חיי הלילה התוססים עם מועדוני הקזינו ואת הטעמים המגוונים של מטבח יווני עשיר.
ההווי הכפרי המרגיע עם צלילי הבוזוקי בטברנות, יעשה לכם נופש אמיתי.
הזמינו לכם מקומות באולימפיק להתחלת חופשה נפלאה....

צריך רק לקפוץ ליוון-וכדאי באולימפיק.

פנה לסוכן הנסיעות שלך או למשרדי אולימפיק.

OLYMPIC
AIRWAYS

המרכז העולמי של אגודת ישראל שולח מיכתב־הדרכה לכל אברך

העומד להינשא ובו תיאור מדוייק של מישגל הלילה הראשון

הדרכה מינית לדתיים

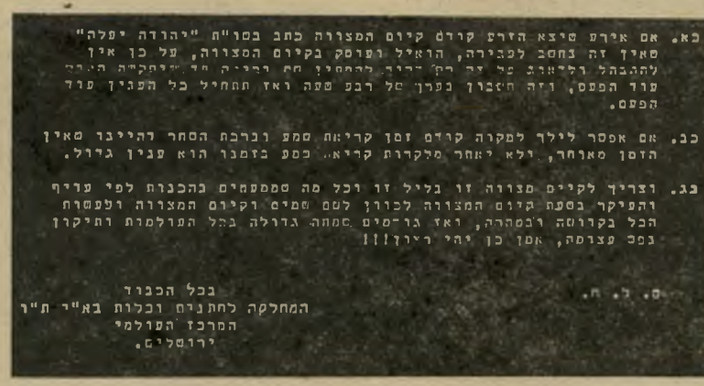
המחזיקה לחתנים וכלות של המרכז העולמי של אגודת ישראל שולחת לכל אברך ובחישיבה ערב נישואין, דף הסבר לגבי הלילה הראשון שלו עם הכלה. תחת הכותרת „השלכות התנהגות החתן ביום ראשונה אחרי החתונה", מסבירים ראשי המחזיקה לזוג הטרי כיצד יש לקיים את המישגל הראשון. המיסמך כולו מובא כאן לא השמטות או תיקונים:

דיות שיש הרבה הלכות שנחוץ להחתן לדעת, והמה מפוזרים בהרבה מקומות בשולחן־ערוך ויש הרבה דברים שאי־אפשר להיות מבואר כל כך מפורט, על כן נבארם כאן בקיצור:

א. בעת קיום המיצווה צריך להיות חושך גמור בחדר, על כן צריך לפרוס מפה עבה על החלונות שלא יכנס האור מבחוץ.

ב. צריך, מפני קדושה והכנה, ליטול שניהם ידיהם ג' פעמים קודם ואחרי המיצווה.

ג. קודם המיצווה צריכים לקרות קריאת־שמע שעל המיטה, בלי ברכת המפיל, ואחר קריאת שמע, צריך לומר זה ה־תפילה:

המיסמך המקורי שנשלח לאברכים
מישגל לשם שמיים

ד. הריני רוצה לקיים מיצוות עשה של פריה ורביה כמו שציוונו השם יתברך שמו בתורתנו הקדושה, שנאמר ויברך אותם אלוקים ויאמר להם פרו ורבו ומילאו את הארץ, ולקיים מיצווה עשה „ועונתה לא יגרע", ומיצוות עשה של „ושימח את אשתו לשם ייחוד קודשא ברוך הוא בדחילו ורחימו לייחד שם יתברך בורא העולם ביחודא שלים בשם כל ישראל לתקן שורש מיצווה זאת במקום העליון לעשות נחת רוח להבורא יתברך שמו ויהי נועם וכו'.

ה. אסור להיות ספרי קודש באותו החדר בשעת קיום המיצווה, ואם אין לו רק אותו חדר ואין לו ארון ספרים, אז צריך לכסות את הספרים בשני כיסויים של מפות, ואם המזוזה בפנים החדר צריך לכסות גם אותה.

ו. אחרי יציאת מבית־הכסא צריך להמתין עד קיום המיצווה בערך 12 רגעים.

ז. צריך שיהיה מוכן שני סמרטוטים לבנים, למה שיבואר להלן.

ח. אחרי כל ההכנות הללו תכינו עצמכם לעצם המיצווה. על כן תכבה את האור שיהיה חושך גמור בחדר. וכלה תיכנס למיטתה ותפשוט כל בגדיה, רק החלוק תשאיר עליה, וכן תעשה גם אתה, תפשוט כל מלבושיך, חוץ מהכותונת. ואין זיווג שלא יקדים אליו חיבוק ונישוק, האחד קודם הזיווג ואחר־כך בעת הזיווג עצמו.

ט. המיטה צריך לסדר שתחת הראש יהיה רק כר קטן כדי שלא תהיה ראשה בגובה, גם צריכה להניח כר קטן תחתיה כדי שיהיה גופה קצת בגובה ותפרוש סדין על זאת הכר שתחתיה.

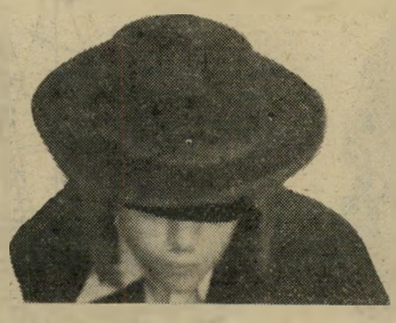

אין זיווג שלא יקדים אליו חיבוק ונישוק האחד. כך בעת הזיווג עצמו

י. הכלה תשכב על גבה, פניה למעלה ותרחיק ותבדיל רגליה זו מזו, ותגביה צרכיה שכל זה עוזר להקל להתקרב לקיום המיצווה, ואז החתן ייכנס בין שתי רגליה בכריעה על הברך ויתקרב עד מקום שאפשר, וסבע הוא שהאבר מפי אותו מקום ועדיין לא נכנס, אז צריך לבקשה עוד פעם שתוביל את האבר לאותו מקום.

יג. וכדי שייכנס האבר בנקל, טוב שהכלה תמשח אותו מקום מבפנים באיזה שמן, או שהחתן ימשח האבר בזהירות באיזה סמרטוט.

יד. באותו מקום יש עור דק הנקרא עור בתולים והחתן צריך לקרוע העור עם האבר ועל־ידי זה יוצא דם הבתולים. לפעמים כואב לה זאת וצריך לפייסה ולדבר על לבה שזה כואב רק בפעם הראשון, וכן הוא סדר העולם, ושזו מיצווה גדולה והשובה כמיצוות תפילין וכדומה.

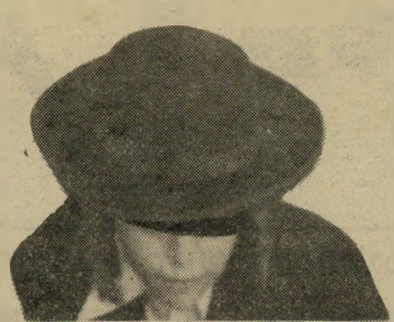

הכלה תשכב על גבה, תרחיק ותבדיל רגליה זו מזו, תגביה צרכיה ואז החתן יכנס בין רגליה

טו. אם כבר נכנס האבר, והזרע לא יצא עדיין, אז צריך בזהירות באופן שלא ישמט האבר להוליך ולהביא האבר בפנים המקום עד שייצא הזרע. ואחרי יציאת הזרע צריך להמתין עד שמוט האבר, ושיירגיש שכבר אינם יוצאים טיפות זרע, ואז כמעט יוצא האבר ממילא מעצמו ואף צריך להוציאו. ואחר יציאת האבר צריך לקנחו בסמרטוט השני. ואחר כך צריך החתן לצאת מהמיטה שלה ואז מתקשה מאליו, ואז יבקש החתן מהכלה שתאחז בהאבר עם ידיה ותוליך אותו לאותו מקום שבדקה עצמה כל השבוע מקודם, כן הוא מנהג אנשי מעשה בקיום מיצווה זו, כי אותו מקום הוא למטה מאוד וגם צר ודחוק ואי־אפשר לכוון להכניס האבר בלתי עזרתה.

יא. צריכים זהירות וזריזות יתירה להיות כל הזמן מכוסים שלא יתגלה מגופם שום אבר מחוץ למכסה.

יב. הנה נקב ההוא צר ודחוק מאוד ואין האבר נכנס כל כך בנקל, על כן אם כשכבר מונח קצה האבר בפי אותו מקום,

צריך לדחוק את האבר לאט ובכוח עד שייכנס לגמרי, שאם דוחקים בפעם אחת ישתמט האבר מאותו מקום

צריך לדחוק עם האבר לאט לאט ובכח עד שייכנס האבר לגמרי, שאם דוחקים בפעם אחת, אז קרוב לוודאי שישתמט האבר מאותו מקום. על כן צריך ללכת לאט לאט, ואם על ידי זה נשמט האבר דינה כנידה גמורה. אסור עוד להתחבר אליה וגם אסור ליגע זה בזה ואסור ליקח חפץ זה מזה אפילו אם לא נוגעים זה בזה וכו'.

טז. אחר־כך מותר להדליק האור וצריך לבדוק הסמרטוטים ואם יש עליהם דם. אז סימן שהיה הכל כהלכה, ואף אם לא נמצא דם, אז גם כן אפשר שהיה הכל כדבעי רק שהיה מעט דם ונאבד.

יז. אחר־כך צריך לרחוץ האבר בבד רטוב או במים וצריך להחליף הכתונת ולרחוץ הידיים ג' פעמים ולשפוך מים צלולים לפני מיטתה.

יח. אחר־כך מברכים ברכה זו בכוונה בלי שם ומלכות: ברוך אתה אשר דג אגוז בגן עדן שושנת עמקים בל ימשוך זר במעין חתום על כן איילת אהבים שמרה בטוהר וחוק לא הפרה. ברוך הבוחר בזרעו של אברהם.

יט. ומברכים ברכת המפיל. מנהג חסידים לברכו בלי שם ומלכות. ואחר כך ושכבה וערבה שנתך.

כ. זה הפרט צריך זהירות וזריזותכם יתירה, ששכיח הוא מאוד אצל חתנים היות שאם נכנס העטרה ומקצת מהגיד ואחר כך נשמט לחוץ האבר, אז אפילו לא עשו עדיין כלום בכל זאת זה נקרא ביאה בגן גמורה, וכבר אסור להתקרב אליה, ודינה כנידה גמורה, ובהיות שאין החתנים בקיאים בזה השיעור וייתכן שלא היה עוד שום התחלה, על כן אם אירע שנכנס האבר קצת ונשמט לחוץ ואיננו יודע אם נכנס העטרה ומקצת מן הגיד, אז צריך לשאול מן הכלה אם לא הרגישה כאבים. ואם משיבה שלא הרגישה כאבים אז מותר להתחיל המיצווה עוד הפעם, אבל אם השיבה שהרגישה כאבים אז אפשר שכבר נתקיים המיצווה ויש לה כבר כל דיני נידה וצריך לפרוש ממנה.

כא. אם ארע שיצא הזרע קודם קיום המיצוות כתב בשו"ת „יהודה יעלה" שאין זה נחשב לעבירה, הואיל ועוסק בקיום המיצווה, על כן אין להתבהל ולדאוג על זה רק צריך להמתין שם במיטה עד שיתקשה האבר עוד פעם, וזה חשבון בערך של רבע שעה ואז תתחיל על העניין עוד הפעם.

כב. אם אפשר לילך למקוה קודם זמן קריאת שמע וברכת השחר, דהיינו שאין הזמן מאוחר, ולא יאוחר מלקרות קריאת שמע בזמנו הוא עניין גדול.

כג. וצריך לקיים מיצווה זו בליל זו וכל מה שממעטים בהכנות לפי עדיף והעיקר בשעת קיום המיצווה לכוון לשם שמים וקיום המיצווה ולעשות הכל בקדושה וטהרה, ואז גורמים שמחה גדולה בכל העולמות ותיקון נפש עצומה, אמן כן יהי רצון!!!

על עיקון־ההדרכה חתום „בכל הכבוד", מוסד הקורא לעצמו „המחלקה לחתנים וכלות בא"י ת"ו, המרכז העולמי, ירושלים".

מלכות היופי ב"אפנת הנשים היפות"

הקו החדש של אפנת ניבה לאביב,קיץ 80'

a Gideon Oberson design for NIBA

מלכות היופי
בשמלות הקרפ החדשות
של אפנת ניבה.

באמצע:
מלכת היופי - אילנה שושן
ב"ספרינג"

משמאל:
נערת ישראל - ענת זמיר
ב"שרונה"

מימין:
מלכת החן - עירית אלטמן
ב"אירים"

הדפסים, סריגים
ובדים בלעדיים -
מרהיבים ביופיים.
עיצוב עדכני של צוות
מעצבים בראשות גדעון אוברזון,
עשו את אפנת ניבה לסיפור הצלחה בינלאומי.

בבתי האפנה היוקרתיים בעולם, מוצגת אפנת ניבה,
לצד יצירותיהם של המעצבים הנודעים בעולם.

את הגמי אביב/קיץ 80', תוכלי להשיג גם בבתי האפנה
המובחרים בישראל.

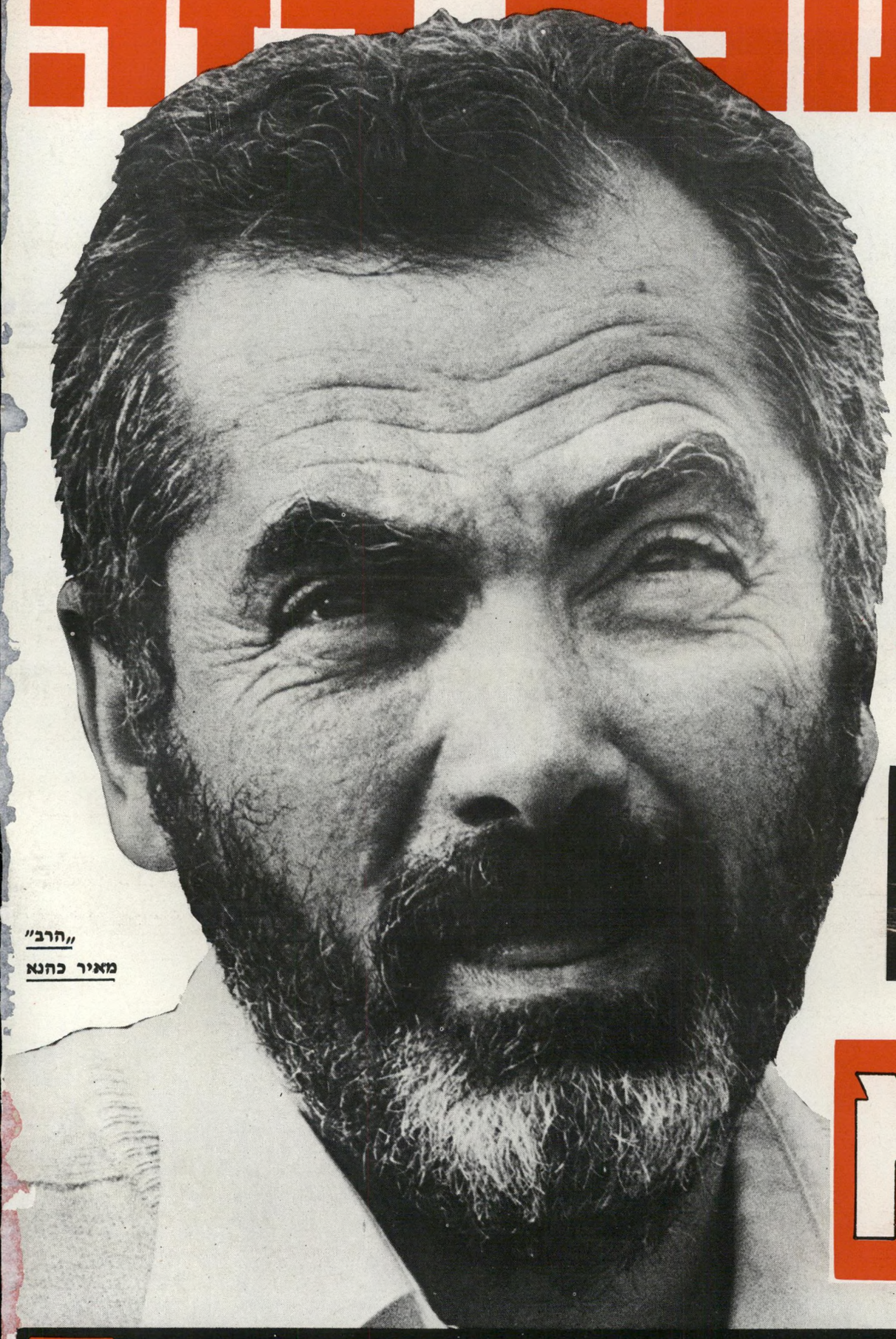
ניבה NIBA

עמוד זה אסטרטגיה

84 עמודים

כ"ח אייר תש"ם, 14.5.1980 מיספר 2228 שנה 44 המחיר: 5.00 שקלים (כולל מ.ע.מ.)

העולם הזה

„הרב"
מאיר כהנא

יש מחתרת מזויינת בישראל

האם הוא

עומד בראשה?